

BURMESE CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

ဗိုလ်မှူးစုနှင့်အိမ်ထောင်ရေး

ဒုတိယအကြိမ်

ဒုတိယအပိုင်း

ပြည်ထောင်စုပျက်စီးရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းစိမ်ညွတ်မှုပျက်စီးရေး

အလွန်အကြီးအကဲတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

စိုးအရေး

စိုးအရေး

စိုးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အစိုးရခြိပ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ချက်ခါး လှူဒါန်းအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ခံရမှုနှိပ်ကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်ရည်စည်ညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသားညီ ခွဲစည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းမှုအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စိန်ခွဲပြီး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

မိမိပွားရေးတည်ချက်(၅)ရပ်

- နိုင်ငံ့ဖွံ့ဖြိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားမိမိပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖို့ခွဲပြီးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေကြေးတစ်ပွားအရေအနစ် ဖိခြင်းကင်းပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ မိမိပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်မိမိပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဝန်ထမ်းမှုရှင်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားသုံးစုံ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကွင့်စာရိတ္တဖြင့်အားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်အားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ အဖျက်တိုက်ဆောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားသုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်အားရေး။

ခင်နုင်းယု

မင်းထင်စည်

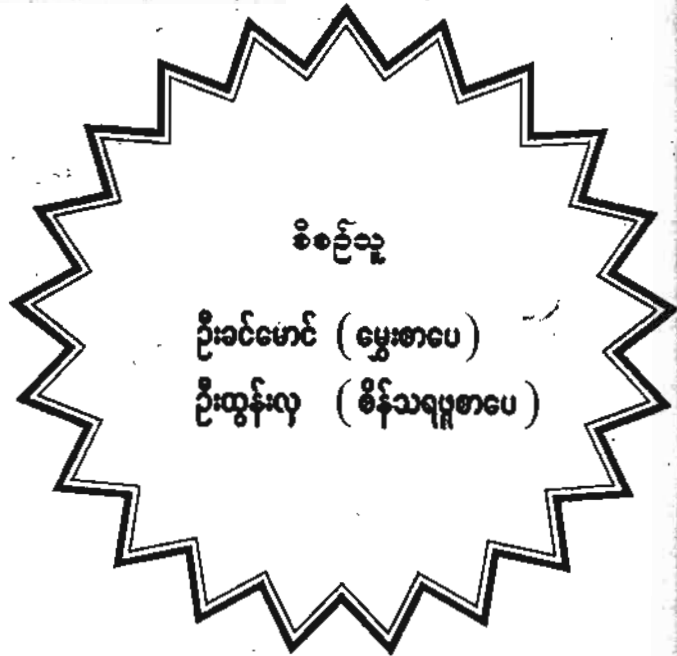
မင်းထင်စဉ်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၄၁၀၈၀၇
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၆၃၁၀၀၇
- မျက်နှာပုံပန်းချီ ပန်းချီတင်လှဝင်းထင်
- ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (ယာယီ - ၁၀၆၅)
- သင်းစာပေ
- အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
- ၁၂-ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (မြို့ - ၀၂၆၇၀)
- ကလျာပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် (၁၅၂)၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊
- သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။
- ကွန်ပျူတာစာပီ ဗိုလ်တိုး
- အကြိမ်ရေ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၈၀-ခု၊ ဇွန်လ
- တစ်သက်တာစာပေ၊
- ဒုတိယအကြိမ်။
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီလ။
- အုပ်ရေ ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး ၁၂၀၀ ကျပ်

ဝါးခယ်မမြို့ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဒေါ်ပိုက်မိ
 (ဘီအေ၊ ဘီအီးဒီ) အငြိမ်းစားအား
 ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။
 တပည့်
 ခင်နှင်းယု

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁)

“မွန်မြတ်သော တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ကြပါစေ”

ဆောင်းဦး၏ တစ်နေ့သော ရက်။ နှင်းမှုန့်လေးများသာ
 မြူးယုံလှုပ်ရှားစဖြစ်၍ အအေးဓာတ် မပြင်းထန်သေး။ အိမ်ရှင်များ၏
 ဆုတောင်းအတိုင်း ထိုနေ့သည် ဧည့်ပရိသတ်များအဖို့ မွန်မြတ်သော
 တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် တွေ့ခဲ့ကြရသောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။

မြလွှာပြင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် စိုက်ထူးထားသော ဤ
 စာတန်းလေးကို ကြွလာသော ဧည့်သည်များ တွေ့ရ၏။ ဆောင်းတွင်း
 ဝန်းတို့ ပွင့်နေသော ပန်းရုံများပေါ်တွင်လည်း ဤစာတန်းလေးသည်
 ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။ ဆောင်းလေသည် သွယ်ယုံတေ့ပမ်းလာပါ
 သော်လည်း စာတန်းလေးများကို ပုံစံမပျက်စေရ။

... ကို တွင်၍ ညဉ့်ခံပွဲကျင်းပရာ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းကြီးပေါ်တွင် ရေသာချိုတ်ခွဲရန် စီစဉ်သူမှာ ယဉ်ကျေးမှု အရာရှိကြီး ဦးမန်းကြီး ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ယူဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်းပသော မင်္ဂလာပွဲများတွင်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုခုကို အမှတ်တရ ဖော်ထုတ်ရမှ ကျေနပ်၏။

မြန်မာတို့သည် ရှေးအစဉ်အလာကတည်းက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံလျှင် ဘုရင်၊ ဧကရာဇ် အချင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူသာမန်အချင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သာသနာ့နွယ်ဝင် ရဟန်းများအချင်းချင်းဖြစ်စေ...

“ကောင်းသော လာခြင်းဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဆိုသော ပဋိသန္ဓာရ အဆက်အစပ် စကားကိုဆို၍ မင်္ဂလာရှိသော ကောင်းချီးဆုတောင်းကိုပြုပြီးမှ လိုရာကိုစွဲကို ပြောကြားကြ၏။

ထိုဆောင်းဦး၏ နံနက်ခင်း အသွင်အပြင်များကို ဘရဏီမဇ္ဈေ မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ပန်းပွင့်များ၊ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဝတ်လွှာများ။

သစ်လွင်သော နေခြည်ကလည်း ပူပြင်းခြင်း မရှိသေး။ ထွေးထွေးနွေးနွေး။

ဆောင်းလေဦးက ကျွဲရွှေရှင် မိန်းကလေးငယ်၏ ညင်သာသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ပရိသတ်ရှိရာသို့ ဝင်လာ၏။ ဆောင်းလေဦး၏ ဖောက်ပြန် လှုပ်ရှားသောလေအဖြစ်မှ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပုံရ၏။

မြက်ခင်း၏နောက်ဘက် သင်္ဃေတိုင်းများမှ ပွင့်စသင်္ဃေပန်းများ၏ ရနံ့ကိုလည်း ဆောင်းလေသည် အယ်ယူလာ၏။ သစ်ခွဲအိမ်မှ တောပန်းအလှတို့၏ မွှေးယုံ့ခြင်းသည်လည်း နင်းမှုန်များနှင့်အတူ စင်္ဃေသတ်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

နေခြည်နွေးအောက်တွင် ညဉ့်ပရိသတ်တို့၏ တောက်ပသော ထုတ်စုံအရောင်သည် ပန်းဝတ်လွှာတို့ အရောင်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်နေသည်။ ထိုကဏ္ဍာရုံမြင်ခင်းကို “မင်္ဂလာရယ်တဲ့မှ မဏ္ဍိုင်လေ...” ဟူ၍ပင် သီကုဗ္ဗ၊ ဖွဲ့ဆိုသင့်သည်ဟု ဘရဏီ ထိုနေ့က ထင်ခဲ့သည်။

ဦးမန်းကြီးသည် သူ၏မြေးဦးပင် ဖြစ်သော “ပုလဲဒါရူ”၏ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့အခမ်းအနားကို သူကဦးစီးကြပ်မတ်၍ စီစဉ်ခဲ့၏။

ပုလဲဒါရူသည် “လာခြင်းကောင်းသော မိန်းကလေး” ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူ၏ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဝိုင်းမ၊ ကြသည်ဆိုလျှင် မမှားပေ။ ဘရဏီ စိတ်ထဲတွင် ‘အမ’လွန်သွားသည်ဟုပင် ထင်မြင်ခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုလဲဒါရူ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ သီချင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသီချင်းကို စပ်ဆိုသူမှာ ဦးမန်းကြီး၏ ဇနီးဒေါ်ခင်မြတ်စံ၊ ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် မြဝတီမင်းကြီး ဦးစတင်မြစ်တော် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဦးစသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်နောင်မင်းဘွင် မြန်မာတေးဂီတနှင့် သီချင်းကြီးများကို တခမ်းတနား အသက်သွင်းခဲ့သူ၊ မြန်မာ့သီချင်းစစ်စစ်ကိုသာမက မြန်မာတို့၏ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေ

www.burmeseclassic.com

ခင်နင်ယု

ယိုးဒယားနိုင်ငံမှ ရှေးဟောင်းသီချင်းများကိုလည်း မြန်မာစကားလုံးသွင်း၍ ပြုစုခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခု ဦးစော၏ မြစ်တော်သူတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် အဘိုး၏ခြေကိုနင်းကာ သူ၏မြေး ပုလဲဒါရူ၏ မွေးနေ့သီချင်းကို သူကိုယ်တိုင်ရေးစပ်ပြီး တီးကွက်အသံသွင်း၏။ စန္ဒရားတီးရသူမှာ ဘရဏီကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

ပုလဲဒါရူ၏ဖခင် ကိုစောဦး (ပန်းချီဆရာကြီး စောမွန်နစ်) ဘက်မှ ဆွေမျိုး။ ဦးလှသန်းမြင့်၏ဇနီး ဒေါ်လေးရွှေ၏ညီမ အရင်းခေါက်ခေါက် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်က သီဆို၏။

သူတို့၏မြေးဦး ပုလဲဒါရူကို ကောင်းချီးပေးသော အနေဖြင့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် ထိုမွေးနေ့သီချင်းကို သူကိုယ်တိုင် သီဆိုခဲ့သည်။

ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် ပုလဲဒါရူကို အကြောင်းပြု၍ ဘရဏီတို့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်များလာခဲ့ရ၏။ ဘရဏီနှင့် သီချင်းတိုက်ကြရ၏။ ယခင်က စောမွန်နစ်ဆွေမျိုးစုနှင့် ပုလဲတို့ဆွေမျိုးစု ခပ်စိမ်းစိမ်းနေခဲ့ကြရာမှ ယခုအဝင်အထွက် ဆက်ဆံရေး ချောမွေ့ပြေပြစ်လာသည်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

ပုလဲဒါရူသည် ဆွေမျိုးနစ်ဘက် ငြိမ်းချမ်းရေး ပန်းတံတားထုခင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါသောကြောင့် လာခြင်းကောင်းသော မိန်းကလေးတို့ဆိုလိုက်ပါပေ၏။

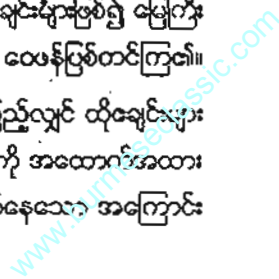
မင်းဆင်စည်

ဘရဏီက ပုလဲဒါရူကို ဘိုးဘိုးများရော၊ ဘွားဘွားများရော ဆွေမျိုးစုက မ၊ ရာတွင် ချီးမြှောက်ရာတွင် အမလွန်သွားမည် ထင်ခဲ့သည်မှာ ထင်သင့်ပေသည်။ တစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့သီချင်း၏ စာသားများသည် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အတိတ်ထူ ဒေါသသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

အမှန်တော့ မြန်မာစာပေသမိုင်းများတွင် ဤသို့စကားလုံးများတို့ အိမ်ရှေ့စံများ၏ သားတော်၊ သမီးတော်များ ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့၏ ရင်သွေးတော်တို့ ပုခက်တင် မင်္ဂလာတွင် ရေးသားသီကုံးတတ်သည့် ဆောင်းစကားလုံးများဖြစ်၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ ရင်သွေးများကို ပုခက်တင် မင်္ဂလာလုပ်လျှင် လူမှန်းပင် မသိတတ်သေးသော ရင်သွေးငယ်က စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ မလည်သည်ဖြစ်စေ ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော် ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်တို့၏ ဘုန်းစာန်ခိုးကြီးမြတ်ပုံ အောင်နိုင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများ၊ စိုးမိုးပိုင်ဆင်သော နယ်မြေများ၊ အကျယ်အဝန်း စသည်များကို စာဆိုတို့သည် ရေးသားသီဆို၍ ဆက်သွင်းရ၏။

ခေတ်အမြင်နှင့် ဘုန်းတော်ဘွဲ့၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့ကို မြှောက်နှိုးသောဆက်သွင်းရသော ရွှေနားတော်သွင်း ရောင်းများဖြစ်၍ မြေကြီးနှင့် တင်းကွာသည်ဟု တစ်ဖက်သောရှုထောင့်မှ ဝေဖန်ဖြစ်တင်ကြ၏။

သို့သော် တစ်ဖက်သော ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် ထိုချောင်းများ မြန်မာတို့ အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပုံများကို အထောက်အထား ဖြစ်စေကာ တစ်ခါတစ်ရံ သမိုင်း၌ ပျောက်ကွယ်နေသော အကြောင်း

ခင်နင်းယု

အရာများ အချက်အလက်များကို ချောင်းများမှ စကားလုံးများအရ အိုင်
အမာတွေ့ရှိရ၍ ရှေးစာဆိုများကို ကျေးဇူးတင်ရှိရပေသေးသည်။

အနောက်ဥရောပတွင်တောင် တစ်ခေတ်က ဘုရင်ကေရာစ်
နှင့် အာဏာရှင်ကြီးများကို ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းချီးမြှင့်ဘာပေးရသော
အလိုက်သိခေါင်းတော်ညိုတီး စိတ်တော်သီစာဆိုများ စာရေးဆရာများ
ရှိကြရသေး၏။ မြန်မာစာဆိုတို့ကို အပြစ်မတင်ထိုက်ပါပေ။

ရိုးစတော့ ဤချောင်းများအတွက် ရိုးစတော့ဟု ခွင့်လွှတ်စိတ်
ဖြင့် ဘရဏီသည် လေ့လာသုံးသပ်မိ၏။ နှလုံးသွင်းမိ၏။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် မဟာမဟာသာကာတို့၏ ရင်သွေးတော်နှစ်၊ ရင်နှစ်
များဖြစ်၍ ထိုစကားလုံးများကို ထည့်ဆိုသင့်၏။ သီကုံးသင့်၏။ ရသ
ဂုဏ်မြောက်သည်ကလည်း ရင်သွေးတော်ငယ် ကြီးပြင်းလာချိန်။
အိမ်ရှေ့စံဘဝ မရောက်ခင် ထိုသီချင်းသားများကို ဖတ်ရှုရသောအခါ
ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့လို တိုက်ရဲခိုက်ရဲသော ဇာတိ
မာန်စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွစေ၏။ ဇာတိမာန်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်
လူမျိုးမဆို ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အချင်းတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများကို မြန်မာတို့ တိုက်ခိုက်တော်လှန်
ခဲ့သော ခေတ်လယ်ပိုင်းတိုက်ပွဲများတွင် သီချင်းနှင့် တပ်လှန်ခဲ့၏။
စည်းရုံးခဲ့ရ၏။ စေ့ဆော်ခဲ့ရ၏။

“တကောင်းအဘိရာဇာ တို့မြန်မာသာကီမျိုးဟာမို့ မညှိ
ဂုဏ်တေဇာ...”

မင်းဆင်စည်

ဤသီချင်းကို လက်ရုံးဆန်တန်း သီဆိုဟစ်ကြွေး၍ တို့ဗမာ
အစည်းအရုံးဝင် သခင်တို့သည် ဗမာလူထုအား တပ်လှန်နှိုးဆော်၍
ထိုက်ပွဲခေါ်သံအဖြစ် အသုံးချခဲ့ကြ၏။ ဤသီချင်းစာသားစာပိုဒ်သည်
ယခု အမျိုးသားသီချင်း “ကမ္ဘာမကြေ” ၏ သီချင်းအစ ပထမပိုဒ်ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ဤသို့လျှင် သီချင်းကိတု၏လူထုအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်ပုံ စည်း
ရုံးနိုင်ပုံကို ဘရဏီ လက်ခံခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ၏မြေးမလေး “ပုလဲ
ဒါရူ”သည် ဘယ်ဘုရင်၏သွေးတစ်စက်မှမပါ။ မွေးနေ့တုံ့ပြန်ဆုတောင်း
သောအဖွဲ့ အဖွဲ့စကားလုံးများဖြင့် မေတ္တာဘွဲ့။ ခေတ်သီချင်း မြန်မာ
ဆန်ဆန် မြန်မာ့အသံနှင့်ဆိုလျှင် တော်လေ့ကပေပြီဟု ထင်သည်။

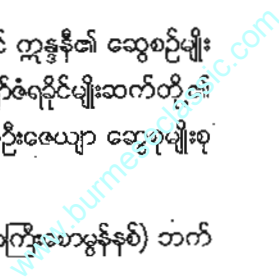
ယခုတော့...

ဘရဏီသည် သီချင်း စတိုက်ကတည်းက စိတ်ကုန်၏။
ထကယ်တော့ သီချင်းစာသားကရော တီးလုံးကရော ကောင်းပါသည်။
မြန်မာဆန်လှပါသည်။

သို့သော်...

ပုလဲဒါရူ၏အဘွား ပုလဲဇေယျာ၏မိခင် ဣန္ဒနီ၏ ဆွေစဉ်မျိုး
သတ်များ ဘရဏီတို့၏ ဘိုးဘွားဦးအောင်ကျော်စံရခိုင်မျိုးဆက်တို့၏
ဩဇာသက်သာပုံ၊ ပုလဲ၏ဖခင်ဘက် ပါမောက္ခဦးဇေယျာ ဆွေမျိုးစု
တို့၏ ဥာဏ်ပညာကြွယ်ဝကြပုံ။

ပုလဲဒါရူ၏ဖခင် ကိုစောဦး (ပန်းချီဆရာကြီးဘောဇွန်နှစ်) ဘက်

မှ ဆွေစဉ်ချိုအသက်များ အပလေး... အပလေး၊ ဂုဏ်တွေ ဂုဏ်တွေ၊ သူ့မြေးမလေး ပုလဲဒါရူတွင် ဂုဏ်တွေများ ပိနေမည်လားဟု သိချင်း စာသားကိုဖတ်စက ဘရဏီထင်မိ၏။ ရှေးအယူအဆဆိုလျှင် ဂိုဏ်းသင့် တတ်၏။

တော်ပေသေး၏။ တော်ပေသေး၏။ ပုလဲဒါရူ သူ့မြေးချစ် ကလေးသည် မူလဇာတာ ကောင်းပုံပေါ်သည်။ ဘာဂိုဏ်းမှ မသင့်ပေ။

မိန်းမသဘာဝ အတင်းပြောတတ်သူတို့ မဆိုထားနှင့် ထိုနေ့ က ကြွရောက်လာသော သမိုင်းသုတေသနအရာရှိ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးမိုးကျော်က ကော်ဖီကျကျနွေးနွေးကို သောက်ရင်း...

“ကလေးက တော်တော်ပါဗျာ ဖွဲ့နွဲ့ထားလိုက်တဲ့ စာသားက ‘အတိတ်တွင် ဒေါသမသင့်ပေဘူးလား’ ဟု အနားမှ မြန်မာ့ဦးစွန်း သတင်း စာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးစံဖေအား ပြောလိုက်၏။

ကတော်များကလည်း နှုတ်ခမ်းနိမ့်ပျက်အောင် လက်ကိုင်ပေါ် နှင့် ပါးစပ်ကိုတိုရင်း မသိမသာပဲပြုံးပြုံး၍ သိချင်းစာသားကို တီးတိုး ဝေဖန်လိုက်ကြပုံကို မည်သူမျှမကြားပေ။

ညွှန်သည်များတွင်ပါလာသော ရင်သွေးများ ပြန်ချိန်တွင် ပုလဲ ဒါရူသည် ဖခင်နှင့် မိခင်ဖြစ်သော ကိုစောဦးနှင့် ပုလဲတို့အလယ်တွင် မတ်တပ်ရပ်၍ ခြံဝမှအရပ်များနှင့် မုန့်များပါသော ပလတ်စတစ်အိတ် ငယ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။

ကလေးများသည် ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခံယူ၍ မိဘများက ပုလဲ

ဒါရူအား ကောင်းချီးပေး ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုသွားကြ၏။ တော်ပါအေး ငါ၏ တော်ပါသေး၏။

ထိုနေ့က ပို့သသော ညွှန်ပရိသားဂ်မေတ္တာကြောင့် ဘရဏီ၏ မြေးကလေး ပုလဲဒါရူသည် ယနေ့ထိ ဘေးသိရန်မခ ကျန်းမာပျော်ရွှင် သွက်ရှိပါပေသည်။ ဇာဖြူဖြူရှည်ရှည် ဂါဝန်လေးကို ခြွေးနွေးထိမ်းမြှုပ် သူ၏ကလေးဖော်များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ သူ၏မွေးနေ့ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ့အား ဘာစကားလုံး၊ ဘာသိချင်းတွေနှင့် ဖွဲ့နွဲ့ချီးမြှောက် လိုက်ကြသည်ကို သူ့ဘာမှန်းမလည်။ မုန့်များများ စား၍ မြက်ခင်းပေါ် တွင် ဘောလုံးလေး မြှောက်ကာတခြားကလေးငယ်များနှင့် ကစားလိုက် ရသည်ကို သူပျော်သည်။ သူချမ်းမြေ့လှ၏။

သူလသား အရွယ်က နာမည်ပေးရန် နာမည်ရွေးစဉ်ကလည်း သူမသိ။ သူ၏နာမည်လေးက လှပ၍ အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်သော မင်္ဂလာ ကျက်သရေဖြိုးဖြိုးဝေနေမည့် နာမည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်။ ပုလဲ ဒါရူဟူသော နာမည်ကို မရွေးခင် “ပုလဲဒါလီ” ဟူသော နာမည်ကို ရွေးခဲ့၏။ ဤနာမည်ကို ပထမဆုံးရွေးသူကတော့ သူ၏မိခင် ပုလဲ ဇေယျာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မြန်မာ့လိုဖြစ်သွားကာ ပုလဲ၏ကိုယ်ပိုင် အမည်ကပင် ပုလဲဇေယျာ ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့သမီးဦးကတော့ သူ့ နာမည် ပုလဲကိုရှေ့မှာတင်ကာ ပုလဲဒါလီဟု အမည်ပေးရန် ရွေးလိုက် ၏။

“ဒါလီဆိုသည်မှာ လည်ဆွဲ” ဖြစ်၏။ လည်တွင် အမြဲဆွဲအပ်

ခင်နှင်းယု

အော့ ပုလဲခွဲပစ်ကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလှပါသော သမီးလေး ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်၏။ ပြီးတော့လည်း...

“ချစ်ဒါလီ”

ဆိုသည်မှာ လက်ရှိခေတ် ရခိုင်ကဗျာစာဆိုတစ်ဦး၏ အမည် ဖြစ်၍ သူ၏မိခင် ဣန္ဒနီဘက်မှ နွယ် ရခိုင်အမျိုးသားများလို ဂုဏ်ပြု ရာရောက်သည်ဟု ပုလဲက ယူဆ၏။

မှန်၏။ သို့သော် ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိကြီး ဦးမန်းကြီးက ဒါလီ မှာ လှပသော်လည်း ရိုးသည်၊ ပြီးတော့ အဖျားဆွတ်ခေါ်လျှင် “လီလီ” ဟုခေါ်ကာ နှုတ်ကျိုးသွားမှဖြင့် သူ့မြေးအမည်သည် အနောက်တိုင်း ဆန်သွားမည်ဆိုကာ အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုကြွယ်ဝပါသော...

“ပုလဲဒါရူ”

အမည်ကို အဆိုသွင်း၏။ အကြံပြု၏။ ကောင်းပေသား။ မဆိုး ပါပေ။ ယခုတော့လည်း အားလုံးကပင် ဒါရူဟု သူတို့ဆွေမျိုးစုတွင် အသစ်တိုးလာသော သမီးသစ်ကလေးကို ချစ်စနိုးခေါ်ကြ၏။

ဒါရူ၏ မွေးနေ့ကျင်းပစဉ်က ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမအတိုင်း မြစ် ဖြစ်သူအား အသက်ရှည်စေကြောင်း မွေးနေ့ပွဲ ကြွလာသော ပရိသတ် များ အန္တရာယ်ကင်းပါစေကြောင်း အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်မှ မေတ္တာ ပို့ဆုတောင်းသူမှာ အဘွားချိုဖြစ်သည်။

အဘွားချိုသည် အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်မှ မွေးနေ့ညှော်ခံ ပွဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာသာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သနိုင်၏။ အောက်

ပင်းထင်ဥည်

သို့ဆင်း၍ ညှော်မခံနိုင်တော့ပေ။ ပုဂံမှ ပြန်လာကတည်းက သူ့ကျန်းမာ နေသည် ချွတ်ယွင်းလာခဲ့၍ ဤအိမ်ကြီး၏ အလှူပွဲတစ်ခုကို သူ့ကြွပ် ဆတ် မစီမံနိုင်တော့ပေ။ နံနက်အရုဏ်က ဘုန်းတော်ကြီးများအား အရုဏ် ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြု ဆုကောင်းမေတ္တာပို့သ ခဲ့၏။ ဒါရူကလည်း မြက်ခင်းပေါ် မဆင်းခင် သူ့အား လာရောက်နှုတ် ဆက်ကာ ပါးမြင်ကို ပွေ့ဖက်နမ်းသွား၏။

“ဘွားဘွားရဲ့မြေးလေး ဒါရူ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်း ပါစေ” အဘွားချိုက ဆုတောင်း၏။ အမှန်တော့ ပုလဲဒါရူသည် မြစ် တော်စပ်သည်။

ကြွလာသော ဆွေမျိုးစု၏ အရင်းနှီးဆုံး ၄ ရှု ၁၀ ဦး လောကီကိုသာ ဘုရားဆောင်တွင် အကန်တော့ခံပြီး အဘွားချိုသည် သူ့အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့ကတည်းက ကျန်းမာရေးတိုးတက်မလာ ခဲ့သော အဘွားချိုသည် ယခုတော့ အိပ်ရာပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ပြီ။

“ဝိပဿနာသည်ပင်လျှင် လောကီနယ်မြေ ဖြစ်နေသေးတဲ့ အတွက် ဒါယိကာမကြီး အဘွားချို ယခုလို စိတ်ထိခိုက်လဲကျသွားခြင်း ဟာအဆိုးမဆိုသာဘူး”

ဒါရူ၏ မွေးနေ့နောက်ပိုင်း အဘွားချို၏ ဆရာတော် ဦးရေဝတ အား ဆွမ်းကပ်သောနေ့တွင် ဘရဏီနှင့် ပုလဲတို့မိသားစုတို့အား ခရု ဆောက်က ပြောပြခဲ့၏။ ဘရဏီတို့ ပုလဲတို့ မိသားစုက ဝိပဿနာဆို သည်မှာ ဘာလဲဟူသည်ကိုပင် မြည်းစမ်း၍မကြည့်ကြလေ။ အဘွားချို

ခင်နင်းယု

ရန်အင်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေရန်သာ သူတိုးကွယ်သော ဆရာတော် ဦးရေဝတကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ဆရာတော် မိန့်မှာခဲ့သည့်အတိုင်း တည်ငြိမ် ငြိမ်းအေးချမ်းစွာနှင့် နောက်ဆုံးနေ့ကို ရင်ဆိုင်စောင့်စားနေပါသော အတွားချိုအား တွေ့ရ၍ ဘရဟ္မီသည် စိတ်ဖြေသာသည်။

ဪ... ဘာလိုလိုနှင့် ဤအိမ်ကြီးတွင် အတွားချိုနေရာ၌ ဘရဟ္မီ အလိုအလျောက် ဝင်လာရချေပြီတကား။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သူသည်မြင်းကပါရပ်တွင် သူသည် ရည်ရွယ်ချက် “ဦးဆောက်ပန်း” ကျောင်း၌ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံရတော့မည်ထင်သည်။

သို့သော် ဘယ့်နှယ်ဘယ့်နှယ် ဤရန်ကုန် အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ ပင့်ကူမျှင်တွင် သူသည် လာရောက်တွယ်ရပြန်ပါသနည်း။

“မာန်ကြီးလှသော မေဘရဟ္မီ ယခုတော့ ဘာများတတ်နိုင်ပါသနည်း” ဟု သူ့ကိုရယ်မောပြောင်လှောင်၍ မေးခွန်းများမေး၏။

“ဘွားငယ် ဘွားငယ် ကကနဲ့ ဘာဘာဆီသွားမယ်”

သူ၏ပါးပြင်ကို ဒါရူသည် ဖြည့်ညှင်းစွာ နမ်းကာ ပူဆာနေ၏။

“အေးပါ သမီးလေးရယ်၊ လာ အောက်ကိုသွားမယ်နော်”

ခြေသံမကြားအောင် မြေးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ ဘရဟ္မီသည် အတွားချို အခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

မင်းဆင်စည်

“နာနီ ကိုသော်ကကို ကားထုတ်ခိုင်းပြီး ဆင်ဝင်အောက်က စောင့်နေနော်။ ဒါရူကို အကျီလဲပေးပြီး အန်တီအောက်ကိုဆင်းလာမယ်” ဘရဟ္မီသည် ကလေးကို အကျီလဲပေးကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွား၏။ နာနီနှင့် ဒါရူကို ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ကားထွက်သွားချိန်တွင် ပုလဲသည် သူ့အပါးတွင် လာရပ်၏။

“အန်တီငယ် အန်တီငယ် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါရူ သူ့ဘာဘာဆီ သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ကိုသော်ကကို ပို့ခိုင်းလိုက်တာလေ”

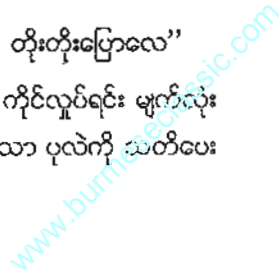
ပုလဲသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။

“ခက်လိုက်တာနော် အန်တီငယ်ကလဲ ဟိုကောင်မလေးကိုပါ ဆေးနဲ့လုပ်ထားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဆေး ဘာဆေးလဲ ပုလဲရယ်။ ဒါတွေ အယူမရှိပါနဲ့။ ပြီးတော့ အတွားချိုရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူသံယောဇဉ် တွယ်ငြိစရာ အနီးအနားမှာ ဘာမှမရှိစေချင်ဘူး။ စိတ်ထိခိုက်စရာ အာရုံတွေလဲ ဘာမှ မတွေ့စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ပုလဲသတိထားမှပေါ့။ တိုးတိုးပြောလေ”

ကိုစောဦးသည် ပုလဲလက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မျက်လုံးဝင်းဝင်းတောက်နေကာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော ပုလဲကို သတိပေးလိုက်၏။

ခင်နှင်းယု

“အဘွားချိုအနားမှာ နှစ်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ ပုလဲ သွားလိုက်ဦး။ အန်တီငယ် အခုပဲ ဒေါက်တာစံဖိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အင်ပေါ် တက်လာခဲ့မယ်”

ပုလဲသည် ဘရဏီကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လေ့ကားပေါ် ပြန်တက်သွား၏။ ဘရဏီသည် ကိုစောဦးအား ခေါ်ယူကာ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

“ဪ... ဒီအိမ် မိသားစုဟာ ဖြစ်လိုက်ရင်တော့ ခပ်သည်း သည်းကြီးပဲနော်”

ဘရဏီသည် ယခင် ဦးဇေယျ ထိုင်နေကျ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း ညည်းတွားလိုက်၏။ သူသည် အခန်းထောင့် မှ ပုလဲ၏စောင်ပိုက်ထားသော ပန်းချီကားကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သူ့အပါးမှ ဆိုဖာပေါ်တွင် ကိုစောဦးလာထိုင်တော့ သူ့စကားစပြော၏။

“ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီငယ်ရယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တွေး လဲမတွေးတတ်အောင်ပါပဲ။ မျက်နှာလဲပူတယ်” ကိုစောဦးကလည်း သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်၏။ ဘရဏီက ဘာထပ်ပြောဦးမည်ကို စောင့်၍ နားထောင်နေပုံရ၏။

“တွေးလည်း တွေးမနေနဲ့တော့ ဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ်ကို ဘရဏီ တို့ ကြည့်လုပ်သွားရဲ့ပဲ။ ခု ဒေါက်တာဖိုးစံဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်။ ဒုတိယ ဦးမန်းကြီးဆီကိုဆက်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပြန်ဆုံး လာခဲ့ကြ

မင်းဆင်စည်

မိလို့ အဘွားချိုအခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ဟုတ်လား။ ဘရဏီ တော့ အဘွားချိုနားမှာ သွားနေဦးမယ်”

ဘရဏီသည် သိပ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင် ပုံကို ဟန်အမူအရာက ပြနေ၏။ ထတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဆိုဖာ ပေါ် ပြန်ထိုင်၏။

“ခက်တာက သေတဲ့လူက သေမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွားချို။ သူ... သူ ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲသွား တော့မယ်နော်။ ပုလဲရဲ့ အဘွားဆိုပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို စတွေ့ချိန်ကစပြီး ဒီနေ့ထိတိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ သူ့ သိက္ခာနဲ့အုပ်ချုပ်ပုံကို လေးစားမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကိုစောဦးသည် ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာနှင့် ဖြည်းဆေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“ခုအဖြစ်က အဘွားချိုထက် စိုးရိမ်စရာကောင်းနေတာက ပုလဲ” ဘရဏီတောက်လျှောက် ပြောချလိုက်လျှင် ကိုစောဦးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ပုလဲ... ပုလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီငယ်” သူ့ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေပါတယ် အန်တီငယ်” အချစ်ဆုံး ဇနီးအတွက်ဆိုတော့ ကိုစောဦးသည်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကျန်းမာရေး မဟုတ်ဘူး ကိုစောဦး။ စိတ်စိတ်နဲ့ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဘရဏီရှင်းပြမယ်။ လောလောဆယ် ကိုစောဦး

ခင်နင်းယု

မူလဲတို့ ထာဝန်ယူပါ။ မိန်းမတွေဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြောစကားကို နားထောင်တတ်ပါတယ်။ အဘွားချို သေသွားရင်ရော မသေချင်း လောလောဆယ်ဆယ်မှာရော ပယောဂကိုလမ်းဆရာ အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အိမ်ပေါ်ကိုလည်း ပင့်မလာပါစေနဲ့။ အန်တီဝယ် မသိအောင်လဲ မသွားပါစေနဲ့။ သတိထားပါ ကိုစောဦး။ ကဲ အန်တီဝယ် အဘွားချိုနား သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဒေါက်တာစံဖိုးလာရင် အပေါ်လွှတ် လိုက်ပေတော့”

ဘရဏီ ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလျှင် ကိုစောဦးသည် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်၏။ သူ့ဘာသာတစ်ယောက် တည်း စဉ်းစားနေမိ၏။ အဘွားချိုရောဂါသည် အသက်ကြီးနာတာရှည် လူအိုရောဂါ ဖြစ်သည်ကို ဆရာဝန်၊ မြန်မာဓိန္ဒောဆရာများနှင့်သာ ကုသခဲ့၏။ သူ၏ဇနီး ပုလဲကလည်း သဘောတူလက်ခံသည်။ သို့သော် ဘရဏီ၏ စကားလုံးတွင် “ပယောဂ” ဆရာဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်း၍ ဘာကိုဆိုလိုပါသနည်း။ ပြီးတော့ “အဘွားချိုသေသွားရင်” ဆိုသော အချိန်ကာလပိုင်းကို ညွှန်းပြသောကြောင့် ဆက်လက်စဉ်းစား စရာဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မှ ကားဆိုက်သံ၊ ကားတံခါးဖွင့်သံများသည် သူ့ အတွေးမျှင်ကို ရပ်စေသည်။ သူသည်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာ သောအခါ ဒေါက်တာစံဖိုးကို တွေ့ရသည်။ ဆေးအိတ်ကို ဆီးကြိုယူ ကာ အပေါ်ထပ်သို့ နှစ်ယောက်သွား တက်သွားသည်။

အဘွားချိုနားတွင် ခုတင်ပေါ် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပုလဲ နှင့် ဘရဏီထိုင်နေကြသည်။ သူ့နာပြု ဆရာမလေးသည် အဘွားချို

ပင်းဆင်စည်

ခုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဒေါက်တာစံဖိုးကို မြင် လျှင် ထပေးလိုက်သည်။

လူနာသည် မျက်လုံးကိုမဖွင့် ဖြည်းညင်းစွာ လေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှမမေးပါနဲ့ တရားမှတ်လို့ ရပါတယ်” သူတို့သည် ဘာကိုမှ မပြောကြ၊ တိတ်ဆိတ်စွာ လုပ်စရာ ရှိသမျှကို လုပ်ကြသည်။ ဒေါက်တာစံဖိုးက အကြောဆေး တစ်လုံးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ အိမ် အောက်မှ ကားဆိုက်သံကြားပြန်သည်။

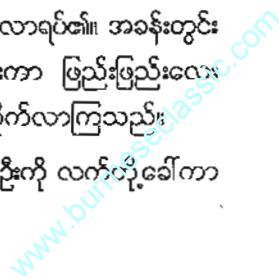
“ပုလဲ အန်ကယ်မန်းကြီးတို့ ထင်တယ် သွားကြိုနေ”

ဘရဏီက ပြောလိုက်လျှင် ပုလဲနှင့်အတူ ကိုစောဦးပါ ဆင်း သွားသည်။ ဘရဏီသည် ဒေါက်တာစံဖိုးအနားသို့ ကပ်၍ လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“တတ်နိုင်သလောက် ပုလဲကို ပြောပါ။ ဘရဏီလည်းရှိတယ်၊ နှစ်လည်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ နားနားနေနေ နေပါလို့။ ပြီးတော့လဲ ဆရာပြန်မသွားပါနဲ့ဦး ဘရဏီစကားပြောစရာရှိတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ခုတင်နားတွင် ပြန်လာရပ်၏။ အခန်းတွင်း သို့ ဦးမန်းကြီးဇနီးမောင်နှံသည် ခြေဖော့နင်းကာ ဖြည်းဖြည်းလေး လင်လာသည်။ နောက်မှ ပုလဲနှင့်ကိုစောဦး လိုက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာစံဖိုးသည် ပုလဲနှင့်ကိုစောဦးကို လက်ယှုံခေါ်ကာ အပြင်ဧည့်ခန်းကို ထွက်သွားသည်။

“အန်ကယ် ပုလဲကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တယ်။ ပုလဲမှာ စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားစရာတွေ ခဏခဏတွေ့နေရတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ နားနားနေနေ နေပါကွယ်။ မောင်စောဦးကလည်း အနားမှာ မပြတ် သတိပေးပါ။ ပုလဲမင်းရဲ့ အန်တီငယ်ကို မသနားဘူးလား။ ညကျလည်း အဘွားချ်နားက ပုလဲမခွာဘူးဆို။ တော်ကြာ အားပြတ်လဲနေမှ အန်တီ ငယ် ပိုစိတ်ပင်ပန်းနေဦးမယ်”

ဆိုဖာပေါ်တွင် မထိုင်ခင်ပင် ဒေါက်တာစံဖိုးက ပြောလိုက်၏။

“ခုလည်း ပုလဲကြည့်ရတာ အားရှိပုံမပေါ်လို့ အန်ကယ် ဆေး တစ်လုံး ထိုးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် ပုလဲ သိပါတယ်။ အခုချိန်ဟာ အဘွား ချ်ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေပါ။ သူ့အပါးမှာ ပုလဲအမြဲရှိချင်တယ်။ ဒါကို တော့ မတားပါနဲ့”

“မတားပါဘူး။ နားနား နေနေပေါ့။ အိပ်ချိန်၊ စားချိန် မှန်ပေ စေ အန်ကယ် အဘွားချ်နားသွားဦးမယ်”

ပုလဲက နောက်ချန်မနေရစ်၊ ဒေါက်တာနောက်မှ ပြန်လိုက် သွား၍ ကိုစောဦးကလည်း မနေသာပြန်ချေ။ လိုက်သွားပြန်သည်။

အဘွားချ်အနားတွင် ဘယ်သူကမှ ပရိတ်ရွတ်ဖို့မလို၊ ကြေးစည်လည်းမခတ်၊ သူသည် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်မှုကို အဖော်ပြုကာ ငြိမ်သက်အချင်းစွာပင် ဤသောကနယ်မြေကို နာရိဝက်အတွင်း စွန့်ခွာ သွား၏။

သမုဒယသားကောင် ကျန်ရစ်သူတို့အထဲတွင် ပုလဲစာစဉ် ထ၍မရ၊ ပျော့ကျသွား၍ မောင်စောဦးနှင့် နှစ်သက်သည် ပုလဲတို့ ဓမ္မစို ကာ သူတို့အိမ်ခန်းသို့ ခေါ်ယူသွားကြ၏။ ဒေါက်တာစံဖိုးသည် နောက် မှ ထမ်းကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်စံနှင့် ဘရဏီသည် လုပ်ရောဂါသည်များကို လုပ် နေဆဲ ဦးမန်းကြီးသည် ဘာကိုမှမလုပ်နိုင်၊ အဘွားချ်လက်ကို တအား ဆုပ်၍ သူသည် ယောက်ျားပေမယ့် စိတ်မထိန်းနိုင်သလို အသံထွက် ၍ ငိုချလိုက်သည်။

သူ့စကားလုံးများက အဘွားချ်အမည်ကို ရှေးဦး မခေါ် ဘရဏီနှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်စံပင် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဦးမန်းကြီးကို ကြည့် ခနမိကြသည်။

“ငဇေယျာရေ ငဇေယျာကြီးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလိုက်လေခြင်း၊ အမေ့ထက်တောင့် ကျေးဇူးကြီးတဲ့ အဘွားချ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မင်းအနားမှာ မရှိနိုင်ဘူးနော်”

သူသည် ရိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်၏။

“တိုးတိုးလေ ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဇေယျာ နာမည်ကို ထ၊ ငိုရသလဲ၊ ပုလဲကြားရင် ပိုစိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ဦးမန်းကြီးလက်ကို ကိုင်ကာ သတိပေး လိုက်၏။

“ငိုပါစေလေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုပေစေတော့။ နောက်

ခင်နှင်းယု

တစ်နာရီအတွင်း ပုလဲမနီးလာအောင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ပြီ” အခန်းတွင်းဝင်လာသော ဒေါက်တာစံဖိုးက ပြောလိုက်၏။

“ပြီးတော့ ပုလဲအနားမှာ မောင်စောဦးကို အစောင့်ထားခဲ့တယ်”

ဘရဏီသည် ထုတ်ပေးသော ဝိုးပျော့ပဝါဖြူဖြူပါးပါးနှင့် လုံချည်အင်္ကျီတို့ကို ဆရာမလေးနှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်စံတို့သည် အဘွားချုံကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ပန်းတောများအလယ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော အဘွားချုံကို သူတို့တွေ့ရသည်။

ဦးမန်းကြီးသည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်သေး။ ခုတင်ပတ်လည်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ ဘရဏီသည် သူနာပြုဆရာမလေးကို ပုလဲအခန်းသို့ လွှတ်ရင်း...

“ပုလဲ အနားမှာ ဆရာမစောင့်နေနော်၊ မောင်စောဦးကို ဒီလွှတ်လိုက်” ဟုပြောကာ ဒေါက်တာစံဖိုးနှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်စံကို အဘွားချုံ အခန်းအပြင်ရှိ ညှော်ခန်းသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။

“အန်တီမြတ်၊ ဒေါက်တာဇော၊ ဘရဏီကို ကူပါဦး”

သူသည် မောလျှော့ အသက်ရှူ၍ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချရင်း ပြောလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘရဏီပြောမည်ကို အသင့်နားထောင်နေကြဟန်နှင့် တစ်ဘက်တစ်ချက် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းဆင်စည်

“သေတဲ့လူက သေသွားပြီ၊ ပြဿနာက ကိုကိုကြီး ပြဿနာ သူ့မိခင်လို ကျေးဇူးကြီးမားပြီး သူတို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ အဘွားချုံ နောက်ဆုံးရက်ကို အသိမပေးတာကိုပဲ ဘရဏီတို့ လွန်လှပြီလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဒေါက်တာ စံဖိုးက ပြော၏။

“ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ” ဒေါ်ခင်မြတ်စံက အကြံဉာဏ်တောင်း၏။

“ဘရဏီလုပ်ချင်တာကတော့ ဒီလိုပဲ အဘွားချုံဖြစ်သွားပြီလို့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ၊ အကြောင်းကြားရမှာက ဘရဏီတို့ တာဝန်၊ လာတာ မလာတာက သူ့ဆုံးဖြတ်ပစေ၊ ခက်တာက တစ်ခုပဲ၊ ကိုကိုကြီးလာခဲ့သော် ပြဿနာတက်မှာက ပုလဲ၊ ဘယ်လိုအဖေကို ချစ်လို့ ရိုသေခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီမိန်းမ ပုလဲတို့အိမ်ပေါ်ထောက်စေရတုားလို့ ထအော်ရင် လူပုံအလယ် အရှက်ကွဲမှာထက် သားအဖ သွေးကွဲစရာ ပိုဖြစ်မယ်။ ဟိုမိန်းမက လိုက်လာပြီး ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်နေရင် ကောင်းမယ်။ ခပ်စွာစွာရယ်။ တော်ကြာ ရန်ပွဲဖြစ်လာရင် ဒီဒေါသက ပုလဲကိုနှိပ်စက်မှာ၊ ပုလဲ ထပ်ပြီးလဲသွားရင်ဖြင့်”

“သူ့လာမယ့်အချိန်ကိုသိရင် ပုလဲနဲ့အတူ နိုင်အောင် တို့များ ဩဇာလုပ်မှာပေါ့။ ပုလဲရဲ့အချစ်တော် မေမိရှိပါတယ်လေ၊ မေမိကိုလဲ တို့ယုတ်ယယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်လိုက်မယ်” ဒေါက်တာစံဖိုးက ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို” မောင်စောဦးသည် ဘရဏီအနားပတ်တပ်ရပ်ကာ မေးလိုက်၏။

ခင်နှင်းယု

“တုတ်တမ်းဖုန်းဆက်သင့်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဆက်လိုက်၊ သတင်းစာထဲ ထည့်ဖို့လဲ စီစဉ်နော်၊ ပုလဲအကြောင်း သိတယ်မို့လား၊ သတင်းစာထဲ ထည့်ရင် ကိုကိုကြီးနာမည်ကိုသာထည့်၊ ဟိုမိန်းမနာမည် ‘ထည့်နဲ့’”

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားရမယ့် သူတွေဆီ ကြားဦးမယ်”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ ဟိုကောင်...ဟိုကောင် ငဇေယျသီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြမလို့ပေါ့လေ”

ဦးမန်းကြီးသည် နားစွန်နားဖျားအကြားနှင့် သူတို့အနား ဖြေလာထိုင်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကိုကိုကလဲ ခင်မြတ်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦးနော်၊ ဒါဟာ ကိုကိုတို့ ဆွေရေးမျိုးရေး၊ ကိုကိုနဲ့စပ်မှ ခင်မြတ်က အဘွားချိုကို အအော်တော်ရတာ၊ ပုလဲနဲ့ကိုဇေယျာပြဿနာလဲ ကိုကိုအသိ၊ ဘာရထဲ ကိုလဲ သနားပါဦး၊ ကိုကို ချစ်သလို ကိုဇေယျာလဲ အဘွားချိုကို ချစ်မပေါ့၊ နို့တိုက်မမွေးရတာကလွဲလို့ အမေအရင်းလို ပြုစုလာခဲ့တဲ့ အဘွားချိုကို သေခါနီးလဲ မတွေ့ရ၊ အလောင်းလေးကိုတောင် မမြင်လိုက်ဘူးဆိုရင် ကောင်းမလား”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်က မမြင်အောင် မမြင်ထိုက်တဲ့အကောင်၊ ဟောဒီ အိမ်ကြီးပေါ်ကိုတောင် တက်ထိုင်အောင်၊ ဟောဒီ အိမ်ရိပ်ကိုတောင် နင်းဖို့ ဘုန်းကျက်သရေတော့

မင်းထင်စည်

မရှိတော့ဘူး၊ မင်းတို့သိရဲ့လား၊ ငဇေယျာ ရေရန်ပျောနေတဲ့ဘဝကို မင်းတို့ သိရဲ့လား”

ဦးမန်းကြီးသည် ဒေါနှင့်မောင်နှင့် ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်လိုက်ကာ...

“ခက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ခင်မြတ်တော့ သေချင်တာပဲ၊ ဒီစကားလုံးတွေကို ပုလဲကပြောရမှာ၊ ပုလဲပြောမှားဆိုမှား မဖြစ်အောင် သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ပြဿနာပိုကြီးမလာအောင် ပြေပြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲလို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကိုကိုရောက်မှ ပိုဆိုးနေတော့တယ်”

“ဒီနေရာမှာ ငါ့တူမကမှန်တယ်၊ ဟောဒီကောင်မျက်နှာကို ငါတောင် မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဟိုကောင်မ ပါလာရင်တော့ ငါလက်သီးနဲ့ တို ဆွဲထိုးမှာ...”

“ကဲ...နောက်မှ လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ကြ အေးရေး၊ လောလောဆယ် ကိုဇေယျာလာတဲ့အခါ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူးဆိုရင် အိမ်ပြန်ချင်ပြန်နေ မနေရင် ဟိုမီးဖိုဆောင်အပေါ်က ဒါဂျက်စားခန်းမှာ သွားနေ၊ အကြောင်းကြားတာ အတော့ ကြားရမှာပဲ”

“ဒီကောင်လာရင် ငါမတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာတော့ မင်းတို့ မှတ်ထား ပုလဲရော...”

“ကိုကို ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ပုလဲအိပ်ပျော်အောင် လုပ်ထားတယ်၊

ခင်နှင်းယု

“အစွမ်းချွန်နဲ့ ရော့ ကိုကိုနဲ့ ရော နီးစပ်သမျှ အမျိုးတွေကို ကိုကိုကသာ ပိုသိတာ၊ အရေးအကြီးဆုံး သိသင့်တဲ့ သူတွေစာရင်း မောင်စောဦးကို ပေးလိုက်ပေါ့”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံ ပြောသည်ကို ဦးမန်းကြီးသည် မကျေမနပ်နှင့် နားထောင်ရင်း တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထသွားသည်။

ဘရဏီသည် သက်ပြင်းကြီးချကာ သူ့စကားကို သူ့ဆက်ပြော၏။

“ကိုသော်ကနဲ့ ဒါဂ္ဂတောင် ကိုကိုကြီးဆီက ပြန်လာပြီလား မသိ။ မနက်တုန်းက ဒါဂ္ဂက ပြောတယ်၊ ကကနဲ့ ဘဘကြီးဆီသွား မယ်ဆိုလို့ ဘရဏီက လွှတ်လိုက်တာ၊ ပုလဲက နောက်ကို သူ့သမီး ကိုလည်း မလွှတ်ရဘူးတဲ့၊ ဘရဏီအောက်သွားပြီး ဒါဂ္ဂတို့ ပြန်လာ မလာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဘရဏီအနေနဲ့ကတော့ ဟိုမိန်းမနဲ့ ကိုကိုကြီးကို ခွဲပြီး မြင်ကြစေချင်တယ်၊ ခုကိစ္စမှလည်း သွားအကြောင်းကြားဖို့ ကိုစောဦးကို လွှတ်မယ်၊ သူ့သားမက် ကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစား သွားပြီးအကြောင်းကြားတယ်ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ သိက္ခာကို ဘရဏီတို့မိသားစု ရိုသေလျက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မြ ရာရောက်တာပေါ့နော် ဒေါက်တာ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်ခင်မြတ်စံကလည်း ဦးမန်း ကြီးကို ဖျောင်းဖျာပြောပါ၊ ပြောမရတော့လည်း ခုနအစီအစဉ်အတိုင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင် ဒေါ်ခင်မြတ်စံ တာဝန် ယူတာပေါ့”

ပင်ဆင်စည်

“ဟုတ်ကဲ့” ဒေါ်ခင်မြတ်စံ ပြောလိုက်သည်။ ကိုစောဦးကို ခေါ်ကာ အောက်ကိုဆင်းသွားသည်။

“ကိုစောဦး ကိုသော်ကနဲ့ ဒါဂ္ဂ ကိုကိုကြီးဆီသွားတာ ပြန်လာ ပြီလားမသိ၊ လာရင်လည်း ကိုသော်ကရဲ့ ကားနဲ့သွား။ မလာသေးရင် အန်ကယ်မန်းကြီးတို့ကားကို ယူသွားပြီး အဘွားချိုအကြောင်းကို ပြောပြ။ သူ့လာမယ်ဆိုရင်လည်း ဟိုမိန်းမ မပါလာအောင် တတ်နိုင် သလောက် ကိုစောဦးဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဖန်တီးပေကော့”

ဘရဏီတို့နှစ်ယောက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် စကားပြောနေဆဲ တိုသော်ကကား ပြန်လာ၏။

“ကဲ... အဆင်သင့်ပဲ ကိုသော်ကကားနဲ့ပဲ ကိုစောဦးသွား နော်”

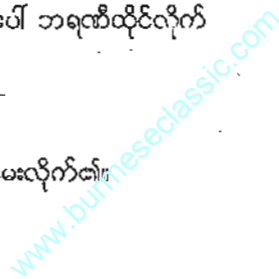
ဒါဂ္ဂသည် နာနီနှင့်အတူ ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ဘရဏီ အနားသို့ ပြေးလာ၏။

“လာလာ... ဒါဂ္ဂ၊ ဘွားငယ်တို့ ခြံထဲလမ်းလျှောက်ရအောင်၊ နာနီလဲလိုက်ခဲ့” ကလေးကိုလက်ဆွဲကာ ဘရဏီသည် မြက်ခင်းဘက် သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ မြက်ခင်းတစ်နေရာ ခုံတန်းပေါ် ဘရဏီထိုင်လိုက်

“ဘဘကြီး နေကောင်းလား ဒါဂ္ဂ”

မြေးငယ်၏ နဖူးကိုနမ်းကာ ဘရဏီမေးလိုက်၏။

“နေကောင်းပါတယ် ဘွားငယ်”

ခင်နင်ဆူ

“နာနီကလေးကို ရေချိုး၊ ထမင်းကျွေးပြီး သူ့အခန်းထဲမှာပဲ သိမ်း၊ မလဲနေမကောင်းချင်ဘူး၊ ပုလဲအခန်းထဲကိုရော၊ အဘွားချိုအခန်းထဲကိုရော ဒါရုကို ခေါ်မသွားနဲ့နော်”

ဘရဏီသည် အဘွားချို ဆုံးသွားကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို နာနီအားပြောလိုက်သည်။ နာနီသည် ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောကာ ဒါရုအား အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွားတော့သည်။

ကိုသော်က၏ကား ဆင်ဝင်အောက် ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘရဏီသည် ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့လက်သည် အလိုအလျောက် ဆန့်တန်းလိုက်သလို ကားထဲမှဆင်းလာသည့် ဦးဇေယျာကို လက်ကမ်းကြိုမိ၏။

ဦးဇေယျာကလည်း ဘရဏီလက်ကို အားပြု၍ ကိုင်သလို ဆွဲကိုင်၍ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ရေခဲတုံး၊ ရေခဲတုံးလို လက်ဖျားများက အေးစက်နေ၏။ ဘုရား၊ ဘုရား ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှ ကောင်းပါရဲ့လား။ မျက်နှာကိုမော်၍ ဦးဇေယျာ၏မျက်နှာကို ဘရဏီ စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

ခြောက်လလောက် ကွဲကွာနေကြသည့် အတောအတွင်း ၆-နှစ်လောက် အိုမင်းရင့်ရော်သွားသလို ဦးဇေယျာမျက်နှာသွင်ပြင်သည် သောကဖြင့် လောင်ကျွမ်းသွားပုံရ၍ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကား ပွေးဖွေးဖြူနေ၍ နားထင်က နာတာရှည်လူမမာလို ကျဆင်းနေသည်။ ဖြူစေသွေ့ခြောက်သော နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ဖြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

မင်းဆင်စည်

“ဘရဏီ ကိုကိုကြီးကို ဆွေစုမျိုးစုက ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြပြီ ဝေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ်၊ တမင်ကို ဝိုင်းပယ်နိုင်လို့ လေးလေးစားစား ကိုဇောဦးကို အခေါ်လွှတ်ရတာပါ။ မမာနေတုန်းက အကြောင်းမကြားမိတဲ့အတွက်တော့ ကရဏီကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ နာတာရှည် လူအိုရောဂါဆိုတာ ခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘရဏီမမျှော်လင့်လို့ပါ”

ဘရဏီသည် ဦးဇေယျာ စိတ်ချမ်းသာပါစေဟူ၍သာ မမှန်သော်လည်း မမှားသောစကားကို ပြောလိုက်ရ၏။ စင်စစ်တော့ အဘွားချိုသည် ဦးဇေယျာကြောင့် ဖြစ်သော စိတ္တဇကြောင့် အစာမဝင်သည့် အဖြစ်က သူ့ကို အားပြတ်သွားစေတော့သည်။ ကိုဇောဦးသည် တစ်ဖက်မှ ဦးဇေယျာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ တက်လာကြ၏။

“သမီးလေး၊ သမီးလေးပုလဲရော” အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကား နှိုတက်ရင်း ဦးဇေယျာက မေးလိုက်၏။

“သူလဲ ကျန်းမာရေး မကောင်းပါဘူး ပါပါ။ သူ့အဘွားချို အတွက် နှပ်စိရိုပေမယ့် နေ့ရောညရောပြုစုလို့ သူ့သိပ်ပြီး ပင်ပန်းသွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုအိပ်အောင် လုပ်ထားကြပါတယ်” ကိုဇောဦးသည် တီးတိုးပြောပြ၏။

“သမီးလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ပါပါလာတယ်လို့ သမီးလေးကို ဆယ်ပေးနဲ့၊ သူ့စိတ်ထိခိုက်ပြီး အဘွားချိုလို လဲသွားမှဖြင့်”

“ဒါအတွက် ဖုလိနဲ့ ပါပါ”

ဦးဇေယျာသည် ကိုဇောဦးစကားကို ဘာမှပြန်မချေတော့။ ရင်ထဲမှတက်လာသော စကားလုံးများကို အနိုင်နိုင်မျိုချသလို တံတွေး မျိုချရင်း အဘွားချုံအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ခုတင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုင်နေသူအားလုံးသည် ဘယ်သူမျှ မနိုးဆော် မတိုက်တွန်းပဲ တစ်ခါက ဤအိမ်ကြီး၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ကို မတ်တပ်ရပ်၍ ကြိုဆိုကြ၏။

“သာကြီးဇေယျာကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ အဘွားချုံရဲ့ ခွင့်မလွှတ် ပါနဲ့”

ဦးဇေယျာသည် ပန်းလေးများပေါ်တွင် တင်ထားသော အဘွား ချုံလက်များကို သူ့နဖူးနှင့် ထိတွေ့ကာပြောရင်း ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဟန်တော့၏။

“အဘွားချုံ တမလွန်က ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် မိသားစုတစ်စု လုံးစိတ်မချမ်းမြေ့အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်က ဇေယျာကို အပြစ်ပေးနေ ပါပြီ။ ခွင့်မလွှတ်တော့ပါဘူး။ ဇေယျာကို ဝိုင်းပယ်ကြပါပြီ” သူသည် လှိုက်လှဲစွာ တာတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

“ကဲ... ဘရဏီ မောင်ဇောဦးတို့ ပါပါကို ပြန်ပို့ကြတော့ ကြာကြာမနေပါရစေနဲ့၊ ဆွေစုမျိုးစု ပရိသတ်မစုံခင် ပါပါပြန်ပါရစေ တော့”

မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သားမက်ကို ကြည့် ရင်း ဦးဇေယျာက ပြောလိုက်၏။ သူထိုင်ရာမှထကာ...

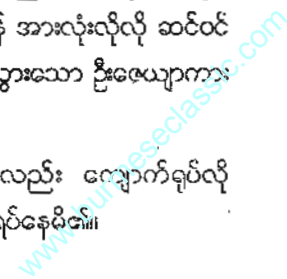
“ရော့... ဘရဏီ။ ကိုကိုကြီးကို မေမေပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်၊ မေမေက မွေးခဲ့ပေမယ့် အဘွားချုံက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့စုနုနုမှာ ကောင်းမှုပြုသမျှကို ကိုကိုကြီး ရဲ့ ဒီလက်စွပ်ကိုရောင်းချပြီး အလှူထည့်လိုက်ပါ”

ဦးဇေယျာသည် လေးထောင့်မြဲသားကို စိန်ဖျားဝိုင်းရံထား သော သူ့လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်၍ ဘရဏီကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ရှာဖွေမတွေ့ခင် ခုဘဝလို တဏှာကချွန်၊ ထမိကွန်ရက်နှင့် အဖမ်းခံရသော အဖြစ်မျိုးမဖြစ်ပါစေနှင့် ဘုရား”

ဦးဇေယျာ၏ ရေရွတ်ဆုတောင်းသံကို ဘယ်သူမှ မကြားရပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့လေသံမှာ တုန်ယင်၍ အင်မတန် အားနည်း နေသောကြောင့်တည်း။ သူသည် ဖြည်ညှင်းစွာ အဘွားချုံခုတင်အပါး ခု ခွာလာခဲ့၏။ အပြန်တွင်လည်း ကိုဇောဦးသည် ကိုယ်တိုင်ကားနှင့် ခြန်ခို၏။ ဘရဏီရော၊ ဒေါက်တာစံဖိုးပါမကျန် အားလုံးလိုလို ဆင်ဝင် ဆောက်ကို ဆင်းလာ၍ မြဲပြင်သို့မောင်းထွက်သွားသော ဦးဇေယျာကား တို့ ထေးမျှော်ကြည့်နေကြ၏။

အားလုံးအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသော်လည်း ကျောက်ရုပ်လို ဆွေတေးထိပ်တွင် ဘရဏီသည် မတ်တပ်ရပ်နေမိ၏။

ခင်နင်းယု

“ဘရဏီ အိမ်ထဲဝင်လေ”

ဒေါက်တာစံဖိုးသည် တီးတိုးပြောကာ သတိပေးလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ၊ ဟကယ့်တကယ်ဆိုတော့ ကိုကိုကြီး ခံရတဲ့ အပြစ်ဟာ သူ့ကျူးလွန်တဲ့အမှုထက် ကြီးမနေဘူးလား ဟင်”

“ဘရဏီ၊ ဒါမင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေကွယ်” ဒေါက်တာ စံဖိုးက အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝစွာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဒီမိသားစု ဆွေမျိုးစု အရေးအခင်းမှာ ဘရဏီ ကန့်လန့်ကာကြားကနေရတဲ့ သူပါနော်၊ ဘရဏီ ကိုကိုကြီးကို ခြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာနော်၊ ဘရဏီ ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရယ်”

သူသည် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောကာ အိမ်ထဲညှော်ခန်း သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ဝင်လာ၏။ မကြာခင် အတောအတွင်း မိတ်ဆွေ ဆွေစုမျိုးစု ရောက်လာကြကာ အဘွားချိုအား နောက်ဆုံးဂါရဝလာပြု ကြသောအသံတို့ဖြင့် အိမ်ကြီးသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့၏။

အခန်း (၂)

ဘရဏီသည် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ထောင့်တွင်ရှိသော ခုံတန်း လျားပေါ်တွင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ထိုင်နေ၏။ အားလုံး အလုပ်များမှ အနားရနေသူလို သူသည်စိတ်ရော ကိုယ်ရော အပန်းဖြေလျက်ရှိသည်။

အဘွားချိုကွယ်လွန်ပြီးမှ အဘွားချိုနေရာကို သူယူခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း မီးဖိုတာဝန်ကို သူမယူရ။ အဘွားချို ရှာပနရက်များ အတွင်း အိပ်ရာပေါ်လဲသွားရာမှ ယခုပြန်လည်နာလန်ထူလာသော ပုလဲ သည် မီးဖိုချောင် တာဝန်ကို လုံးဝယူ၏။ စိတ်ကိုအလုပ်ပေးရာရောက် ၍ အိမ်သားများက ပုလဲကိုကျေနပ်စွာ လုပ်ခွင့်ပြုထားကြသည်။

“အန်တီငယ် အားနေသလား”

ကိုစောဦးသည် သူ့အပါးလာရပ်ရင်း ခုံစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ မေးလိုက်၏။

“အားနေဟယ် ဆိုပါတော့” တကယ်တော့ ဘရဏီသည် မြေးငယ် ဒါဂျူကိုမျှော်နေသည်။ ဒါဂျူသည် နေ့တိုင်းလို တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကိုသော်က ကိစ္စရှိ၍ အပြင်ထွက်သောအခါ နာနီနှင့်အတူ ဦးဇေယျာ ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားတတ်သည်။

“ကိုစောဦးလဲသိသားပဲ၊ ကိုသော်ကံကို ခိုင်းရင်းနဲ့ ဒါဂျူကို ထည့်လိုက်ရတာ ကိုကိုကြီးဟာ သူ့မြေးလေးကို တစ်နေ့တစ်ခါ မှန်မှန် တွေ့ချင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဘရဏီက ကားအဆင်ပြေရင် ပြေသလို ကိုသော်ကံကို ခိုင်းလိုက်သလိုနဲ့ ဒါဂျူကို ထည့်လိုက်ရတာ၊ နာနီကို ရော ကိုသော်ကံကိုရော ဒါဂျူနဲ့ ကိုကိုကြီးတွေကြတဲ့အကြောင်း ပုလဲကိုမပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားရတယ်။ ဘရဏီတော့ ထင်တယ်လေ၊ သားအဖ အခိုက်အတန့် ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ ကိုကိုကြီးဟာ သူ့မြေးလေးကိုတွေ့ချင်ရာမှာပေါ့။ တို့များဟာကွယ် ဒီအခွင့်အရေးလောက်ကို တော့ ကိုကိုကြီးကို ပေးသင့်ပါတယ်နော်”

ဘရဏီသည် ကိုစောဦးကို တိုင်ပင်သလိုနှင့် သူ့လုပ်ကိုင်နေပုံ မှန်ကန်သည်ဟု ထောက်ခံပါရန် မသိမသာ စည်းရုံးရင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဖြင့်လေ အဘွားချိုဆုံး သွားတာကို ဝမ်းနည်းတာလဲ ဝမ်းနည်းတာပဲ၊ ဆုံးတဲ့နေ့က ပါပါထားရ

မို့ သူ့လှုပ်ရှားပုံ၊ စိတ်ထိခိုက်ပုံကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်လေ မငိုမိအောင် စိတ်ချုပ်တည်းထားရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘရဏီလဲ ကိုကိုကြီးအတွက် ခုထိ စိတ်ကောင်းနိုင်ဘူး၊ တူမဖြစ်တဲ့ ပုလဲကို တရားချမလား အောင်မမှတယ်၊ အန်ကယ်မန်းကြီးက ပိုဆိုးနေတယ်၊ ကိုစောဦးကရော ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ဖို့၊ ပုလဲကို တရားဟောလို့ မရသေးဘူးလားကွယ်”

ကိုစောဦးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဖြစ်က ဒီလိုအန်တီငယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ခက်နေပါတယ်” ကိုစောဦးသည် ပြောရာမှာ မောနေသလို ရပ်နားနေ၏။

“ဒီလိုလေ အန်တီငယ်လဲ အချိန်ယူနားထောင်ပြီး စဉ်းစားပေးပါ။ တစ်အိမ်ထဲအတူနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ကလဲ ပန်းချီဆန်းကမထွက်၊ အန်တီငယ်က အိမ်ဝေယျာဝစ္စနဲ့မအားတော့ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး မပြောသာဘူး”

“ပြောပါလေ၊ နှစ်ယောက်ခေါင်းနဲ့ စဉ်းစားရတာပေါ့”

ဘရဏီက ဖြည်းလေးစွာ ပြောလိုက်၏။ ကိုစောဦးသည် သူ၏ အခက်အခဲကို တင်ပြတော့လည်း ဟုတ်ပေသာ။

“ပါပါယူတဲ့ မိန်းမဟာ အိုးတိုက်ဖွဲပြာသည်မပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းလျှောက်ဖောင်းပေါ်က မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်တော်ငလေး၊ ပြဿနာဟာ ဒီလောက်ထိ တက်မယ်မထင်ဘူး၊ လောကလူ့ဘောင်နယ်သားအနေနဲ့ ဒီစိတ်ကိုမထိန်းလို့ လောကကို ဖမ်းနိုင်သေး

လို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်က အကြောင်းပြ နိုင်ပါတယ်။ တရား ပြနိုင်ပါတယ်။ သူ့သူငါငါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ပုလဲကိုချစ်သုံး ပုလဲကို တရားဝင်မယားနို့ပေမယ့် အတွေ့နဲ့ကျရင် ဈာန်လျော့ပြီး ဟောက် ဖြန့်မိမှာပဲလို့ ပြောပြပြီး တရားချနိုင်ပါတယ်။ ခုတော့ ပုလဲကလဲ ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယဝင်နေပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“ပါပီယုတဲ့မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်အမျိုး တစ်ဖက်စိတော်ကြ တယ်ဆိုပေမယ့် ဦးလေးလှသန်းမြင့် မိန်းမရဲ့ ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက် မို့လား”

“အဲဒီတော့”

“အန်တီမြတ်လေးသွယ် လုပ်ပုံကလဲ မဟန်တော့ ဒီအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ရအောင်ယူဖို့၊ အန်တီသွယ်ဟာ သူ့ပါပီကို အပိုင်စီးတယ်ပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင် အလိုတူ အလိုပါ ဖြစ်နေတယ်လို့၊ ပုလဲ ကထင်ရုံမကဘူး၊ ပါးစပ်ကပါ ဖွင့်ပြောစွပ်စွဲနေတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပါပီဘက်က မကူသာဘူး၊ အဲဒီအထဲ အန်ကယ်မန်းကြီးကလဲ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ပေါ့၊ အမိုးအောက်မှာ အတူခိုဝင်နေကြတဲ့ လူအချင်းချင်း ဟာ တစ်အိမ်သားလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင် လက်တွဲပြီး ကူညီဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လဲ သိပ်ခဲလဲမကောင်းဖြစ်နေရပါတယ် အန်တီငယ်”

ကိုစောဦးသည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ မျက်လုံးစိုက်ချရင်း ခေါင်း ငုံ့ရွံ့တစ်လုံးချင်း ဆက်ပြော၏။

“ပုလဲကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးတုန်းက ရှစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ထုပ်တာတွေ မှန်တယ်လို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အပြစ်က ကျွန်တော့်ကြောင့် အန်တီသရဖီသေခဲ့ရတယ် အရေးအခင်းတွေဟာ နောက်ပိုင်း ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုအန်တီသွယ် လုပ်ပုံကလဲ ပါပီကို ခိုးယူသလို ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ ဒီစိတ်ကြောင့် အဘွားချို နီစိတ်ထိခိုက်ပြီး အသေစောရတယ်ဆိုတာ မငြင်းသာပါဘူး။ ဒီတော့ မပြေးသော်ကန်ရာရှိ ဆိုသလိုပဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျွန်တော့်အမျိုး ပယောဂကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ချစ်သူ ဦးစီးခေါင်းဆောင် အရေးပါသူ နှစ်ယောက်သေဆုံးရသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာလဲ ပုလဲရဲ့ သံသယဝင်နေမှု ပြေအောင်ဖြေဖို့ အခွင့်အခါ တို့ စောင့်နေရပါတယ် အန်တီငယ်”

ကိုစောဦး ဒီလိုဖြေရှင်းပြတော့လည်း ဟုတ်ပေသား။

“အခု ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခုရှိလို့၊ အန်တီငယ်ကို ဘာပေးတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“အဘွားချို ဆုံးတဲ့နေ့က မဆုံးခင် ဧည့်ခန်းမှာ အန်တီငယ် ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်လေ။ အထက်ဂိုဏ်း၊ အောက်ဂိုဏ်း၊ ဘယ် ဘာသာဆရာကိုမှ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ပင့်ခေါ်မလာဖို့ ပုလဲကို သတိပေးပါ”

ဆိုတာ၊ အဘွားချို မသေခင်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သေပြီးအချိန်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရည်ညွှန်းပြောရတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပုလဲက ကျွန်းမလို့လဲ”

ဘရဏီသည် မောလျစွာ သက်ပြင်းရှက်ရင်း “ဒီလို ဒီလို မောင်စောဦးရေ ပုလဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အကဲမခတ်မိဘူးလား” သူသည် ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

“ပုလဲ စိတ်ထဲမှာ သူ့အဖေကို မမသွယ်ဟာ ဆေးခတ်ပြီး တော့ယူတယ်၊ ဒီဆေးပြယ်တဲ့တစ်နေ့ သူ့အဖေဟာ ပြန်လာမယ်ဆို ပြီး အဘွားချိုမဆုံးခင်အထိ ကိုသော်ကနဲ့ ဂိုဏ်းဘုန်းကြီး၊ ဂိုဏ်းဆရာ တွေနဲ့ ပယောဂဆရာတွေဆီ သွားနေတယ်ဆိုတာ အန်တီငယ် ကိုသော် ကဆီက သိရတယ်။ ဘရဏီ မသိအောင်ကြိုတိပြီး အပြင်မှာ ဆေး ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ ပွဲတွေပြင်နဲ့ တော်ကြာ အဲဒီဂိုဏ်းဆရာတွေကို အိမ်ပေါ်တင်လာမှာစိုးလို့ ပုလဲကို သတိပေးစောင့်ကြည့်ပါလို့ ပြော တာ။ မမကြီး (ကုန္ဒနီ) သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျား မယားငယ်ယူသွားတာ ပြန်လာအောင် လုပ်ရင်းက ဂိုဏ်းဆရာတစ် ယောက်အိမ်ပေါ်တင် ကိုးကွယ်တဲ့အဖြစ်ရောက်ရော၊ လင်က ပြန်မလာ ဘဲ သူ့မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အဲဒီဆရာက အပိုင်စီးပြီး လူပါ ပါသွားတယ်၊ ပုလဲက အရွယ်ငယ်ငယ်ရှိသေး ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ စိတ်ဓာတ် ကလဲ ချောက်ချားလွယ်နေတုန်းမှာ အဲဒီဆရာတွေနောက် ပါသွားရ ခုကွ၊ ကိုစောဦးရေ ဒါကြောင့် အန်တီငယ် ပြောပြရတယ်။ ကြည့်လေ အဲဒီနေ့က ဒါရဲ့ကို ပါပါဆီမထည့်လိုက်နဲ့တဲ့၊ ဟိုမိန်းမက သမီးတော် ကိုပါ ဆေးနဲ့တို့ထားဦးမယ်တဲ့ ပုလဲပြောတာ မကြားဖူးလား၊ မိန်းမချို

ကိုယ်ချင်းမစာ မပြောချင်ဘူး။ ကိုကိုကြီးကို ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်က ဘယ်ဂိုဏ်းဆရာတွေဆေးနဲ့မှ စီရင်ပြီး တို့ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုစော ဦးရယ် မိန်းမတို့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးပါ” မပြောမဖြစ်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘရဏီသည် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောချလိုက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီငယ်၊ တစ်ခုကလဲ ကျွန်တော့်သဘော ပြောရရင် သမီးဒါရဲ့ မွေးနေ့အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော့်အမျိုးအနွေနဲ့ အန်တီသွယ် ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေခဲ့တယ်။ လူငယ်တွေမှာသာ မျက်စိ ချင်းဆုံရာက အငွေ့သဘော၊ အတွေ့သဘောကို မဆင်ခြင်နိုင်တာ ဟုတ်ပါဘူး။ ၅၀ ကျော်တွေမှာလဲ ဒီချစ်ပြဿနာ ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ခြစ်သင့်တာက အေးအေးချမ်းချမ်း တောင်းရမ်းယူရင် ဒီလိုအခြေ မဖြစ် ပါဘူး။ ရုတ်တရက်ကြီး ပုလဲတို့ အမျိုးဘက် ဆန္ဒမပါဘဲ လုပ်လိုက်တော့ အပိုင်စီးတဲ့သဘောကို အန်ကယ်မန်းကြီးရော ပုလဲရော ခွင့်မလွှတ်နိုင် ဘူး။ အန်ကယ်မန်းကြီးကပြောတော့ အဲဟိုနေ့က အရက်မူးပြီး အိပ်ဖျော် အမှလွန်ရာက လက်မှတ်ထိုးကြရတဲ့အဖြစ်ရောက်ရော။ ခုလဲ ပါပါဟာ အရက်စွဲနေပြီဆိုပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ မမကြီးက ဘရဏီမမမို့လို့ အမွန်းတင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လင်ကို လိမ်လိမ်မာမာ ထိန်းသိမ်းတတ်တယ်၊ ကိုစောဦးကိုလဲ အားနာပါရဲ့ မမသွယ်ဟာ သောက်တတ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်ကဆို သူကဦးလေးလှသန်းပြုလို့တို့၊ လေးရွှေတို့ ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့ တိုင်းပြည်ကိုလိုက် ရတာပေးသက်သည် တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ကုန်သည်လုပ်နေတော့ သူကနိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အမြဲ

ဆက်ဆံနေရတာမို့လား။ အကရော အသောက်ရော အစုံတတ်တာပဲ။
မြန်မာအဆို အကလဲတတ်တယ်”

“ဘရဏီသီပါတယ် ရှင်ကလဲ ဖြောင့်တယ်ဆိုတာ ထည့်
ပြောပါဦး။ ဒါရူမ္မေးနေ့တုန်းက သူဝတ်စားလာတာ အားလုံးငေးယူရတာ
ပဲ။ အသံလဲ အတော်ကောင်းတဲ့ မိန်းမနော်။ ကိုကိုကြီး မကျခံနိုင်ပါ
မလား”

ဘရဏီသည် မျက်စိထဲတွင် ဒါရူမ္မေးနေ့ နံနက်ခင်းကို ပြန်
လည်မြင်ယောင်ကာ ပြောပြလိုက်၏။

“ခုမှ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ရောင်းဝယ်မှုကို ပြည်သူပိုင်
သိမ်းလိုက်တော့ နိုင်ငံခြားကိုတော့ ခြေမဆန့်သာဘူးပေါ့။ ပြည်တွင်း
မှာတော့ သူသံရုံးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အိမ်ပွဲစားလဲလုပ်တယ်။ အရာရှိ
ကတော်တွေနဲ့ မှောင်ခိုသူဌေးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတော့လဲ သူက
စိန်ရွှေပွဲစား လုပ်သေးတယ်”

ဦးစောဦးသည် သူ့အဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ လုပ်ငန်းများကို
ပြောပြ၏။

“အေးပေါလေ ယဉ်ကျေးမှု အရာရှိကြီး ဦးမန်းကြီးက သူ့ဖြေ
ပုလဲဒါရူ မွေးနေ့မှာ မွန်မြတ်သော တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ကြပါစေဆိုတဲ့
အတိုင်း ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်နဲ့ ကိုကိုကြီးမှာတော့ မွန်မြတ်သော တွေ့ဆုံ
ခြင်းပေါ့”

“အို... ပါပါအစို့တော့ ဘဝဆိုးရတာပါလေ။ ကျွန်တော်
သွားမယ်”

ကိုစောဦးသည် ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်
သွားတော့၏။

ဆောင်း၏နံနက် ဟိုဘစ်နေ့က ဆောင်းလေအေးကပင် ယဉ်
ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တိုက်ခတ်ခဲ့ပါ၏။ ပန်းများရနံ့ကို ဆောင်ယူ၍ ဤမြက်
ခင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ဝေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် လေအသွင်က မုတ်သုံသို့
ပြောင်းလာသောအခါ ဤမြက်ခင်းကို ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ကြီးထဲသို့
ဦးစောဦးတိုက်ခတ်လိုက်သည်မှာ ချစ်ပန်းပွင့်ဖတ်များ အပြတ်အပြတ်
ကြွေဖြတ်သွားကြပြီ။ မြတ်လေးသွယ်၏ အချစ်လေဆင်နာမောင်သည်
ဦးဇေယျာအား သယ်ယူပို့ဆောင်၍သွားခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် ရေစောင်း
ထက် လေစောင်းထက်သည်ကို ပြလိုက်၏။ ဒုဂုန်တာရာ၏ လေနအေး
မဟုတ်ပြီ။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ လေဆင်နာမောင်း။

ဘရဏီသည် ထိုနေ့က သူတီးခဲ့သော စန္ဒရာသံကို ပြန်လည်
ကြားယောင်မိ၏။ မမသွယ်၏ သီချင်းသံသည် ပြန်လည်တော့မြူးလာ
သည်။ ဩ... သူသင်ခဲ့သော သီချင်းစာသား စကားလုံးများသည်
(အတိတ်တို့) ဒေါသသင့်ခဲ့ပြီ။ ကာယကံရှင် အဖွဲ့ခံရသူ၊ ဂုဏ်ပြုခံရသူ၊
အိန္ဒိယား ဒေါသမသင့်ပဲ ဘိုးအေဖြစ်သူ ဦးဇေယျာအား ဒေါသသင့်သွား
ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဘွားဘွားငယ်”

ကားဆီမှ ပြေးလာသော ဒါရူ၏ အသံကြောင့် ဘရဏီအတွေး
သည် ပြတ်သွား၏။ ကားကို နောက်ဘက်ကားပိုဒေါင်ထိသို့ ကိုသော်က

သည် မောင်သွား၏။ နာနီသည် မြက်ခင်းစပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်၍ နေရစ်၏။

“သမီးလေး ပြန်လာပြီလားဟင်”

ဘရဏီသည် ဒါရူကို ဆီးကြိုပွေ့ကာ မေးလိုက်၏။

“ပြန်လာပြီ ဘွားဘွား။ ဘာတလေ နေမကောင်းဘူး။ ဘာဘက သမီး ဒီစာကိုယူသွားတဲ့၊ ဘွားဘွားငယ်ကို ပေးလိုက်တဲ့”

ဒါရူသည် စာတစ်အိတ်ကို ပေးလိုက်၏။ ဘရဏီသည် စာ အိတ်ကို ယူလိုက်ကာ ခပ်ဝေးဝေး မြက်ခင်းစပ်တွင် ရပ်နေသော နာနီ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နာနီ ဒါရူကိုခေါ်သွားပြီး ရေချိုးပေးလိုက်တော့၊ မင်းအိမ် နောက်သွားပြီး ကိုသော်ကကို ဘရဏီဆီ လွှတ်လိုက်စမ်း”

နာနီသည် ဒါရူကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့ သည်။

ဦးဇေယျာ၏ စာကို ဘရဏီသည် ဖွင့်၍ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာ တစ်ကြောင်းတည်းဖြစ်၏။

ဘရဏီ

ကိုကိုကြီးကို နက်ဖြန် ထမင်းစားပြီးချိန်လာတွေ့ပါ
ဇေယျာ

ဘာကိစ္စများ အကြောင်းထူးပါလိမ့်။ သူ့စာအိတ်ကို ဝှက်စဉ်းစားနေစဉ် ကိုသော်က အနားကိုရောက်လာ၏။

“ကိုသော်ကရေ ကိုကိုကြီးကို တွေ့ခဲ့လား။ နေကောင်းရဲ့ လား။ ဒါရူက ပြောတော့ သူ့ဘာဘ နေမကောင်းဘူးဆို...”

“ဟုတ်တယ်ထင်တယ် ဘရဏီ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့ပြေးကို ဆင်ဝင် အောက်အထိ လိုက်မပို့ဘူး”

“မမသွယ်ကော ရှိနေလား”

“နောက်ဖေး ထမင်းချက်က ပြောတော့ မနက်ကတည်းက စားနဲ့ ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“ဒါပဲပဲ ညနေစောင်းရင်သာ ကားအဆင်သင့်လုပ်ထား။ ပုလဲ တို့ကော သွားစရာရှိလားလို့မေး ရှိရင်လဲ သွားပေစေ၊ ဘရဏီ သူတို့ နဲ့အတူတူလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘရဏီကို အန်ကယ်ဦးမန်းကြီးအိမ်မှာ ချထားခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုသော်က ထွက်သွားတော့မှ သူသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ ဦးမန်းကြီးထံ သူညနေလောမည့်အကြောင်း တယ်လီဖုန်းလှမ်း ဖြင့် ဆက်ထားလိုက်သည်။

ညနေ ဦးမန်းကြီး ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍ အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ဘရဏီက ကြိုတင်ချိန်းထားခြင်းမှာ သူတို့အနားတွင် ဒေါ်ခင်မြတို့ နေချင်ပေသည်။

ခက်ပေသာ။ သူတို့ယောက်ျားဆိုသည်က ဒေါ်သထွက်နေ ခြင်း အထိန်းအအုပ်အနေဖြင့် အနားတွင် ချစ်ဖန်းရှိနေမှ။ အဘွားချို

ခင်နင်းယု

ခရီးသည်နေ့ကပင် ဦးဇေယျာကို အကြောင်းကြားသင့် မကြားသင့် ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် ဒေါ်ခင်မြတ်စံ ရှိနေ၍ အဆင်ပြေပေသည်။ ဦးမန်းကြီးဒေါသကြီးပုံနှင့် ဦးဇေယျာကို လာရောက်ခွင့်မပေးပါလျှင် ဘယ်လောက်များ ဦးဇေယျာအဖို့ ဆွေးစရာဖြစ်ရှာမည်လဲ။

ဒါက ဘရဏီ အတွေးဖြစ်သည်။

ဪ... မိန်းမတစ်ယောက် အယူမှားလိုက်သောကြောင့် ဦးဇေယျာသိက္ခာကုသရလေခြင်း။ ယခုလည်း ကိစ္စကတော့ သူတို့ဆွေမျိုး စုပြဿနာကိုပင် ဦးဇေယျာသည် သူ့အား ပြောကြားတိုင်ပင်လိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သွားမည့်အကြောင်းတွေကို ဦးဇေယျာ တစ်ဦးသော အစ်ကိုအရင်းကို ဘရဏီအသိပေးသွားချင်သည်။

ဘရဏီသည် ဧည့်ခန်းတွင် အဆင်သင့် စောင့်နေသော ဦးမန်းကြီးတို့ လင်မယားရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။ သူ့အိတ်ထဲမှစာကိုယူကာ ဒေါ်ခင်မြတ်စံ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အန်တီခင်မြတ် ဖတ်ကြည့်ပြီးရင် အန်ကယ်ကို ပေးလိုက်ပါစာကို ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ဖတ်ပြီး ဦးမန်းကြီး လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာများ ပြဿနာဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်”

ဦးမန်းကြီးသည် ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း စာကို ဘရဏီလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“သူ့လဲ နေမကောင်ဘူးတဲ့ ဒါရုက ပြောတယ်၊ ကိုသော်”

ပင်းထင်စည်

မေးကြည့်တော့လဲ ဒီတစ်ခါ သူ့ပြေးကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ လိုက်မယ့်ဘူးတဲ့”

“ဒီစာ ဘရဏီဆီရေးတာကို ဟိုမိန်းမကို အသိပေးရဲ့လားမယ်၊ ပုလဲရော ဒီစာဘရဏီရတယ်လို့ သိလား” ဦးမန်းကြီးက မေးလိုက်၏။

“ရချိန်ထိ ဒါရု သူ့ဘာဘာဆီသွားတာရော၊ ဘရဏီနဲ့ ကိုကိုကြီး အဆက်အသွယ်လုပ်တာရော ပုလဲကို မသိစေဘူး။ မနက်ကပဲ အိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်းမျိုးစုံကို ဖွင့်ပြောပြီး ကိုစောဦးကို တိုင်ပင်တယ်လေ၊ သူကလဲ သူ့အခက်အခဲတွေကို ဘရဏီကို ပြောပြမိတယ်”

ဘရဏီသည် ကိုစောဦးပြောသမျှ ဦးမန်းကြီးကို ပြန်လည် ချောပြု၏။

“လောကကြီးများနော်၊ အလှည့်ဆိုတာ ရှိကြစမြဲပဲ။ ပုလဲတို့ မောင်စောဦး ခိုးသွားတုန်းက တို့များပြန်လက်ခံတော့ လူကြီးစုံ ချာရှေ့မှာ ပြောပြခဲ့တယ်။ တို့ဟာ လင်သားယူတာကို အပြစ်ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်၊ ယူပုံယူနည်း မောင်စောဦးလုပ်ပုံမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ တော့ မောင်စောဦး ခံပြေ သူ့အဒေါ်ပဲဆိုပါစို့လေ၊ ဇေယျာကို အပိုင်စီးပြီးတော့မှ တို့များခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို မောင်စောဦး နားလည်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘရဏီက ကြားလူပါ အန်ကယ်ရယ်၊

တကယ်ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးဟာ အန်ကယ်ရဲ့ညီအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ပုလဲရဲ့အဖေအရင်းပါ။ ဘရဏီအနေနဲ့ မမကြီးနဲ့စပ်ပါမှ ခဲအိုပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်ဖော် ကြီးပြင်းလာရတော့ အဖေလိုလဲ ရိုသေပါတယ်။ မမကြီး မရှိတဲ့နောက် ဘရဏီတို့ ညီအစ်မ ကျန်ရစ်တဲ့ စီးပွားကို မပျက်စီး အောင်ရယ်၊ တိုးပွားအောင်ရယ် သူပဲဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ အန်ကယ်အသိပါ။ ခုအချိန်မှာ သူ့လုပ်တာတွေမှားနေတယ်ပဲ ဆိုဆို၊ နေလို့ကလဲ မကောင်း၊ အသက်ကလဲ ကြီးလာတော့ သူ စိတ်ဓာတ်များ ကျနေမလာ။ သားအဖဆက်ဆံရေးလဲ ပိုမိုပြေပြစ်သွားစေချင်တဲ့ စေတနာကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဘရဏီဆက်နေရတာ။ ဘရဏီရဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်တဲ့ ဦးဆောက်ပန်းကျောင်းဖြစ်မြောက်ရေးကိုတောင် ပုဂံမှာတိုးလို့တန်းလန်း ထားခဲ့ရတာပါ။

“အေး... သူ ပါပါအပေါ်မှာ ပုလဲထားရှိတဲ့ စိတ်ပျော့ပျောင်းသွားတယ်ဆိုတောင် မြတ်လေးသွယ်ကို သူ့အိမ်ပေါ်တက်ခွင့် ပုလဲက ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုဇေယျာအဖြစ် ငါယူကျုံးမရဖူးလို့ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေရတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဝတ်လုံစံဖေကြီးထာ ဒီမြတ်လေးသွယ်နဲ့ ဝိုင်းထိုင်ဘက်တွေ၊ သူကပြောတယ်။ အရင်က ဇေယျာဟာ သောက်လဲမသောက်တတ်၊ ဖဲလဲမချတတ်ဖူးပို့လား။ အခု မြတ်လေးသွယ်က သူ့စိန်ပွဲစား အလုပ်နားချိန်မှာ ကျိတ်ဝိုင်းက စံဖေကြီးတို့နဲ့ အမြဲလိုလိုရှိတယ်။ စံဖေကြီးက မြတ်လေးသွယ် အစ်ကိုဝင်းအကြံပေး အူချိပေးကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သူချစ်တယ်။ မြတ်လေးသွယ် ဝိုင်းလိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ အမြည်းကော...”

ကောင်းနဲ့ ဇေယျာကို ပုလဲထောင်ပေးထားလိုက်ရော၊ အောက်မှာ သူထင်တာ လုပ်လဲ ဇေယျာက ဘာမှမပြော၊ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းမှာ သူအေးအေးပဲ သောက်နေရောတဲ့။ ဒါကြောင့် အဘွားချိုကိစ္စ သူ့လာတော့ သူဟာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်တက်ဖို့ ကျက်သရေတောင် မရှိတော့ဘူးလို့ အန်ကယ်ပြောတာပါ ဘရဏီရယ် ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုလေး နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ငါ့ညီအတွက် ငါဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့မသိပါဘူးကွယ်”

အဘိုးကြီးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့စကားကို လက်စသတ်၏။

“ဘရဏီ နက်ဖြန် ကိုကိုကြီးနဲ့ ပြန်လာတော့ အကျိုးအကြောင်းကို အန်ကယ်ကို ဝင်ပြောမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ပုလဲကို သိခွင့်ပေးသင့် မပေးသင့် အန်ကယ်တို့ပဲ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပေါ့။ ကဲ... ဘရဏီလဲ ပြန်မယ်”

ဘရဏီ ပြန်သွားချိန်တွင် ဦးမန်းကြီးသည် တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။

“ဓမ္မတာကို ယူကျုံးမရဖြစ်မနေပါနဲ့တော့” ဟူသော စကားများနှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် သူ့ခင်ပွန်းကို သူတရားချ၏။

“အေး... ဓမ္မတာဆိုတဲ့သဘောကို ငါသိပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အတွေ့နဲ့ကျတော့ မရှောင်နိုင်၊ မတိမ်းနိုင်ဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီအရေးတွေ ငါကြိုမြင်လို့ အရင်က အဘွားချိုနဲ့လဲ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်

ခင်နှင်းယု

တယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ညီအစ်ကိုချင်းကြီးကြီး ပြီး နားချတယ်။ ဘာရလိမ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကာယကံရှင်ကောင်းမလေးကိုတောင် အသိမပေးဘူး။ ညီမလေးလို့ပဲ ချစ်တယ်။ သမီးလေးလို့ပဲ စောင့်ရှောက်ပါရစေနဲ့။ ဘာရလိမ့် သာဆိုရင် ပဋိပက္ခတွေ အားလုံးပြေငြိမ်းမယ်။ စီးပွားရေး ပြဿနာလဲ မပေါ်တော့ဘူးမို့လား။ ခုတော့ကွာ တော်တော်ကို လုပ်ပုံကိုင်ပုံပုံပင်ပါ တယ်လေ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါပြီလေလို့၊ ငါစိတ်ဖြေပေမယ့် နောက်ပိုင်း သူ့ပုလင်းထောင်နေတဲ့အဖြစ် ရောက်နေတယ်လို့ စံဖေကြီးတို့ဆီက သတင်းရတော့ ငါတစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး ခင်မြတ်”

ပါးစပ်က စကားလုံးများကို တတွတ်တွတ် ရေခွတ်ရင်း ဦးမန်းကြီးသည် ဧည့်ခန်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

အဖြစ်ကလည်း ဦးဇေယျာသည် အတွေးချဲ့ရှာပနလာစဉ်က ရေခွတ်ဆုတောင်းသလိုပင် ထမိန်ကုန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်ချိဖမ်းယူခြင်းအဖြစ်။

“မွန်မြတ်သော တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ကြပါစေ”

ဆုတောင်းစာလွှာ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော နေ့မတိုင်ခင်ကတည်းက မြတ်လေးသွယ်သည် ပုလဲတို့အိမ်ထဲ ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့သည်။ ဒါရုဗွေးနေ့ သီချင်းတိုက်ရုံကိစ္စတင်မဟုတ်။ အချိန်နဲ့ များ၍ သူသည် သစ္စာတိုင် ပတ်ပျိုးများ တူပြိုင်လှလိုက်ခေတ်ဟောင်း သီချင်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင် တီး၍သီဆိုခဲ့သည်။

“ဒါရုဗွေ အိမ်လိုက်ချင်တယ်တဲ့။ အန်တီသွယ် ခေါ်သွား ဦးမယ်”

မင်းထင်စည်

မြတ်လေးသွယ်သည် သူ၏အချစ်သေနင်ဗျူဟာနည်းသစ်ကို ဤလိုနှင့် စခဲ့၏။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ ချစ်ဗျူဟာနည်းပရိယာယ်ကို နားမလည်ရှာသော ပုလဲက သမီးဒါရုဗွေကို ထည့်ရုံတင်မဟုတ် ဦးဇေယျာ အပြင်ထွက်ချိန်ကြိုလျှင်...

“ပါပါ ဒါရုဗွေ အန်တီသွယ်တို့ အိမ်မှာ ဝင်ကြပါနော်” ဟု ဖင် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သေး၏။

မြတ်လေးသွယ်သည် လျင်လှ၏။ သူသည် သောနုတ္တိရိရဆန် သည် ဆိုရမည်လော၊ ဒသင်္ဂီရိဆန်သည်ဟု ဆိုရမည်လော။

ရန်သူအရာများသော မဟာသုဘဒ္ဒါနှင့် မိုးပျံဆင်အပေါင်းတို့ ဖိမဝန္တာတောပေါ် ပျံတက်၍ နယ်စပ်တွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို လေးနှင့် ခွင်းသူကို ရှာဖွေကြစဉ် တကယ်လေးနှင့်ခွင်းသူ သောနုတ္တိရိရ ဆင်မင်း ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက် လိုက်စုထဲတွင်ရှိသည်။ ဆင်မင်းသည်သိ၏။ ခွာ နှင့်ရှုပ်၍ သောနုတ္တိရိရဆိုးအား နာမောင်းဖြင့် ဆွဲယူကာ မြေပေါ်တွင် ပေါက်၍ သတ်မည်အကြံဖြင့် လိုက်စုကြမ်းပြင်ကို ချိုး၍နာမောင်းကို သောနုတ္တိရိရရာသို့ အသွင်းလိုက်။ မုဆိုးလူရှင်ကြီးသည် ပရိယာယ် ကြွယ်လှသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်ရုံထားသော သက်နိုးရောင် သတ်ရုံကို နာမောင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။

သက်နိုးကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားလောင်း ဆင်းမင်း သည် သူရည်ရွယ်သော ဗုဒ္ဓဆုကို သတိရကာ ရန်သူကိုခွင့်လွှတ်ရှာ သည်။

ခင်နှင်းယု

သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဤနေရာ၌သောနတ္တိရှိသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဘုရားသားတော်များ အရေတော်သက်န်းကို အသုံးပြုလိုက်သည်။ ခေတ်စကားအရ သက်န်း သို့မဟုတ် ဘာသာရေးကို ရှေ့တန်းတစ်၌ သူ့အသက်ကို ကာကွယ်လိုက်သည်။

သောနတ္တိရှိ လိမ္မာစွတကာ။

ဒသဂီရိ -

ဘီလူးမင်းဖြစ်ပေမယ့် လိမ္မာပီရိလှ၏။ သစ္စာရှင် မယ်သီတာလင့်စကားကို အစဉ်ရှိသေ လိုက်နာသော မယ်သီတာ။

စည်းသုံးတန်တား၍ အပြင်မထွက်ရန် ကြင်ယာတော်မင်းသား က တားမြစ်ခဲ့သည်။

မယ်သီတာလို သစ္စာရှင်ကို သက်န်းအရေဝတ်ရုံ၍ စည်းသုံးတန်အပြင်ထွက်လာအောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ခဲ့ပါသော ဒသဂီရိ။

ဪ... ဤထိုနည်းပရိယာယ်များသည် ယခုတိုင် ခေတ်စားနေသေးသည်။

အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်၏ အထက်လွှာ ပတ်ဝန်းကျင်...

အလွန်ပင် ရိုသေဟန်နှင့် ရှေ့ဘက်ပိုင်း လူမြင်ကွင်းတွင် ဘုရားကိုဆူပူဇော်၍ ညဉ့်နက်၍ ဧည့်ပရိသတ်စံလျှင် နောက်ပိုင်းတွင် ကျိတ်ပိုင်း ရိုးရိုးပိုင်းတင်မက အနီထောင်မာကျောက်ကြေးကြီးများကို လုံခြုံစွာ အိမ်ရှင်နှင့်မျက်နှာကြီး မျက်နှာငယ် ပရိသတ်များ ကျင်းပကြပေသည်။

မင်းထင်စည်

ဦးဇေယျာသည် ပါတော်မူသောနေ့က ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ မွေးနေ့၊ ညပိုင်း ဘုရားကိုးဆူကပ်၍ နံနက်တွင် ဘုန်းကြီးများကို အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်မည်၊ အစီအစဉ်နှင့် ဖိတ်ကြားထားသည်။

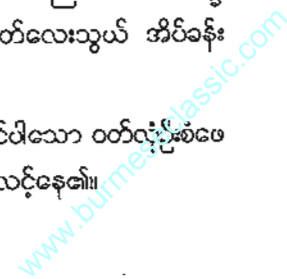
ကောင်းမွန်သော အစီအစဉ်ပါတည်း။ လူမှုရေးအပြန်အလှန် သဘောတရားအရ ဦးဇေယျာ အဖျားရှိသော အိမ်သားများသာမက ဦးမန်းကြီးတို့ပင် သွားရောက်ကြ၏။

သွားရပေမည်။ ဒါရုဏ် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပစဉ်က ဒေါ်မြတ်လေး သွယ်ကိုယ်တိုင် ချောင်းကျူးရင် ချီးမြှင့်ခဲ့သည်ဆိုတော့ သွားကြရပေမည်။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ပေးရပေမည်။

ထိုညပြန်ချိန်တွင်သာ ပုလဲတို့ မိသားစုနှင့် ဦးမန်းကြီးတို့ ညဉ့်တွင် ပြန်လာကြသည်။ စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကျန်ရစ်သော ဦးဇေယျာကို စကားလက်စသတ်မှပင် မြတ်လေးသွယ်က သူ့အိမ်က ကားနှင့်လိုက်ပို့မည်ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုညက ပါမောက္ခကြီး အိမ်ပြန်ရောက်၊ နောက်နေ့ အရုဏ်ဦးလည်း ဆရာတော်များကို ဆွမ်းကပ်မည်။

ထိုတစ်ညလုံး ဘယ်ဇာတ်ထုတ်ကို ခင်းမိသည်မသိ။ ပါမောက္ခကြီး သတ်ရ၍ကြည့်သောအခါ သူသည် မြတ်လေးသွယ် အိမ်ခန်းခုတင်ပေါ်တွင် ရောက်နေတော့သည်။

အောက်ဧည့်ခန်းတွင် ညဉ့်ကပိုင်းတွင်ပါသော ဝတ်လုံဦးစံဖေနှင့် သက်ဆိုင်ရာတရားသူကြီးများက စောင့်လင့်နေ၏။

ခင်းစဉ်

ကဲ... ဦးဇေယျာ ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ မြတ်လေး သွယ်၏ အိပ်ခန်းမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ တရားသူကြီးနှင့် လူကြီး စုံရာရှေ့တွင် သူသည် မြတ်လေးသွယ်၏ တရားဝင်လင်အဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ရသည်။

မနေ့ကကျင်းပသော မြှုပ်လေးသွယ်မွေးနေ့၊ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲသည် ယနေ့နံနက် မြတ်လေးသွယ်၏ လက်ထပ်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ရုံမက အရုဏ်ဆွမ်းက လက်ထပ်ဆွမ်းဖြစ်သွားပေပြီ။

တော်ပေစွ၊ ပိရိပေစွ။ သာသနာရေးကို ရှေ့တန်းတင်၍ သူ၏ သေနင်္ဂဗျူဟာကို အနိုင်ရအောင် အပိုင်စီးသောနေ့တွင် မြတ်လေးသွယ်သည် သောနတ္ထိရုံ၊ ဒေသဂီရိတို့ထက် သွက်လက်ပိရိလျှင်မြန်လှချေ၏ တကား။

ရင်ဘတ်စည်တီး၍ ထိုပွဲအတွက် ကောင်းချီးမပေးနိုင်သူမှာ ကတော့ ပုလဲနှင့် ဦးမန်းကြီးတို့ မိသားစု။

ထိုနေ့ည ထမိကျွန်ရက်ဖြန့်ပွဲကို သတိရတိုင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်း၍ အရက်နှင့်မေ့ကွက်ရှာသူကတော့ ပါမောက္ခဦးဇေယျာ။ ယခုတော့ သူသည်ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ပျော့ကွက်ဖြစ်သော အသည်းနှလုံးကို အရက်နှင့်ရော၍ ရေခဲစိမ်ခဲ့ပေပြီ။

ညီတော်မောင်ဘဝကို တွေးမိတိုင်း ဦးမန်းကြီး ယူကျုံးမရ သလို...

“မေမေရှိတုန်းက အရက်နဲ့တောင်မခံခဲ့ဘူးပါ။ ခုတော့ မေမေ

ပင်းထင်ဤ

မြင်စမ်းစေချင်တယ်၊ အရက်အိုး ခေါင်းစိုက်နေတဲ့ ပါမောက္ခကြီး ဦးဇေယျာအဖြစ်တွေကို။ လူဖြစ်ရုံမပြီ ပါပါရေ”

တစ်ခါတစ်ရံ ပုလဲသည် ဘရုဏီကိုရေး၊ ကိုစောဦးကိုပါ ဖက်ကာ သံကုန်ဟစ်၍ပင် ငိုမိသည်။ ဒေသဂီရိဇာတ်ထုပ်ပင် ကကာ၊ ဆဒ္ဒန် ဆင်းင်းဇာတ်ထုပ်ပင် ခင်းခင်း၊ ကန့်လန့်ကာကြားမှ အချောင်မောရသို့ မှာ ဘရုဏီ။ ယခုလည်း ဦးဇေယျာ စာအရ သူသည် ဦးဇေယျာကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့၏။

ညွှတ်ခန်းတွင် ဦးဇေယျာသည် အဆင်သင့် သူ့ကိုစောင့်နေပေသည်။ ဒါရူမနေ့က ပြောသလိုပင် ဦးဇေယျာသည် အိပ်ရာပေါ် လဲမနေသော်လည်း ကောင်းစွာနေကောင်းပုံမပေါ်ပေ။

“ဘရုဏီ ဒီမှာထိုင်လေ”

ဦးဇေယျာညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဘရုဏီက ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါရူကပြောတော့ ကိုကိုကြီး နေမကောင်းဘူးဆို၊ အစားအသောက်ကောကောင်းရဲ့လား”

ဦးဇေယျာသည် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်၏။

“အသောက်က သိပ်ကောင်းတော့ အစားလေ့ပြုပြီး အားနည်းလာတာပေါ့”

ဘရုဏီက ဤဖြေပုံကို မကြိုက်၊ သို့သော် သူ့ဘာမှရှေ့ဆက်မပြောတတ်။ သက်ပြင်းချ၍သာ ဆံပင်ဖြူများဖုံးအုပ်ပြုလာသော

ခင်နှင်းယု

နာသယ်တူတူ ပါးရိုးချောင်ချောင်နှင့် ဦးဇေယျာမျက်နှာကိုသာ ငေးနေ
မိသည်။

“လျှို့ဝှက်စရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်အေးလက်
အေးဆွေးဆွေးချင်လို့ ဖြတ်လေးသွယ်မရှိတဲ့အချိန် ဘရဏီကို ချိန်းလိုက်
တာ။ သူက သူ့အရောင်းအဝယ်နဲ့ ထမင်းစားပြီးဆို အပြင်ထွက်ရော”

“ဘရဏီရေ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ကတော့ ဒီပြဿနာက
တွေ့ရမှာပဲ ဒီဇာတ်ထုပ်က ငိုစင်စင်လင်းခါနီးလေ မပြေလည်တဲ့အပြင်
ကိုကိုကြီးအဖို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းက မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုကိုကြီးရယ်။ ဘရဏီနားမလည်
ပါဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာစကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့။ အချိန်
တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဘရဏီကူပါ့မယ်”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် နားလည်းတာပေါ့ဘရဏီ။ ဣန္ဒနီ
ယောက်ျား ပါမောက္ခမှဆိုရုံကြီးအနေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ရရင် အလွန်
မင်းသားကြီးအဖြစ် ပရိသတ်က စုတ်တစ်သတ်သတ်ဖြစ်ကျန်ရစ်ဦးမယ်
ခုတော့ ယစ်ထုပ်ကြီးတစ်ယောက်အတွက် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဘယ်သူ
က တ၊သကျန်ရစ်မှာလဲ။ အသေနောက်ကျတယ်တောင် ထင်ဦးမယ်”

“အို... ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဟင်... မင်းနားမလည်ပါဘူး။ သေတာရဲ့နောက်ပိုင်းဆို
ပေမယ့် အပြစ်ကင်းသောသေခြင်း ဖြစ်စေချင်သေးတာပေါ့။ ကိုယ့်တာ
ကိုယ် သေကြတယ်ဆိုပေမယ့် နေက္ကမင်းသား ပြောသလိုပဲ ငါ့ဖွဲ့မို့
လက်လျှော့လိုက်ရင် တခြားသဘောသားငါးရာနဲ့အတူ ရေနစ်သေချင်

မင်းထင်စည်

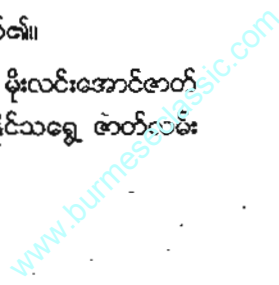
မင်းထင်စည်ကလေးတွေအစာ ငါဖြစ်နေပြီတဲ့ သတင်းစကားကြားတဲ့ မင်းချင်း
တွေကလည်း ဒီမင်းသား ပင်လယ်ပြင်မှာ ဆက်ကူးရင် အသက်ရှင်ချင်
ရှင်ပေဦးမယ်၊ ခုတော့ စိတ်လျှော့လွယ်လို့ သေရတယ်လို့ အတင်းပြော
ကြမယ့်ဒဏ်ကို ငါမခံနိုင်ဘူး။ သေခြင်း၏ နောက်ပိုင်းမှာလည်း အပြစ်
ကင်းသော သေခြင်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ နေက္ကမင်းသားက မထီမေခလာ
တိုပြောခဲ့တယ်။ ကိုကိုကြီးလည်း အပြစ်ကင်းသော သေခြင်းပဲ
ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဦးတည်လို့
မရတော့ဘူး”

ဘရဏီသည် ဤနေရာ၌ လွတ်ခနဲပြောမည်လုပ်ပြီမှ သူ့
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ ပါးစပ်ကို စေ့စေ့ဝတ်ထားမိသည်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်
ရင် အရက်ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြောတွင် မျောပါနေသော ဦးဇေယျာအား
ဖမ်းတင်သူ၊ ကယ်တင်ရှင် မထီမေခလာအဖြစ် သူဖြစ်လိုပါ၏။
ဆိုသော် ပတ်ဝန်းကျင်ကသူ့ကို သမုဒ္ဒရာတွင် ဒုက္ခရောက်သူ၊ သူတော်
ဆောင်းတို့အား ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ပါသော မိခင်မေတ္တာရှင်နတ်
သမီးဟုထင်ပါက တော်ပေသေး၏။ ရင်ငွေ့၏အတွေ့ဖြင့် အိပ်မွေ့ချ
တာ အချစ်ပင်လယ်ကြောတွင်မျောသူအား ကယ်တင်သော အချစ်နတ်
သမီးဟု အထင်မှားခြင်းကိုတော့ သူမခံနိုင်ပါပေ။

ဦးဇေယျာသည် သူ့စကားကို သူဆက်၏။

“ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံနိုင်သရွေ့တော့ မိုးလင်းအောင်ဇာတ်
ဆွဲကတော့ ကရတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်သရွေ့ ဇာတ်ဝမ်း
ချုပ်အောင် ကိုကိုကြီး ရှင်းခဲ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်နင်းယုကြီး ကုန်နီလတ်ဝတ်လက်စားတွေဟာ မင်းတို့ ဘိုးဘွားပိုင် ရှေးရတနာတွေ၊ အဖိုးတန်အမျိုးကောင်းတွေမို့ ပုလဲဟာ သိပ်မြတ်နိုးပြီး လေးစားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးလဲ ပုလဲအိမ်ပေါ် ဖြန့်ရေကန်လာပြီးကတည်းက သူ့ကိုအပိုင်ပေးပြီးပြီ။ လက်ရှိ အခုပုလဲ နေတဲ့အိမ်က ကုန်နီနဲ့ကိုကိုကြီးအပိုင်ဖြစ်တယ်။ ကိုကိုကြီးမတော်တဆ သေသွားယင် တရားဝင်နန်းတယောက်အနေနဲ့ မြတ်လေးသွယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အရေးဆိုခွင့်ရှိတယ်။ ပုလဲကလဲ သူ့အမေအိမ်ကို လက်ဖျားနဲ့ မြတ်လေးသွယ် တို့ဖို့နေနေသာသာ အိမ်ရိပ်တောင်နင်းခွင့်မပေးလိုဘူး”

ဦးဇေယျာသည် သူ့သမီးသဘောကို သိပေသား။

“ဒီတော့ ကိုကိုကြီးဆိုလိုဒါက ဒီအိမ်ကို ပုလဲက ငွေအမ်းယူ တဲ့သဘောယူလိုက်ပါ။ ပုလဲပေးတဲ့ငွေနဲ့ ကိုကိုကြီး ငွေဖြည့်ပြီး မြတ်လေးသွယ်ကို သီးသန့်အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်။ နောင်ရေစိတ်အေး ရအောင်လို့ စီစဉ်တာ၊ သမီးလေးဆီက ငွေလိုချင်လွန်းလို့ဆိုတဲ့ သဘော ကိုကိုကြီးမှာ မရှိဘူးဆိုတာတော့ ပုလဲသဘောပေါက်အောင် ဘရဏီက ရှင်းပြနေော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကြီးဟာ မြတ်လေးသွယ်ကို ကိုကိုကြီးကို ယူတဲ့နေရာမှာ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ ထောင်ချောက်ထောင်ဖမ်းသည်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးသားသမီးကို လက်ထိလက်ရောက် ကျလွန်မိခြင်းအတွက် လျော်ကြေးပေးဖို့ ကိုကိုကြီးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘရဏီနားလည်ပါတယ်”

“ခုလဲ ကိုကိုကြီး မြတ်လေးသွယ်ကို လျှော်ကြေးပေးခြင်းပဲ။ တို့ကိုကြီး ခုချိန်မှာ သူ့ရှာကျွေးတာကို ထိုင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမထဘီနားလဲ ခိုစားလိုဘူး။ ကိုကိုကြီး ပင်စင်လစာလဲ သူ့လက်ထဲ အပ်တယ်။ ပြီးတော့ တပည့်တစ်ယောက်အကူအညီနဲ့ ကိုကိုကြီး စီးပွားရေးအဖြစ် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာတွေကို ထုတ်တယ်။ ကလောင် အမည်နဲ့ထုတ်တော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းက အင်္ဂလိပ်စာ တိုးတက်မှုကို သိပ်လိုချင်တဲ့ အခုအချိန်မှာ ကိုကိုကြီးစာအုပ်တွေဟာ ခွဲတယ် ဘရဏီ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးဟာ မြတ်လေးသွယ်အပေါ် ဇွတ်နာအောက်ကျစရာ မရှိခဲ့ဘူး”

အိမ်မှာနေတုန်းက ဘာမှစီးပွားရေးလုပ်စရာမလို၊ ယခုသူ့ ဗညာကို စီးပွားရေးဆန်ဆန် အသုံးချ၍ ကိုကိုကြီးသည် ငွေရှာနေရပေပြီ။

“ကိုကိုကြီးဟာ ကျန်းမာရေး တစ်စတစ်စ ချွတ်ယွင်းပြီး သေသွားတောင် သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ပုလဲနဲ့မြတ်လေးသွယ်ယောက်ျား ချစ်စရာမရှိအောင် ကိုကိုကြီး ဥပဒေနဲ့ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် စီစဉ်ခဲ့တာ ထပ်ခါ ထပ်လဲပြောနေတာက ပုလဲသဘောပေါက်စေချင်လို့၊ သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲ မှာ သူကအဖေဦးဇေယျာဟာ နောက်မိန်းမကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုတဲ့ အယူအဆ မရှိစေချင်ဘူး။ ဒါတော့ ကိုကိုကြီး ပြောရဲတယ်”

“သမီးလေးကို သေခါနီးလေးထပ်ခါထပ်ခါ တကွတတ်တွတ် ပြောချင်တယ်။ ပါပါမှာ ကုန်နီသေသွားပြီးတဲ့နောက် တစ်ဦးတည်းသော

သံနင်းယု

ချစ်သူဟာ သမီးလေးပဲဆိုတာကို ကာယကံမြောက်လည်း ပြရင်တယ်။
ဝစ်ကံမြောက်လည်း ပြောရင်တယ်။ မနောက်ကံမြောက်လည်း စိစဉ်
ခဲ့တယ်။ မေတ္တာပို့ခဲ့တယ်။ ဆုတောင်းခဲ့တယ်”

“ငယ်ငယ်အသိဆုံးပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ကိုကို
ကြီး ပါးစပ်က သေခါနီးရင် သေခါနီးရင်ဆိုတဲ့ စကားမသုံးပါနဲ့။ ဘာရင်
မကြားရက်ဘူး ကိုကိုကြီး”

ဘာရင်သည် ဝေလောသော မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပုထိုး
နှင့်တို့ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခြေအနေကပေးရင် သမီးလေး
ပုလဲရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ကိုကိုကြီးခေါင်းမိုပြီး သေရပါစေဆိုတာ အမြဲဆုတောင်း
မိတယ်။ ခုထိတော့ သမီးလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ ရွှေ့ပြည်တော်
မျှော်တိုင်းဝေးပါတယ် ငယ်ငယ်”

“အို... ကိုကိုကြီး ဘယ်နှယ့်ပြောနိုင်မှာလဲ၊ မမြင်ရတဲ့ ကံတရား
တွေကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မပြောနိုင်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်အစွမ်းရှိသူ
ကိုကိုကြီးတို့ မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်လည်ဆုံစည်းမိဖို့
တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းက ပြေပြေလည်လည် ဆောင်ရွက်ပေး
ဆိုတာကို ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ငယ်ငယ်၊ ကိုကိုကြီးအနေနဲ့ ပုလဲပြီးရင် ငယ်ငယ်
ဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့သမီးပဲ ဒီစေတနာနဲ့ပဲ မင်းကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့
အရွယ်ရောက်တဲ့အထိပဲ”

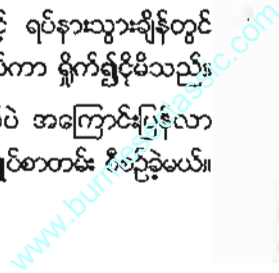
ဝင်းထင်ရှည်

“ငယ်ငယ် နားလည်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့အစ်မကြီးတွေ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ပုလဲလည်း သူ့
ချစ်သူနောက်လိုက်သွားချိန် အင်မတန်အထီးကျန်ပြီး ခြောက်သွေ့အေး
စက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုကြီးအပါးမှာ လိုလေသေးမရှိ မင်းပြုစုခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးကို ကိုကိုကြီး ဘယ်တော့မှမမေ့ခဲ့ဘူး။ လောကကြီးမှာ အပြန်
အလှန်ကျေးဇူးပြုတဲ့သဘောတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့များဘုရား
က ‘သူတစ်ထူး ပြုဖူးသောကျေးဇူးရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိခြင်းသည်
လည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ’ လို့ ဟောခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ငယ်ငယ်
အပေါ်မှာ သမီးလေးပုလဲနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ စီးပွားရေးမှာ မနှစ်နာအောင်
တိုကိုကြီး ဆောင်ရွက်ကူညီခဲ့တယ်။ ခုတော့ဖြင့် ဆဋ္ဌနိဆင်မင်းပြောတဲ့
စကားနဲ့ပြောင်းပြန်စကားလုံးကို ငယ်ငယ်ရဲ့ ကိုကိုကြီး ရွတ်နေရပြီ
သိရဲ့လား ငယ်ငယ်၊ အင်မတန် စာနာတတ်ပါသော ပါမောက္ခကြီး
ဇေယျာသည် နောက်မယားလက်ချက်နဲ့ အရက်ပင်လယ်မှာ နစ်ကာ
သေရပါတော့မယ့်လို့ ပုလဲလိုဖြူစင်အေးချမ်းပါသော စိတ်ရင်းရှိတဲ့
အစ်မကြီးတည်းသမီး မပုလဲဇေယျာကို ပြောလိုက်ပါတော့ ပြောလိုက်ပါ
တော့”

ဦးဇေယျာအသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရပ်နားသွားချိန်တွင်
ဇေယျာသည် မော့၍မရ မျက်နှာကို ပုထိုးဖြူအုပ်ကာ ရှိုက်၍မိသည်။

“ပုလဲ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ်ပဲ အကြောင်းပြန်လာ
အပြန် ကိုကိုကြီး ထပ်လုံခေါ်ပြီး တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း စီမံခဲ့မယ်။
...ပြန်တော့ ငယ်ငယ်”

ခင်နှင်းယု

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဇေယျာ စိစဉ်ပေးသောကားနှင့် ပြန်သာလာခဲ့ရသည် ဘာရင်္ဂီသည် ဦးဇေယျာ ပြောလိုက်သော စကားလုံးများကို တစ်လမ်းလုံးကြားနေမိသည်။ နောက်မယားလက်ချက်နဲ့ အရက်ပင်လယ်မှာ နစ်ပြီး အလွန်စာတတ်ပါသော ပါမောက္ခကြီးဇေယျာ သေရပါတော့မယ်” တဲ့ မသေရဘူး၊ မသေရဘူး၊ ကိုကိုကြီး မသေရဘူး၊ ကိုကိုကြီး ရဲ့နောက်ဆုံးရက်တွေဟာ အေးမြရမယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရမယ်၊ ဘာရင်္ဂီသည် စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုမိ၏။

“မ... ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

ဟူသော ဒရိုင်ဘာစကားဆံကြားမှ သူ့အတွေးရပ်ကာ ဦးမန်းကြီးတို့အိမ်ကို မောင်းရန် ပြောလိုက်ရသည်။ ဦးမန်းကြီးအိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်လာမည်။ ဦးမန်းကြီး အိမ်တွင်ရှိနေကြောင်း အိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၃)

ဘာရင်္ဂီသည် သူ့သယ်လာမည့် သတင်းစကားများကို မျှော်စဉ်စောင့်စားနေသော ဦးမန်းကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ဦးဇေယျာပြောကြားသောလုံးကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဇေယျာက သူ့ကျန်းမာရေး သိပ်ဆိုးနေသလား” အရေးကျလာလည်း ညီချစ်တစ်ယောက်ပင် ရှိလေတော့ အသက်အန္တရာယ်သာ ဦးမန်းကြီးသည် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ပုလဲတို့သားအဖ စီးပွားရေးအရာရှိအဖြစ် နာမည်ရသူ သူ့သိပ်စိတ်မဝင်စားပေး

“သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကောင်းသလားဆိုတော့ ကောင်းဘူး”

ခင်နှင်းယု

ဘရဏီက ဖြေလိုက်၏။

“အေး... သူ့စိတ်တာတွေ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ပုလဲကို ဘရဏီရှင်းပြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘရဏီပုလဲကို ပြောပြနေချိန်မှာ အန်ကယ်တို့ လည်းရှိနေဦးမှာပေါ့”

ဘရဏီက အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ ပုလဲစိတ်ထဲမှာ အကျိတ်အခဲဖြစ်နေတောင် ကိုမန်းလို သူ့ဆွေမျိုးထဲက လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုရင် ပြောရဆိုရ ကောင်းတာပေါ့၊ ဘရဏီကို ပုလဲက ညီအစ်မလောက် သဘောထားတာ၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့ အိမ်ကြီးမှာ အတွားချို့မရှိတော့ဘူးလေ”

ခင်မြတ်စံက ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ထမင်းစားပြီး ညဦးပိုင်း အန်ကယ်တို့ နှစ်ယောက် လာမယ်လို့ ပုလဲကို ကြိုပြောထားပေါ့။ အန်ကယ်တို့ ရောက်တော့မှ ပုလဲတို့ စကားစပြီး ဇေယျာစိစဉ်သမျှ ပြောပြတာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့အစီအစဉ်ကောင်းပါတယ်”

“ပုလဲကို စကားပြောချိန် ကိုကိုစိတ်ကိုလည်း ထိန်းပါ ကိုမန်းရယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတရားဟောတဲ့ လူက ဒေါ်ကြီးပဲ ထ၊ ထနေတော့ ခင်မြတ် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

ပင်းထင်ထည်

ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ညည်းတွား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ရေ ဒေါ်ခင်မြတ်စံကြီးရဲ့ ငမန်းကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာလေ အသည်းတွေ နှလုံးတွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ။ ညီအရင်းခေါက်ခေါက် ရေတိမ်နှစ်ရတဲ့အဖြစ်ကို ခုထိယူကျွမ်းမရဘူး ခြေလို့မပြောဘူး၊ ဖြစ်ပြီးစရက်တွေကများ ငါလေ ငါငါ၊ အဲဒီ မြတ်လေး သွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဓားနဲ့တောင် နှပ်နှပ်စင်းချင်တယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ကဲ... ပြောရင်းတောင် ဒေါသဝင်လာပြီ”

“အဖြစ်ပြောပြရတာပါ။ နာမည်ကတော့ ချစ်စရာ မြတ်လေး သွယ်တဲ့ မြတ်လေးပန်းတွေကို သွယ်ကုံးထားသလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပေါ့။ စိတ်ရင်းနဲ့လုပ်ပုံ၊ အကျင့်က မြွေဆိုးလို မြွေဟောက်လို သွယ်သွယ်ပျော့ပျော့ ရစ်ပတ်ပြီး လူကိုပေါက်သတ်တဲ့မိန်းမ၊ ငါ့ညီတော့ အဆိပ်သင့်ပြီ”

“ကဲ... ဘရဏီ ပြန်တော့မယ်၊ ကားစီစဉ်ပေးပါ”

ဘရဏီသည် ဒုတိယဇာတ်ဆောင်မင်းသားကြီး၏ ဆက်လက် ရွတ်ဆိုမည့်စကားလုံး စကားသံများကို ထပ်မံမကြားနိုင်တော့ပြီဖြစ်၍ စကားစဖြတ်ကာ မြန်မြန်ပြန်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့ညနေ ညစာစားပြီးချိန်၊ ပုလဲအိပ်ခန်းထဲတွင် မိသားစု ဆုံမိကြသည်။ ဦးမန်းကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံပါ ရောက်လာကြ၏။

ဘရဏီသည် ဦးဇေယျာ၏ စာရေးအခေါ်လွှတ်၍ သွားရောက် တွေ့ဆုံရပုံ၊ ဦးဇေယျာက သူ့သေခွဲသော် နောက်ပိုင်းအရှုပ်အရှင်မရှိ

အောင် တရားဥပဒေအရ စီစဉ်ခဲ့ချင်သော အကြောင်းများကို ရှင်းလင်း
ပြောပြ၏။

ပုလဲသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေ၏။ ပြီးတော့
အေးဆေးစွာပင် စကားစပြော၏။

ပုလဲစိတ်ရင်းအပေါ်မှာ အန်ကယ်ဦးမန်းကြီးတို့ရော၊ အန်တီ
ငယ်ရော နားလည်စေချင်တယ်။ ပုလဲယူကျွေးမရဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ စီးပွား
ရေးမပါဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကံရှိမှရတာ၊ စံထိုက်မှ
စံရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကတော့ မေမေအိမ်၊ မေမေအိမ်ကို
တော့ ဒီမိန်းမလက်ဖျားနဲ့တို့တာ။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ပါပါနဲ့ နှစ်ယောက်
သားနေမှာကိုတော့ ပုလဲမကြည့်နိုင်ရိုးအာမှန်။ စီးပွားရေးကြောင့် မဟုတ်
ဘူး။ ရင်ထဲမှာ မသက်မသာဖြစ်နေရတာက ရေစုံမျောသွားတဲ့ ပါပါရဲ့
အကျင့်သိက္ခာပဲ။ သေတဲ့အထိ ပြန်အဖတ်ဆယ်လို့ရပါတော့မလား။
ဒီအဖြစ်ရောက်အောင် အကျင့်စာရိတ္တ ဖျက်ပြားသွားအောင်လုပ်တာ
ဒီမိန်းမတရားပဲ။ ဒီစာရိတ္တကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့က ငွေရှာရသလို
မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပုလဲတွေးမိတိုင်း ရင်နာမိတာ”

လူကြီးလေးသဖွယ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သူ့စိတ်ရင်းကို ပြော
ပြတော့လည်း ပုလဲ၏ခံစားရသော ဝေဒနာကို အားလုံးမျှတ ခံယူမိကြ
၏။

“ပုလဲလေ ပါပါအကျင့်ပြန်ကောင်းလာဖို့ကိုပဲ မျှော်လင့်တယ်
တခြားဘာမှ ပါပါဆီက ရရနိုးနိုး မမျှော်လင့်ဘူး။ ဥပဒေအရ တစ်ဝင်

အဖွဲ့ ပုလဲက ငွေပြန်အမ်းယူပါဆိုတာတွေ၊ ဘာတွေ၊ ဘာမှ ပုလဲမလုပ်
ဆိုတုန်း၊ မလိုချင်ဘူး။ တစ်ဝက်ငွေလည်း မအမ်းယူပါဘူး။ ကြီးကြီးတဲ့
အိမ် ဘယ်အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ပါပါ ဒီမိန်းမကို ဝယ်ပေးပါစေ။ ပုလဲငွေအပြည့်
ပေးမယ်။ ကိုင်း... ကျေနပ်ကြပါပြီလား။ ပါပါ ရုတ်တရက် သေသွား
သော် မေမေရဲ့ ဒီအိမ်ကို ပါပါကိုယ်စား သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသေးတယ်ဆို
အာကိုသာ ဒီမိန်းမ စကားပြောမှာစိုးလို့ ပါပါက အဲဒီအထိ စာချုပ်
စာတမ်းရေးပြီး ပုလဲတစ်ဦးတည်းပိုင် လွှဲမယ်ဆိုတာကို သဘောတူရ
တာ။ ပုလဲအနေနဲ့ စီးပွားရေးသဘောမပါဘူး။ ကုတ်ကတ်ပြီးတော့
ဆည်း တခြားမလိုချင်ဘူး”

ပုလဲသည် အားရပါးရ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း...

“တကယ်တော့ ပုလဲမှာကော၊ ပါပါဟာ အချစ်ဆုံး ကျေးဇူး
ရှင်ကြီးပါ။ လင်ဆိုတာက ရာဂစိတ်ပါတော့ ကိုကိုကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့လဲ
တော့ဘူးဆိုတာကို အန်ကယ်တို့ရော၊ အန်တီတို့ရော သိစေချင်တယ်။
တင်း... ပါပါ... ပါပါ ပါမောက္ခကြီး မမျှော်လင့်တဲ့ဘဝ သူ့စာအုပ်ရောင်း
စားနေရပြီနော်”

ပုလဲသည် သူ့တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားသလို ရေရွတ်
ရင်း စကားစသတ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး ဆွေစုမျိုးစုအဆုံးအဖြတ်က
ဦးဇေယျာကြိုက်သော အိမ်ကို မြတ်လေးသွယ်အတွက် ရှာဝယ်ပေးရန်
တုန်ကျမည်ငွေကို ပုလဲလုံးဝတဝန်ယူသည်။ တူနွန်၏အိမ်တွင်
ဦးဇေယျာသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတော့ကြောင်း အပြီးအပိုင်လက်မှတ်ရေး
ထိုး၍ ပုလဲကို လွှဲအပ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရမည်
ဟု ဘရဏီပဲဖြစ်သည်။

ပုလဲသည် ခုတင်ပေါ်ထသွားကာ လှဲချလိုက်၏။ အားလုံးပင် အောက်ထပ်သို့ အလိုက်သိစွာ ဆင်းသွားကြသည်။ ကိုစောဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ပုလဲ၏ခုတင်ဘေးတွင် လာထိုင်သည်။

“ကိုကိုလေ ပုလဲကို စကားဆက်ပြောချင်သေးတယ်”

“ပြောလေ” ပုလဲက ခပ်ပျော့ပျော့ပင် ပြောလိုက်၏။

“ကိုကိုအပေါ်မှာ သံသယရှင်းပါတော့ ပုလဲရယ်၊ အန်တီသွယ် လုပ်ပုံတွေမဟုတ်တာနဲ့ ပုလဲတို့စီးပွားရေးကို ဒီအန်တီသွယ် လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင် စီစဉ်တဲ့အထဲမှာ ကိုကိုပါတယ်လို့ ပုလဲထင်ထားတဲ့ သံသယကိုလည်း ဖျောက်လိုက်ပါတော့၊ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာလည်း အစကတည်းက ပုလဲသာ ကိုကိုသွားရာဆက်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ပညာနဲ့ရှာကျွေးမှာပဲ။ ပုလဲတို့ ချမ်းသာတဲ့စည်းစိမ်တွေ၊ ငွေတွေကို တစ်ရွေးသားမှမမျှော်မှန်းခဲ့ဘူး။ စိတ်နဲ့မပြစ်မှာခဲ့ဘူး”

“ဆိုပါတော့၊ ဆက်ပြောပါလေ”

“ဆက်ပြောချင်တာက ဒီဇာတ်ထုပ်မှာ ရုပ်သေကြီးလိုပဲ ကိုကိုနေခဲ့တယ်။ သံသယတွေ၊ အာယာတတွေ ဝင်လာမှာစိုးလို့၊ ပိုမိုကြီးထွားလာမှာစိုးလို့၊ နောက်ဆုံး ဒီဝယက်က ကျယ်ပြန့်ပြီး ပုလဲနဲ့ကိုယ်တို့ကြားမှာ သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတံပိုးလို ကြီးမားလာပြီး အဏ္ဏဝါခြားသလို ခြားလာကြမယ့် အဖြစ်အထိ ကိုကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ပုလဲနဲ့ပုလဲရဲ့ ဝါဝါ အပြန်အလှန်ထားရှိတဲ့သဘောလိုပဲ၊ ဒီမြေပြင်ပေါ်မှာ ကိုကိုရဲ့

အန်တီသော ချစ်သူဟာ ပုလဲပါပဲ။ သမီးလေးဒါရှူတောင် ဒုတိယပဲ ချစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘနဲ့ကွဲကွာ တွေ့တွင်အစွားရတဲ့ မိဘရင်ငွေ အချစ်က ကင်းကွာသွားရတဲ့ အကောင်ပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ကိုကိုမှာ သမီးရည်းစားစကား ထပ်ပြောရတယ်”

ပုလဲမှာ သူ့ချစ်လင်စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၍ ကိုစောဦးသည် ပြောအားရှိလာ၏။

“ပုလဲ ဆက်နားထောင်နိုင်တဲ့ အင်အားရှိသေးလား။ စိတ် နှမ်းနေသေးလား”

“မနွမ်းပါဘူး ဆက်ပြောပါလေ”

“ကိုကိုဟာ အနုပညာသမားတစ်ယောက်၊ ကိုကို ထင်တယ်လေ၊ အနုပညာသမားတွေမှာ ကံ ကံ၏အကြောင်းတရား အလျောက် ဆကျိုးပေးတာ၊ မပေးတာ ခြားနားချင် ခြားနားမယ်၊ စီးပွားရေးအပေါ်မှာ အဓိကထားတဲ့ စိတ်မရှိဘူးဆိုတာတော့ တူညီလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ပထမတော့ ပုလဲတစ်မျိုးလုံးက အဆက်ဖြစ်လို့ ပုလဲဘက်က အမွေတစ်ပြားမှမရလည်းနေ၊ ပုလဲတို့အိမ်ကြီးပေါ်ကိုလည်း ကိုကို ခောက်လိုဘူး။ ကိုယ့်ပညာပေါ်မှာ လေးစားတဲ့ စိတ်တူသဘောတူတိုယ် ချစ်တဲ့ မိန်းမကို အနားမှာရနေပြီပဲ။ ရသမျှဝင်ငွေနဲ့ တင်းတိမ်ပြီ။ တို့ နှစ်ယောက်အတူ နေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲရှိတယ်။ နောက်ပိုင်း အခြေအနေက ဖန်တီးလာပုံကို ပုလဲအသိပဲ။ ဝါဝါရဲ့တရား ပုလဲရဲ့အဒေါ်တွေ အပေါ်မှာ ပုလဲတွယ်တာခွဲလမ်းမှုတွေ၊ မေတ္တာရဲ့ အပြန်အလှန်သဘောထား ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကို ပုလဲကို ပြန်လည်ဆွဲယူလာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့

ခင်နင်သု

ကိုကိုလုပ်ချင်သမျှ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ပဲ ဖြတ်ရပါစေ၊ ဖမ်းခြေထပ်မကျွ
လိုက်လာတဲ့ ပုလဲ၊ ကိုကိုရဲ့ ချစ်ဖန်းဟာ စိတ်သာရှိပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်က
ပန်းသမျှကို မခံနိုင်တော့လို့ ငပလီမှာ လဲကျသွားတာကို ကိုကိုမြင်
တော့ ကိုကိုလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဘူး။ ဒီတုန်းကလေ ပုလဲအဖျားကြီး
လွန်းလို့ သတိလစ်မတတ် ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုကို ပုလဲနားမှာထိုင်ရင်
အင်မတန် အားနည်းနေတဲ့ ပုလဲမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားမိတယ်။

သူသည် တံတွေး မျှော်ချကာ ခေတ္တနားပြီး ပုလဲကို ကြည့်
လိုက်၏။ ပုလဲကတော့ မျက်တောင်လေးစင်းလျက် နားထောင်နေခင်း
ဘာတစ်လုံးမှ ပြန်လည် ဆွေးနွေးပြောပြခြင်း မပြုသေး။ တော်ပေသေ
၏။ သူသည် စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“ငါဟာ ကိုယ်ကျိုးများ သိပ်ကြည့်နေသလားလို့ တွေး
တယ်ပုလဲ။ ကိုကို့ဘာသာ အနုပညာကို မြတ်နိုးလို့၊ စုတ်တံနဲ့ဆေး
ရည်ကို ဖက်လို့ပဲသေသေ၊ ငါ့ချစ်သူကိုတော့ ငါ့ဆင်းရဲတွေကို ဝေ
မခံစေသင့်ဘူးလို့ သတိရတယ်။ ပြီးတော့လည်း ပုလဲက ဝိဇ္ဇာမဟုတ်
တော့ ပုဏ္ဏက က၊ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ် မြင်းနဲ့ကျော်လွှားပြီး ဖြတ်ဖြတ်
လေသင်ရန်းရှိရာကိုပဲ နှင်နှင်း ပုဏ္ဏက ကလည်းမသေ၊ ဝိဇ္ဇာကလည်း
တစ်ပတ်မညှိုးမနှမ်းခဲ့ဘူး။ မိဘလက်ထက် အဒေါ်တွေ လက်ထပ်
ဆောင်းခဲ့တဲ့ ရွှေထီးကိုစွန့်ပြီး ကိုကို့နောက်ကို အင်ဖက်ဆောင်း
လိုက်လာတဲ့ ပုလဲကို ငဲ့ညှာရမှာ ကိုကို့မှာတာဝန်ရှိပါသေးလားလို့
သတိရပြီး ပုလဲကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ဝိုင်းဝန်းစီစဉ်ကြတာ

ဝင်ဆင်ပျဉ်

ထက်ခံပြီး ကိုကိုလည်း အတူတက်လာတာပါ။ ကိုကို ပုလဲတို့ စဉ်းစိန်
ချမ်းသာသမျှကို ကိုကို့စုတ်တံက ကုလားအုပ်နားမွေး တစ်ပင်လောက်
တောင် မမျှော်မှန်း မတွယ်တာဘူးဆိုတာ ပုလဲယုံပါကွယ်။ ပုလဲယုံ
တယ် သံသယမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ခေါင်းညှိတ်ပြလေ”

ပုလဲသည် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ကာ ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်လည် ဆန်းစစ်
ကြည့်ရသေးတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အနုပညာကို မြတ်နိုးရာမှာ တစ်ဘက်စွန်း
ရောက်နေသလားလို့ လေ့လာ ကြည့်ရသေးတယ်။ ဖြစ်တတ်တဲ့
သဘောတွေလေ။ အမှန်တော့ ခုနစ်ကားကို ပြန်ကောက်ပါရစေ။
ဗုဒ္ဓရန္တီ ကိုအချစ်လွန်တာနဲ့ ဒီမှာဘက်မှာ ဝိဇ္ဇာကို မနှိပ်စက်သင့်ဘူး။
ကိုကို့မှာလည်း ကိုကို့မြတ်နိုးတဲ့ အနုပညာပေါ်မှာ အချစ်လွန်ပြီး တဲအို
မျက်ဖျားနေရလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖက်ရွက်နဲ့ပဲ ထမင်းစားစား ပုလဲဆိုတဲ့
ဝိဇ္ဇာတော့ တစ်ဘက်မှာ မနှိပ်စက်သင့်ဘူးပေါ့”

ပုလဲသည် နားထောင်ရင်း မျက်လုံး မဖွင့်သော်လည်း ပါးစပ်
စာ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြ၏။ သို့သော် သူ့အပြုံးသည် လင့်အပေါ်
အာဟာတပြေသော အပြုံး၊ သံသယဖျယ်သော အပြုံးဟု မဆိုနိုင်သေး။
ဘယ်သို့ ရည်ညွှန်းနေသည်မသိ။

“ခုချိန်မှာ အချိန်ယူပြီး ဒါလောက် ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြ
နေတဲ့ ကိုကို့ရှည်ရွယ်ချက်ကို ပုလဲသဘောပေါက်ပါပြီနော်။ အေး
ဆို့များနှစ်ယောက် ကံအကြောင်း ဘယ်လိုဖန်တီးလာလဲမသိ။ အဲဒီ
အန်တီမြတ်လေးဆွယ် ကိုကိုတို့ဇာတ်လမ်း ဝင်ပါလာကတည်းက ကို

ခင်နှင်းယု

များ မိသားစုလေးရဲ့ကြည့်လင်တဲ့ ရာသီဥတုမှာ လေမုန်တိုင်း ဝင်မွှေ ခံရတာပဲ။ ပုလဲလည်း မငယ်တော့ပါဘူးကွယ်။ သူတို့မွှေပေမယ့်လည်း ဒီမုန်တိုင်းကို လက်တွဲကျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါဦး။ ကိုကို့ကို လက် မဖြုတ်ဘဲ မြဲမြဲကိုင်ထားပါနော်။ ကိုကို စိတ်ချပါရစေ ဟုတ်လား”

ပုလဲသည် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်ပြု၏။

“နောက်ဆုံး ကိုကို ပြောချင်တာက ပါပိုကိစ္စ...”

ပုလဲသည် ပက်လက်လှန် မျက်စိမှေးထားရာမှ ကိုစောဦး ဘက်ကို စောင်းလှည့်၍ ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

“ပါပို ပြောတဲ့ အိမ်ကိစ္စ၊ အန်တီဝယ် သွားပြောတဲ့နေ့ကျ ရင် ကိုကိုလည်း အန်တီမြတ်လေးသွယ်ဆီကို လိုက်သွားချင်တယ်။ လိုက်သွားရင်း ပါပို အခြေအနေကို ကြည့်မယ်။ သူဟာ သွားသွားလာ လာပဲလား။ အိပ်ရာပေါ် လဲနေသလား။ တကယ့်လို အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေအောင်ကို အခြေအနေဆိုးနေရင်တော့ ကိုကိုလေ ပါပိုကို ဒီအိမ် ကြီးပေါ် ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါရစေ”

ပုလဲသည် မျက်လုံးလေး ဖွင့်လိုက်၏။ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူကာ ကိုစောဦးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြော၏။

“ဟဲ့ မိန်းမက ခွင့်ပြုမလား ကိုကို၊ သူက အတင်းလိုက်တာ မှဖြင့်...”

“အေးလေ... အန်တီသွယ် ပြဿနာကို ကိုကို အစွမ်းရှိသမျှ ပြေလည်အောင် ကြည့်လုပ်မယ်။ အကယ်၍များ တိမ်းပါသွားရင်တော့...”

ပင်ဆင်ဇာ

ပါပိုဝန္တဟာ သူ့သမီးရင်ခွင်မှာ သူ့ခေါင်းချချင်တယ်ဆိုတာလေ။ ပါပို ချဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းဖို့ ပုလဲမှာ တာဝန်ရှိသလို ကိုကိုမှာ ထည်း တာဝန်ရှိတယ်”

“ဒီမိန်းမ ပါမလာရင်တော့ ပုလဲ ပါပိုကို ခေါင်းရွက်ခေါ်ဖို့ အသင့်ပဲ”

“ပြီးတော့... ကိုကိုတွက်မိသမျှ ပါပိုမှာ အရက်စွဲသွားတာက ဆွဲလို့ ကျန်တဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ ဖျက်ပြားမှု မရှိပါဘူးလေ”

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုကို”

ပုလဲသည် ကိုစောဦးစကားကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးလာ ခြင်းဖြင့် စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြလာသည်။

“တခြား မိသားစုအတွက်တော့ ဟုတ်တယ်။ အရက်သောက် တာလေးလောက်ပဲဆိုလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ တချို့မိန်းမတွေဆို ငွေဘယ် နဲ့လောက်မက်သလဲ။ လခထုတ်ရင် ငွေသာသူတို့လက်ထဲအိမ် လင် အရက်ဘယ်လောက်သောက်သောက် ခွင့်လွှတ်တယ်။ အရက်ဟာ မူး အာရင် အကုသိုလ်အလုပ် ဟူသမျှကျူးလွန်လွယ်လို့ မေမေက ပစ္စည်း ချွေးမကျွေးချင်နေ။ ရှာရသမျှ မအပ်လည်း နေနိုင်တယ်။ အရက်ကို သောက်ရဘူးလို့ သူ့သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ နာဂတောင်ပေါ်မှာ မှတ်မိ သေးလား။ အအေးလွန်လို့ ကိုကိုတိုက်တဲ့ ဘရန်ဒီကို ပုလဲသောက်ခဲ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်တော့ ကိုကိုကို အရက် သောက်စေခဲ့ရတာ။ ပုလဲ ဒါတစ်ခုပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုပ်ချယ်ခဲ့

ခင်နင်းသူ

တယ်။ အခုလဲ ပုလဲယူဆတာက မေမေကို ချစ်နေသေးတယ်ဆိုရင် မေမေမကြိုက်တဲ့ ဒီအရက်ကိုတော့ ပါပါ ရှောင်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ နောက် မိန်းမယူလည်း ယူပေါ့။ ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်ရအောင် စွဲလမ်းနေ တော့ မေမေဟာ ပါပါအသည်းနှလုံးထဲမှာ ပျောက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် လည်း ပါပါကသာ ဒီမိန်းမကို ကျောခိုင်းလာခဲ့ရင် ပါပါကို ပြုစုစောင့် ရှောက်ရှောက် ပုလဲတာဝန်ပါ။ ပုလဲနားလည်ပါတယ် ပါပါရယ်။ ဒီသိက္ခာ ပျက်မကြီးကို မပြတ်နိုင်ပါဘူး’

“ဒီလိုရှိသေးတယ်လေ”

“ပြောပါဦး”

“ကိုကိုတို့ ယောက်ျားတွေ ပျော့ကွက်ရှိတယ်လေ။ ပါပါ ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မဖြစ်သင့်တာကို ဖြစ်မိလို့ ဖြေမရ တိုင်း အရက်ကို ပိုပိုသောက်ရင်းက ခုဘဝရောက်သွားတာလည်း ဖြစ် နိုင်တာပေါ့”

“ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်နေနေ၊ ဒီမိန်းမကြီးကို ပြတ်နိုင်ရင် ဒီ အိမ်ပေါ် ပါပါ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ။ ဒီတော့ ပါပါ အရက်ပြတ်အောင် ပုလဲ သိက္ခာပြန်တင်နိုင်ပါတယ်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ဒီ အိမ်ဝယ်ပေးတဲ့ ပြဿနာပြီးရင် ဒီမိန်းမတာဝန်ပြီး ခြေရှုပ်ဦးမယ်လို့ သူကခြေများတဲ့ မိန်းမ ကိုကို အမျိုးအကြောင်း ကိုကိုမသိဘူးလား”

ပုလဲအသံပြင်းလာ၍ ဒေါထလာမည်ကို ကိုစောဦးသည် စိုးရိမ် သွား၍ သူ့စကားမဆက်တော့...

ပင်ဆင်စည်

“ဒါပါပဲလေ နားတော့ သမီးလေး ထိမ်မိပ် ဆွားကြည့် နယ်”

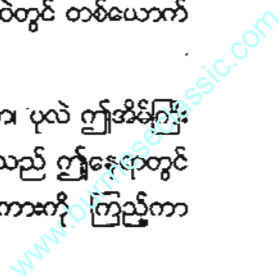
ကိုစောဦးသည် ဒါရှု၏ ကစားခန်းဘက်သို့ ထသွား၏။ ကိုစောဦးသည် နာနီ အခန်းသို့သွားကာ ကစားရင်း အိပ်ပျော် သွားသော သမီးလေးကို ပွေ့ချိ၍ သူတို့အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သန့်စုတင်ပေါ်တွင် ဒါရှုကို သိပ်လိုက်၏။ နာနီကို မခေါ်တော့ဘဲ သူတို့အိပ်ခန်းတွင် ခြင်ထောင်ချပေး၏။ ပုလဲ ခုတင်သို့ ဆက်သွားကာ..

“ကဲ... ဒီကလေးလေးလည်း အိပ်တော့နော်”

ကိုစောဦးသည် ပုလဲ၏ ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ နမ်း၍ ခြင် ထောင်ချပေးခဲ့သည်။

အောက်ထပ်သို့ လှေကားကိုတစ်ထစ်ချင်း နင်းကာ စဉ်းစား ခြင်းဆင်းလာ၏။ ဒါရှုကို သူ့ဘိုးအေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံ ပေးဖို့နှင့် ပယောဂဆရာတွေ ဂိုဏ်းဆရာတွေနောက် မလိုက်ဖို့ ကြောင်းကိုတော့ နောက်မှပင် ဖြည်းဖြည်း ပုလဲကို နားသွင်းရန် ခြေတော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် ညှော်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ၏။

အရင်က ဦးဇေယျာ ထိုင်သွားသော ဆိုဖာ၊ ပုလဲ ဤအိမ်ကြီး မှုတ်ခွာ၍ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့စဉ်က ဦးဇေယျာသည် ဤနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ညှော်ခန်းထောင့်ရှိ ချစ်သမီး၏ ပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရ၏။

ခင်နှင်းယု

ပုလဲ၏ မျက်နှာသည် ဖခင်ဦးဇေယျာကိုသာ အေးမြရေရှေ့မက သူ၏နှလုံးသားကိုလည်း ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းစေသည်။

တစ်လီတစ်လီ ဒေါသကြီးကာ စကားပြောတိုတောင်းသည်က လွဲ၍ သူ့တွင် ကောက်ကျစ်သောစိတ်၊ တစ်မက်သော ကလိန်ကျသော စိတ် ကင်းသော နှလုံးသား၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုက ပုလဲ၏မျက်နှာကို ကျက်သရေပန်းတို့ဖြင့် ဖြူဝေစေသည်။

ဤမျက်နှာပိုင်ရှင်လေးသည် ဤညှော်ခန်းတွင် ထိုင်လာသော သူ့အပေါင်းနှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံး အေးမြချမ်းငြိမ်းစေပါ၏။

ယခု ဤကျက်သရေပန်းလေး နွမ်းနေသလိုဖြစ်နေ၍ တစ်အိမ်လုံး၏ လှုပ်ရှားမှုကလည်း နွမ်းလျနေကြသည်။ သူသည် သူ့အသက် သွင်းရေးဆွဲခဲ့ပါသော ပန်းချီကားကို တကယ်သက်ဝင်လှုပ်ရှား၍ ရေပိုက်ထားသော စောင်းတော်သီရိမု မေတ္တာရေစင်ဂီတသံများ ဖြိုးလားအောင် သူကြိုးပမ်းရပေမည်။

သူသည် ယောက်ျားဖြစ်၍ ယောက်ျားတို့အကြောင်းကို ဖုထက်ပိုသိသည်ဟု ဆိုရမည်။ ပုလဲကတော့ သူ့ပါပါသည် မြတ်လေး သွယ်ကို မပြတ်နိုင်၍ သူ့တို့အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်မလာရောက်ပါဟု ထင်မြင်ထားသည်။ အမှန်တော့ ဦးဇေယျာသည် ချည်ပြီးတုတ် အိုင်ကိမိပြီးပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားတို့သည် သူ့တို့အဆိပ်ပြေသည်ကို မသိသည်မဟုတ် သိသည်။ ဒီအဆိပ်ကို သူ့သာအဆိပ်ခံတော့မည်သတော့၊ ဤအိမ်ကြီး၏ ဝေးရာတွင် သူ့ဇာတ်ထုပ် သူ့လိုသည်ဟု ကိုစောဦးက ထင်သည်။

မင်းထင်ဩ

မြွေဟောက် မြွေဆိုး အဆိပ်က အပေါက်ခံရသူကိုသာ သင့်သည်။ လောဘကို မသတ်နိုင်၍ သိက္ခာမရှိသော မိန်းမအဆိပ်က မြွေဆိပ်နှင့်မတူ။ သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဇန်တီးသော အနုမြူရောင်ခြည်နှင့် တူသည်။ မသုံးတတ်၊ အထိန်းအသိမ်းမတတ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အဆိပ်ငွေ့ တဖြည်းဖြည်း သင့်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဇေယျာသည် မြတ်လေးသွယ်ကို လက်တွဲ၍ ဤအိမ်ကြီးပေါ်ကို ပြန်တက်လာလျှင် တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြန့်ပွားလာသော လောဘီတဏှာမီးသည် ဒေါ်ကုန်နီ၏ မိသားစုတစ်ခုလုံးအား လောင်ကျွမ်းပေတော့မည်။

သူ့ယောက္ခမ ဦးဇေယျာသည် ပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပေ။ ဒါလောက်တော့ သိပေသည်။ ကိုဇေယျာသည် အိမ်ကိစ္စကို စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အပြီးအပြတ် လုပ်လိုသည်က မြတ်လေးသွယ်၏ တဏှာလောဘ အကျမြူအင်အားကို စာချုပ်စာတမ်းနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်ပီပီ ထိန်းချုပ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ယခု ဘာကိစ္စမှန်းမသိ၊ ယခု ဦးစံဖေက သူ့ကိုတွေ့လိုပြန်
ည်ဟု ဆိုရသည်။ ရန်ကုန်မြေပေါ်တွင် မြတ်စေတီဆွယ်အမျိုးဆိုသူ
ဦးစံဖေသာရှိသည်။ ဦးစံဖေသည် ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်ဖြစ်
လှပူလူရေး ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူဖြစ်သည်။ မြတ်လေးသွယ်ကို နှမ
ကွဲအနေနှင့် တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းထားသည်ကိုတော့ သူ
လည်ပါသည်။ ဥပဒေဆိုင်ရာ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း သူကပေးခဲ့၏။
ဓကစားဝါသနာပါသည်က သူပင်ကိုဝါသနာပေးပဲ။ သို့သော် ဦးမန်း
ညီအစ်ကိုအပေါ်တွင်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ ကာလိမ်
မရှိဘူးဆိုသည်ကိုတော့ ကိုစောဦး ကောင်းစွာ နားလည်ပါ၏။

နေ့လယ်တွင်တော့ ဦးစံဖေအိမ်ရှိရာ ဘားလမ်းကိုထွက်လာခဲ့
ဦးစံဖေသည် အပေါ်ထပ်တွင် လှနေ၍ အောက်ထပ်ကို ရုံးခန်းဖွင့်
လာသည်။ သူလာချိန်ကို ဧည့်ခန်းမှ စောင့်ကြိုနေ၏။

“ထိုင်ပါ မောင်စောဦး”
“ဒီနေ့ အန်ကယ် ရုံးချိန်းမရှိဘူးလား”
“နည်းနည်းနေမကောင်းချင်လို့၊ အမှုရက်တွေက တစ်ပတ်
နီးထားတယ်၊ အားနေတုန်း အေးအေးဆေးဆေး မောင်စောဦးနဲ့
အားနွေးစရာရှိလို့”

ဦးစံဖေသည် ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရင်း အေး
ဆေးဆေးဆိုလည်အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အမှုအရာနှင့်ပြော၏။
“ဥပဒေတွေ၊ အမှုတွေအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊
အသိပြောမှာ လူမှုရေးပါ” ဟု စကားစ၏။

အခန်း (၄)

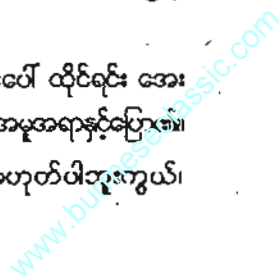
“ဟလို မောင်စောဦးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အန်ကယ်စံဖေ စကားပြောနေတယ်၊ ဒီနေ့လယ်အားရင်
အန်ကယ်အိမ်ကို ခဏလာခဲ့ပါဦး”

“အားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လာခဲ့မယ်”

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ချလိုက်ရင်း ကိုစောဦးသည်
စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးခဲ့သောအပတ်က ဘရဏီကို ဦးဇေယျာ ခေါ်ယူတွေ့
ဆုံ၏။ ထပ်မံ၍ နောက်အပတ်ထဲတွင် သူသည် ဘရဏီနှင့်အတူ
ဦးဇေယျာကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရဦးမည်။

ခင်းလှ

“မင်းက တစ်ဘက်အမျိုး ဆိုပေမယ့် အန်ကယ်ကတော့ တူအရင်းလို သဘောထားဆွေးနွေးချင်လို့ပါ။ အမှန်ကတော့ မြတ်လေး သွယ်နဲ့ အန်ကယ်နဲ့က မောင်နှမဝမ်းကွဲ၊ သူ့အကြောင်းကို အန်ကယ် သိသလို မင်းလည်းသိပါတယ်။ အချို့နေရာတွေမှာတော့ အန်ကယ်က မင်းထက် ပိုသိတယ် ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဇေယျာကြီးထက် မန်းကြီးနဲ့ အန်ကယ်က ပိုရင်းနှီးတယ် ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးအပေါ် ငါဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ရှိရမယ်လေ။ ဒါကြောင့် မန်းကြီးနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဇေယျာတို့မိသား အပေါ်မှာ ငါလည်းသံယောဇဉ်ရှိရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ခါကမင်းလည်း ပုလဲနဲ့ လက်ထပ်ထားပြန်တာကို”

သူ့စကားသည် ဘယ်သို့ဦးတည်နေသည်ကိုတော့ ကိုစော ယခုထက်တိုင် မရိပ်မိသေးပေ။

“ဖဲ ချတဲ့နေရာမှာ စိတ်တူသဘောတူ ဆိုပေမယ့် မြတ်လေး သွယ် ဘာလုပ်လုပ် အန်ကယ်အလိုတူ အလိုပါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ မင်းနားလည်ထားပါ။ တချို့အကြောင်းတွေကျတော့လည်း ငါ့ဘက် လွတ်သွားတာတွေ ရှိသပေါ့။ ဥပမာ ဇေယျာကြီးကို သူ့ယုတ် ကိစ္စမှာတော့ ဘာမှအန်ကယ်ကို ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားတာ မရှိဘဲ ငါ့မှာ ဖြစ်လာတော့သာ လက်မှတ်ထိုးချိန်၊ ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ထောင့် အနေ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေ ငါလိုက်ရတာ”

မင်းထင်စဉ်

“ဟုတ်ကဲ့”

“မန်းကြီးကတော့ ငါ့ကိုအထင်အမြင်လွဲပြီး ကြံရာပါ ထင်နေလို့၊ ငါ့မှာနောက်ပိုင်း မန်းကြီးကို မနည်းရှင်းပြနေရတယ်”

ကိုစောဦးသည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဦးစံဖေနှင့် သူသည် ကံကြမ္မာတူပါပေတည်း။ သူသည် ဘာမှပြန်မပြောသေး။ ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

“အန်ကယ် ပြောချင်တာက မြတ်လေးသွယ်ကိုလည်း အန်ကယ် တတ်နိုင်သလောက်ထိန်းမယ်၊ မောင်စောဦးအနေနဲ့ ပုလဲတို့၊ ဘရဏီတို့ မြတ်လေးသွယ်အပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေးပျော့ပျောင်းလာအောင် ကြိုးစားပေးစေချင်တယ်။ သိမ်းသွင်းပေးစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုလေ အန်ကယ်က ဝတ်လုံပီပီ သူ့နှမဘက်က ရှေ့နေလိုက်တယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်မယ်၊ ထင်နိုင်ပါတယ်။ မောင်စောဦးလည်း အန်ကယ်ပြောပြတာကို ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး စဉ်းစားပေါ့။ မြတ်လေးသွယ် လုပ်ပုံဟာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ ပုလဲတို့ မန်းကြီးတို့ နာကျည်းမယ်ဆို နာကျည်းလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ် သဘောကတော့ ဖြစ်ပြီးကြတဲ့ကိစ္စတွေ နောက်ပိုင်းမှာ ပုလဲရော ဘရဏီရော မြတ်လေးသွယ်အပေါ် ဆက်ဆံပုံ၊ အပြစ်ပေးပုံ ဆိုပါတော့ကွာပြည်နည်းတင်မာလွန်းသလားလို့၊ ငါပြောတာ ရှင်းရဲ့လားလေ။ ဥပမာ ဆို အဘွားချဲ့ဆုံးတဲ့ကိစ္စ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဇေယျာကြီးသာခေါ်တယ်။

ခင်နှင်းယု

မြတ်လေးသွယ် မေါလားအောင် ကြည့်လုပ်သွားတယ်။ မှန်ပါတယ်။ လှုပ်ဆင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိပ်ရှိတဲ့ ဆိုးသွမ်းသူအပေါ်မှာ ဖယ်လွန်းကြည့်လွန်းတော့ သူ့အဆိပ်ပိုပြင်းလာချင်လာမယ်။ ဒီတော့ ကလဲ့စားချေမှုတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ ပိုပြင်းထန်လာရင် ဘရဏီမှာရော ပုလဲမှာရော အန္တရာယ်ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒီနေရာမှာ အန်ကယ်က ဝတ်လုံပီပီ စကားရှည်လှီးမယ်။ ရိုတ်စပီးယားနဲ့ ဗင်းနစ်မြို့ကကုန်သည်ဝတ္ထုကို မောင်စောဦး ဖတ်ဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်ဘူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှိုင်းလော့က တော်တော့ကို ဆိုပါတယ်။ လူ့အသား တစ်ပေါင်ကို ပေးကိုပေးရမယ်လို့ စာချုပ်ပါအတိုင်း တောင်းဆိုတယ်။ တရားဥပဒေအရ သူတောင်းဆိုတဲ့ဟာကလည်း ဥပဒေနဲ့တော့ ညီပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုရှားက ယောက်ျားဝတ်လုံဟန်ဆောင်ပြီး တရားခွင့်မှာ လျှောက်လဲတော့ ဥပဒေအရည်ပဲလဲ မကြည့်ပါနဲ့။ ဘုရားသခင်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားအရ လူမှုရေးနဲ့ကြည့်ပြီး ရှိုင်းလော့က အန်တိုနီယိုအပေါ်ခွင့်လွှတ်ဖို့ သူ့လျှောက်လဲချက်ဟာ အတော့ကိုကောင်းလို့ အန်ကယ် ငယ်ငယ်က အလွတ်ကျွန်ခွဲရတယ်။ နောက်ကြီးလာတော့ ရိုတ်စပီးယားအပေါ် ဝေဖန်တဲ့စာတွေလည်း အန်ကယ်ဖတ်၊ အန်ကယ် ဘာသာလည်း စဉ်းစားတယ်။ ဘာပေါ်လာသလဲဆိုတော့ ရှိုင်းလော့ အမုန်းကြီးမုန်းအောင် လူ့အသားတစ်ပေါင်လှီးယူလိုအောင် ရက်ရက်စက်စက် တောင်းခံတဲ့အထိ ကလဲ့စားချေရန်ပြီးထားတဲ့အဖြစ် ရောက်အောင်က အန်တိုနီယိုတို့အုပ်စု အပြစ်မကင်းဘူး”

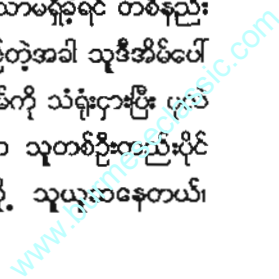
မင်းထင်စည်

ကိုစောဦးသည် တဖြည်းဖြည်း ဦးစံဖေ၏ စကားကို သဘောပေါက်လာလေပြီ။ ဦးစံဖေကတော့ စကားတိုဆတ်ပြော၏။

“လူပုံအလယ်မှာ ရှိုင်းလော့ကိုတွေ့ရင် တံတွေးထွေး၊ ကလေးစကားပြောရရင် ထို့ထွမ်ပေါ့ကွာ၊ မောင်းထုတ် ဝိုင်းပ၊ စကားလုံးရင့်ရင့် သီးသီးသုံးနဲ့ ဂျူးအစုတ်အပွဲ၊ ဘာညာပြောခဲ့တာတွေက ရှိုင်းလော့လို တရားမဲ့သူအနေနဲ့ ဝမ်းထဲမှာအကိုတ်အခဲကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။ လက်စားချေခွင့်လည်းရရော သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ အာယာတနဲ့လက်စားချေတာပဲ။ ဒီတော့ အန်ကယ်ပြောချင်တာက မြတ်လေးသွယ်ကလည်း မြတ်လေးသွယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုသိပ်ပြီး ပ၊မထားစေချင်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းလို့မှ ဆက်ဆံမရအောင် သူ့ဘက်ကဆိုးသွမ်းလာရင်တော့ ဗုလဲတို့သဘောပေါ့လေ။ ကဲ... အန်ကယ် ပြောချင်တာ သဘောပေါက်လား”

ကိုစောဦးက ခေါင်းညိတ်၏။ သက်ပြင်းချ၏။ သူသည် ဦးစံဖေစကားအပေါ်တွင် ရိုးသားစွာ နားလည်ပါ၏။ အဘိုးကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်အပေါ်တွင်လည်း သံသယမရှိပါ။

“မြတ်လေးသွယ် စိတ်ထဲမှာ ဘရဏီသာမရှိခဲ့ရင် တစ်နည်းတူတတ် တစ်နည်းပုလဲနဲ့ မောင်ဇေယျာပြေလည်တဲ့အခါ သူ့ဒီအိမ်ပေါ်တက်နိုင်မှာပေါ့။ ခုတော့ ဘရဏီဟာ သူ့ပိုင်အိမ်ကို သံရုံးငှားပြီး ပုလဲနဲ့အတူ ဇေယျာကြီးရဲ့အိမ်ပေါ်မှာ နေတာကိုက သူတစ်ဦးတည်းပိုင်အသုံးဖြစ်အောင် ပုလဲကိုကြီးဆွဲနေတယ်လို့ သူယုသနေတယ်။

အနက်ကလေးက ပုထိုးက အသိပညာပေးပေးခဲ့ရဲ့ ရန်ငြိုးဟာ ကြောက်စရာ
ကောင်းတော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘာရင်အပေါ်
မကောင်းကြဲခဲ့ရင် အဖြစ်တွေဟာ သိပ်ဆိုးရွာလာမယ်လေ။ ဒါကြောင့်
အနက်က ကြိုတင်လဲတိပေးတာပါ။ မြတ်လေးသွယ် ဝမ်းထဲ
စိတ်တော့ အတိအကျ သိပ်မသိသေးပါဘူး”

မောင်စောဦးသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီး
မှ ပြန်လည်ပြောပြ၏။

“အနက်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကံကြမ္မာတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်ကလည်း အနက်ကလေးအကူအညီ ပြန်ယူဦးမယ်။ အနက်ကလေး
ရဲ့အပေါ်မှာ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်အထင် အယူအဆများနေတယ်။
အဘွားချိုဆုံးတုန်းကလည်း အနက်ကလေးမန်းကြီးနဲ့ ပုလဲတို့အနေနဲ့သာ
ဆိုရင် ပါပိတောင် ဈာပနကို လာခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပါပိလာနိုင်ဖို့
အနက်ကလေးကပဲ အားလုံးစီစဉ်ပေးတာပါ။ ပြီးတော့ အမုန်မှာ သူပုဂံကို
ပြန်ချင်တယ်။ သူ့အိမ်ငှားလို့ရတဲ့ငွေထဲက သူ့ကျောင်းလေးအတွက်
တချို့တစ်ဝက်သုံးစို့ ဝေပုံချထားပါတယ်။ ပုလဲက အဘွားချိုမရှိတဲ့
နောက်သူ့အနားမှာ နေပေးပါဦးလို့ ဆွဲထားလို့နေရတာပါ။ တစ်နေ့ကပဲ
ကျွန်တော်နဲ့ပုလဲ ပြဿနာကို သူဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးပါသေးတယ်”

“ဘယ်လို ပြဿနာလဲကွယ့်”

မောင်စောဦးသည် ပြုံးလိုက်၏။

“အနက်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော် ကံကြမ္မာတူလို့ ပြောခဲ့တာလေ။

ပုလဲက သူတို့ပစ္စည်းတွေကို လက်ပါးကြီးအုပ်ဖို့ အနက်ကလေးသွယ်
အပါပိကို ဆွဲယူသွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ အလိုတူအလိုပါလို့
အံ့သယဝင်နေလို့ ကျွန်တော့်မှာ မနည်းပဲ ဖြေရှင်းနေရတယ်။ ပုလဲ
တစ်နေ့ကပဲ ပြည်ပြည်ဆေးဆေး ပြောပြရတယ်”

“အေးအေး... အနက်ကလေးပြောချင်တာက ဒါပါပဲကွယ်။ ကံ
မောင်စောဦး ပြန်နိုင်ပါပြီ။ ငါ့မှာလည်း တော်ကြာမလေးရွှေက ငါတစ်
ယောက်လုံး မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရက်နဲ့ သူညီမကို မဝန်းနိုင်
ကောင်းလားလို့ အပြစ်ပြောမှာလည်းအိုးရိပ်သေး။ သူတို့ညီမရှစ်စိမက
သည်တာကိုတော့ သူကလည်းမသိ။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က လူကုန်တွေ
ဗျက်တောင်ပေါ် စကြိုလျှောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးလာတဲ့ ဝတ်လုံ
ဖိနပ်ကြီးတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိလည်သွားတယ်ဟေ့”

ဦးစံဖေသည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်
လိုက်သည်။

မောင်စောဦးသည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ဦးစံဖေသည်
ဆိုးဘူး။ တော်ပေသာ။ သူခေါ်ယူသတိပေးသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရ
ပေမည်။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် ခြေလှမ်းကို ကြိုတင်၍ မမှန်းဆနိုင်။
မိန်းမဆိုသည်ကလည်း ကိုယ့်ပြင်ဘက်ကို မပြောထားနှင့် ချစ်သူအပေါ်
မှာတောင် အထင်လွှဲ၍ ရန်ငြိုးထားလာလျှင် ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်းကြီးတောင်
ပြောပေါ်တွင် မုန်းမုန်းလဲ၍ အသက်ဆုံးရှုံးရသည်။

“ပန်းလေးများကြောင့်” ဇာတ်လမ်းသည် အလောင်းတော်၏
ဖြစ်စဉ်ဘဝတွင် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ပါဝင်လာခဲ့ရသည်။

သူသည် ရင်ထဲမှာတော့ ဆုတောင်းမိ၏။ ဘရဏီ၏ ရည်ရွယ်ချက် စေတနာကို ကောက်ချက်လွဲကာ ဘရဏီသိက္ခာကျအောင် စွပ်စွဲလုပ်ဆောင်သောအားမှ သူသည်ကာကွယ်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါ၏။

ကြိုးလည်းကြိုးစားရပေမည်။ ဖရိုဖရဲမဖြစ်အောင် မီးခင်ကြည့်ကာရပေမည်။

ငြိမ်းချမ်းရေး တမန်တော်ဘရဏီ၏ ကူသယ်ခေါက်သယ် ကူးသန်းသွားလာသော လွန်ပြန်ခမ်းစဉ်တွင် သူသည် ဝင်ရောက်ကူညီရပေမည်။ ဤအိမ်အိမ်ကို ခိုသူတို့သည် ဤအိမ်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တာဝန်ကိုယ်စီရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်အပတ်တွင် ဘရဏီနှင့် ကိုစောဦး ကြိုတင်ချိန်းဆို၍ ဦးဇေယျာတို့အိမ်သို့ ထွက်လာ၏။ သို့သော် ဝဋ်ခန်းတွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသည်က ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆီး၍တော့ ကြိုပါ၏။

“မောင်မောင်ရယ် အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ အခုပဲ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ”

နေရာပေးသော်လည်း ပြောသောစကားနှင့် မျက်နှာအမူအရာက အဓိပ္ပာယ်အများကြီးကို ဖော်ပြရင်း စကားဆက်ပြော၏။

“ဒေါ်ဘရဏီက အင်မတန်လိမ္မာပီရိတဲ့ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ပါပဲနော်”

ဘရဏီ၏နာမည်ကို ငြိဟန်ပါသောခေါ်သံနှင့် စကားဆက်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး တမန်တော်နှစ်ဦးအား ပထမဆုံး ခဲတစ်လုံးပစ်

ထောက်လိုက်သည်နှင့်တူ၏။ ဘရဏီသည် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ စကားကို ကြားကြားချင်း ကြောင်ထောင်ထောင်နှင့်အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေမိ၏။

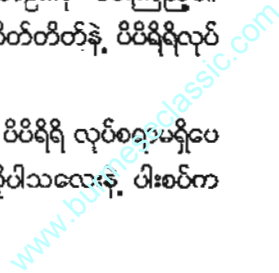
“အခုကော ဘာကိစ္စပါလဲ။ ကျွန်ုပ် ဘာမှသိခွင့်မရှိဘူးလား။ တိုနေ့က အဘွားချို စျာပနအကြောင်း ခေါ်ပြောပြီး မောင်မောင်ရဲ့ စိန်ရံထားတဲ့ မြဲလက်စွပ်ကို ဒေါ်ဘရဏီချွတ်ယူခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခုကော ဘာများချွတ်ယူဖို့ လာခဲ့ပါသလဲ ဒေါ်ဘရဏီ။ ဟဲ့... ဟဲ့ အလွန်လိမ္မာမီးနပ် ပီရိပါသော ဒေါ်ဘရဏီ”

ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်ကာ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

ဘုရား... ဘုရား ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ လေသံကိုရော ပြောသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုရော ဘရဏီ သဘောပေါက်ပေပြီ။ ဘရဏီသည် လှုပ်ရှားလာသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ စကားဆံအေးအေးနှင့်ပြန်လည်ပြောလိုက်သည်။

“ဘရဏီတို့ လာတဲ့အကြောင်း ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သိခွင့်ရှိပါတယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ စိန်လက်စွပ်အကြောင်းကိုတော့ ကာယကံရှင်နဲ့ ဒီကဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ရဲ့တူမောင် ကိုစောဦးကို မေးကြည့်ပါ။ ဘရဏီ ဖြေဖို့မလိုပါဘူး။ ဘရဏီမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပီပီရီရီလုပ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပီပီရီရီ လုပ်စရာမရှိပေ ထို့ပဲနော်။ ငြိမ်းချမ်းလိုပါသလော၊ အေးချမ်းလိုပါသလောနဲ့ ပါးစပ်က

သင်နင်းယု

ပြောပြီး ရင်ထဲကတော့ လောဘတွေ မငြိမ်းသတ်နိုင်လို့ ငါတစ်ယောက်ထဲ ဒီပစ္စည်းတွေခိုင်ချင်လို့ ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းတာမို့လား။ ငါတွေလျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတဲ့ ဒေါ်ဘရဏီရဲ့”

“ဟိုနေ့က ဘာကိစ္စ ဒီအိမ်ကြီးကိုလာပြီး ဒီအိမ်ရှင်မသိအောင် ဒီကာမပိုင် မိန်းမမသိအောင် ဒီမိန်းမရဲ့ လင်ကို လာရောက်တွေ့ပါသလဲ ဒေါ်ဘရဏီ”

ဘုရား... ဘုရား သူ့ရည်ရွယ်ချက်အပေါ် လွဲမှားသောအပြင်ဖြင့် မမျှော်လင့်သော ထောင့်မှအုပ်ခဲကျိုးတစ်ပြုကြီးနှင့် စတင်ပစ်ပေါက်ပေပြီ။ ကြားနေရသော ဘရဏီသည် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို မှန်ထူသွားကာ မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီလာသည်။ သူ့သည် ရုတ်တရက် အကြိတ်ထားလိုက်ပုံက စိတ်ကိုအချိန်မီ ထိန်းချုပ်နိုင်ပုံရသည်။ ကိုစောဦးသည် မိန်းမနှစ်ဦး၏ စကားစစ်ထိုးပွဲကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

“ဘရဏီတို့လာတာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြေပြေလည်လည် ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးရအောင်လာတာပါ။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် ဒီမှာ ကြည့်ပါ”

ဘရဏီသည် သူ့လက်ကိုင်အိတ်တွင် အဆင်သင့်ပါလာသော ပထမဆုံးနေ့က လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဦးဇေယျာချိန်းဆိုသော စာတို ထုတ်ပြလိုက်၏။

“လာတွေ့ပါဆိုလို့ ကိုကိုကြီး ချိန်းဆိုတဲ့အတိုင်း သူပေးတဲ့ အချိန်မှာ လာတွေ့တာပဲ။ ဘာမှလျှို့ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး”

ပင်ဆင်ဏှ

“ကိစ္စက”

“မကြာခင် သိရမှာပါ ကိုကိုကြီး ပြန်လာရင် မေးကြည့်ပေါ့။ ဘရဏီထင်တာက ဒီကိစ္စတွေ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို ကိုကိုကြီး ပြောပြပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“မပြောရသေးပါဘူး။ မပြောရသေးပါဘူး။ ဒီမှာ ဘရဏီ မောင်မောင်မှာလေ ကျွန်မလင် ဦးဇေယျာမှာ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်စရာ ဒီမြတ်လေးသွယ်၊ တရားဝင် မယားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ထင်နေတာ။ ခုမှ ဘရဏီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေပါသေးလားလို့ သိရတယ်”

ငြိမ်းချမ်းရေးငှက် ဘရဏီအား ပထမဆုံး မော်တာနှင့် ထုလိုက်ပေပြီ။

“ပြီးတော့ အဖျိုကြီး ဒေါ်ဘရဏီသိရမှာက အဖျိုကြီးများဟာ ဒီလိုပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က စာရေးခေါ်ချိန်းတိုင်း သွားတတ်ပါသလား”

ဘရဏီသည် အားရပါးရ အသက်ရှူလိုက်ကာ သူ၏ အတောင်ကို ဖြန့်လိုက်ပေပြီ။

“ရောက်စက ဘရဏီ ပြောသလိုပဲ။ အေးအေးချမ်းချမ်း ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကိုရော၊ ကိုကိုကြီးကိုရော ငဲတွဲရမယ်အထင်နဲ့ ဘရဏီတို့ လာခဲ့တာပါ။ ဂုဏ်သရေရှိရှိ မိကောင်း ဖခင်သားသမီးငါ့ပဲ စကားလုံးကိုပြောပါ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၊ မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့ ရိုင်း နှိုင်းပျပျ စကားလုံးတွေကို သုံးမယ်ဆိုရင် ဘရဏီမှာလည်း သုံးစရာ စကားလုံးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီမှာလေ ကျွန်မနဲ့သည် ဘရဏီ”

ခင်နင်သူ

“သိတယ်၊ သိတယ် ဘာရဏီဆိုတာ သိတယ်”

ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် ဒေါ်သနှင့် ငေါက်၏။

“ထပ်သိအောင် ပြောပါရစေဦး။ အဲဒီ ဘာရဏီဆိုတာ တစ်ခါ တုန်းက အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကုန္တနီဆိုသူရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး ဘာရဏီတဲ့။ ဒေါ်ကုန္တနီမှာ တရားဝင် ဦးဇေယျာပဲရှိပါတယ်။ ဘာရဏီတို့ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးရော၊ ပကတိပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာပေး ပါမောက္ခဦးဇေယျာ၏ တရားဝင်မယားကြီးဟာ ဒေါ်ကုန္တနီပါပဲ။ လူလုပ် ထားတဲ့ တရားဥပဒေသာ မဟုတ်ဘူး။ အလိုလို သဘာဝနည်းသားက စိန်ယိုကျလာတဲ့ မေတ္တာရေးကိုရေး၊ အချစ်ကိုပါ ပုံအပ်ထားတာ။ ဒေါ်ကုန္တနီတစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတယ်။ မိန်းမတွေ သုံးနေကျလက်သုံးတို့ ဆေးနဲ့တို့ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပိုင်စီးထားတဲ့ မိန်းမတွေ မရှိတော့ ဘာရဏီမသိဘူး။ ဘာရဏီ စာရေးခေါ်ပြီး ချိန်းတွေ့တာ ဂျွန် တေလေ ဖဲပိုင်းထိုင်၊ မာကျောက်ဆွဲနေတဲ့ အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘာရဏီအစ်မကြီးဒေါ်ကုန္တနီရဲ့ ယောက်ျားဂုဏ်သရေရှိ ပါမောက္ခကြီး ဦးဇေယျာချိန်းလို့ တွေ့တာ သိပြီလား”

“ဒါပေမယ့် လက်ရှိအဲဒီ ဦးဇေယျာကိုပိုင်တာ ကျုပ်ထံ လား။ ကျုပ်ပိုင်ပစ္စည်းကို ကျုပ်မသိဘဲ လာတွေ့တာ မနောက်မြောက် ခိုးကျင့်ခိုးကြံ စိတ်ရှိလို့ သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံနဲ့လာတာပေါ့”

မြတ်လေးသွယ် စကားဆုံးလျှင် ဘာရဏီသည် ခေတ္တရပ်ထား သူသည် အသက်ရှူရှိုက်သွင်း၍ စကားကို ခပ်ထန်ထန်ပင် ပြန်ပြော

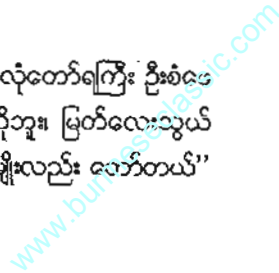
မင်ဆင်စည်

“မြောင်လာတာ မြောင်လာတာ။ သူ့ခိုးလာနည်းလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် တစ်သက်လုံးမှတ်ထား။ ဖုန်းတွေဝေ အောင်ပန်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကောင်းပြီးနေတဲ့ ဝေမာန်ကပြိတ္တာမဥစ္စာ စောင့်မတစ်ယောက်အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘာရဏီ ဟာ ဘီလူးမအစစ်၊ ပါးစပ်ကပါကြော့ငြာတယ်။ ဘာမှလဲ ဖန်ဆင်းမထား ဘူး။ တကယ့်လူသွေးကို မသောက်ချင်သေးလို့ လူသားကို မစားချင် သေးလို့ စင်စင်ကြယ်ကြယ် မူလသဏ္ဌာန်ကို အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပြ ထားတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ဘယ်တော့များမှ ယောက်ျားတစ် ယောက် ကုပ်သွေးကို အိပ်မေ့ချပြီး မစုပ်ဘူး သွေးဆာလာရင် မြောင် ကိုပြောပြီး သွေးစုပ်မယ် အသားစားမယ်ဆိုတာယုံ၊ ခုလဲ...”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြား၍ ဦးဇေယျာ အသံကြားသော ကြောင့် ဘာရဏီသည် သူပြောမည့် စကားကို ရပ်လိုက်၏။

ညှိခန်းဝတွင် ရပ်နေသော ဦးဇေယျာသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ၏။ ဘာကိုမှ မသိသော ဟန်နုနုပြုံး၍ ဝင်လာကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ထိုင်ရင်း နောက်မှပါလာသော ညှိသည်များနှင့် ဘာရဏီတို့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“မောင်စောဦးနဲ့ ဘာရဏီ၊ ဒါက ဝတ်လုံတော်ကြီး ဦးစံဖေ တော့ သိပြီးဖြစ်လို့ အထူးမိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလိုဘူး။ မြတ်လေးသွယ် ရဲ့ အစလေးယုံတော် အကျိုးဆောင်ကြီးပေါ့။ အမျိုးလည်း လောက်တယ်” အဓိပ္ပာယ်ပါစွာနှင့် ဦးဇေယျာပြောလိုက်၏။

ခင်နင်းယု

ဒီကား ဦးကောင်းစံက တရားသူကြီး၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ကိုကိုကြီးဘက်က အားလုံးစာချုပ်စာတမ်းတွေ အပြီးအပိုင်ရေးပြီးပါပြီ။ သမီးငေး ဘာမှာသေးလဲ။ သမီးလေးကျေနပ်ရဲ့လား။”

ဘရဏီသည် မူလအသံအတိုင်း တူနေ့မပျက် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်အောင် ခဏအားယူနေရ၏။ ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်လျှင် မပြေသေးသော ဒေါသအရှိန်ကြောင့် အသံမှာတုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုကြီး၊ ပုလဲဟာ ကျေနပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို သူ့အမြဲရှေးရှုပါတယ်တဲ့။ ခုလည်း ဒီအစီအစဉ်တွေက ပါပါရဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲတဲ့။ ပါပါ ပြောသလိုတောင် ငွေတစ်ဝက်အမ်းယူပါဘူးတဲ့။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်အတွက် ကိုကိုကြီးကြိုက်တဲ့အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ပေးပါတဲ့။ အဲဒီ အိမ်တန်ဖိုးကျသမျှ သူပေးမယ်။ ငွေကိုလည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ဘဏ်စာရင်းမှာ ခရော့စ်ချက်နဲ့ ငွေသွင်းပါမယ်တဲ့”

“ကဲ... ဝတ်လုံတော်ရကြီးနဲ့ တရားသူကြီးမင်းတို့ရေး ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ပါ ကြားတယ်နော်”

ဘရဏီ ရှေ့တွင် ဦးဇေယျာပြောသော စကားကို အောင်သက်သက်နှင့် နားထောင်ရင်း မြတ်လေးသွယ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“ဘရဏီအတွက် ရှေ့သက်လုပ်စို့ အလုပ်မရှိတော့ဘူး ထင်

မင်းထင်စည်

ဇီတယ် ကိုကိုကြီး။ ဘရဏီ တိစ္ဆရှိလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါ။ ကျန်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စက မှတ်ပုံတင်ရုံးရယ်၊ ဝတ်လုံနဲ့ ကာယကံရှင်တွေ ရှိရင် ဦးတာပါပဲ။ ကိုစောဦးလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အမျိုး အချင်းချင်း တိုင်ပင်နိုင်အောင် ဒီအိမ်မှာနေရစ်ပါ။ ကဲ... ဘရဏီ သွားမယ်”

ဘရဏီသည် ခပ်သွက်သွက် ထ၍ပြန်လာခဲ့၏။

“ကိုသော်ကရေ ကားကို အန်တီဒေါ်ခင်မြတ်စံတို့ အိမ်မောင်း ဘရဏီနေရစ်မယ်၊ ပြန်လာပြီး မခေါ်နဲ့၊ အန်ကယ်ဦးမန်းကြီး ညနေရုံးဆင်းမှ ဘရဏီ ပြန်လာမယ်လို့ ပုလဲကို ပြောလိုက်ပေတော့”

သူပြောသည်အတိုင်း ကိုသော်ကသည် ဘရဏီကို ဒေါ်ခင်မြတ်စံအိမ်တွင် ထားရစ်၍ အိမ်ပြန်သွားသည်။

“အန်တီခင်မြတ်”

ဘရဏီသည် အိမ်ပေါ်ကို အပြေးအလွှားတက်သွားကာ အသံတုန်အော်ဟစ်ခေါ်၏။ မီးခိုမှ ထွက်လာသော ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ဘရဏီကို ဆီကြိုဖက်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘရဏီ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

ဘရဏီသည် ခုမှ ရှိုက်ကြီးတင် ဝမ်းပန်းတနည်း ဒေါ်ခင်မြတ်စံ၏ပခုံးကို မျက်နှာအပ်ကာ တအားငိုချလိုက်၏။

“ကဲ... ထိုင်ဦး အဖြစ်အပျက်အားလုံး အန်တီကို ပြောပြ။ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ”

“အေးအေးဆေးဆေးနေ”

“နေမယ် နေမယ်၊ အန်ကယ်ပြန်လာမှ လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်။

ခင်နင်ယု

ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်သွားရင် အိမ်မှာဒေါသတွေ ထိန်းမရဘဲ ပုလဲကိုပဲ ကူးစက်သွားမှာ”

“ခု... ဘယ်က ပြန်လာလဲ၊ မြတ်လေးသွယ် အိမ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဘရဏီသည် ဒေါ်ခင်မြတ်စံ အမေးကိုဖြေပြီး တောက်လျှောက် ဆက်ပြောတော့သည်။

“ပုလဲတို့က ဟိုမိန်းမ ဟိုမိန်းမနဲ့ နာမည်တောင် တပ်မခေါ်ဘူး။ ဘရဏီကလေး စိတ်ထဲမှာ ပုလဲဟာ ရိုင်းပျလိုက်တာ၊ အန်တီ ဖြစ်ဖြစ်ခေါ်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုတော့မှ အဲဒီမိန်းမဟာလေ တကယ့်ကို နာမည်နဲ့မလိုက်ဘူး။ ခုမှရိုင်းပျမှန်းသိတယ်။ စကားလုံး ရော၊ အသံထွက်ရော ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ၊ ခုမှ ဇာတ်ရုပ်ပေါ်တယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ နည်းနည်းမှ မတန်ဘူး။ ဖြစ်ရလေ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ခုတော့မှ ဘရဏီ ပိုပြီးရင်နာတယ်၊ ကြေကွဲတယ်”

ဘရဏီသည် “ခုတော့မှ” ဆိုသော စကားလုံးတွေကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဆိုရင်း ကျိတ်ခံခဲ့သမျှ ထိန်းချုပ်ကူညီဆောင်ရွက် ရသမျှ အကုန်သွန်ချ၍ ရှိုက်ကာငင်ကာ ငိုလိုက်၏။ ရင်ဘတ်တို့ ပုတ်ကာပုတ်ကာနှင့် မြတ်လေးသွယ် ပြောသမျှ ပြောပြ၏။

“ကြည့်ပါဦး အန်တီရယ်၊ လူကိုလေ ပြောပုံက လင်ခိုးမပေး သူ့လင်ကို သူမသိအောင် ဘရဏီ လာတွေ့တယ်ပေါ့။ အပျိုကြီးတွေ ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က စာရေးခေါ်ချိန်းတွေတိုင်း လာတွေ့တာ ပဲလားတဲ့။ သူပြောတာ သူ့စကား ဘယ်ရောက်သလဲ၊ အန်တီခင်မြတ် စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ဝင်းထင်ရှည်

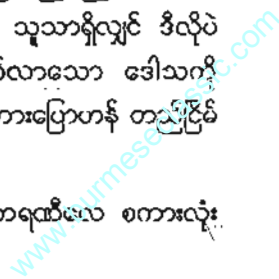
ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် အချိန်နှင့် ဘရဏီရှိသမျှ ဒေါသပေါက်ကွဲ မိစေဦး။ သူ့ခမျာ ဖွင့်ဟပြောဆို ငိုကြွေးစရာ လောလောဆယ် သူ တစ်ယောက်ပင်ရှိသည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူကမှ ဘရဏီ တစ်သက်မှာ ဒါလောက် ရင့်ရင့်သီးသီး ဘရဏီကို ပြောတာ မခံခဲ့ရူးဘူး။ ပြီးတော့ လည်း ဘရဏီတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်မှာ ဒီလိုအသံနဲ့ ဘီလူးထွက်ထွက် တာ၊ စကားလုံး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေသုံးတာ မကြားရဘူးတော့ ဘရဏီလေ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကြောင်နေမိတယ်။ ဘရဏီ ငယ်စိတ်နဲ့သာဆိုရင် သူ့လိုစကားလုံး ကြမ်းကြမ်းတော့ မပြော တော့ဘူး။ တစ်ခါထဲ လက်သီးနဲ့ ဆွဲပြီးထိုးမှာ မနည်းကို စိတ်ကိုထိန်း နားထောင်ရတယ်”

“အေး... အေး အဲဒီလို ဒေါသကို ထိန်းလိုက်နိုင်တာ ဘရဏီ အမြတ်ပေါ့ကွယ်။ အန်တီမြတ် ဘရဏီကို ချီးကျူးပါတယ်။ တချို့ မိသားစုတွေကျတော့ စကားရိုးရိုးပြောတာတောင် ကိုယ့်မှာရှိတာနဲ့ တိုင်းထွာပြီး ပြောတတ်တယ်။ သူတို့မှာတော့ ထမင်းစားရသောက်ပဲ”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း စတင် ပြောပြရ၏။ တကယ်တော့ ဘရဏီနေရာမှာ သူသာရှိလျှင် ဒီလိုပဲ ဒေါသ ထွက်မိပေမည်။ ဘရဏီသည် ဖြစ်လာသော ဒေါသကို ဒေါ်ခင်မြတ်စံကို ခွဲပေးလိုက်ရ၍ အငိုစဲကာ စကားပြောဟန် တည်ငြိမ် လာသည်။

“သိပ်လည်း မချီးကျူးနဲ့သိလား။ ဘရဏီလေ စကားလုံး

လည်း မနည်းစိစူးရတယ်။ ငြိမ်လည်းမနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မနည်းထိန်းပြီး ပြန်ပြောရတယ်။ ဘာရဏီဟာ ဟန်လည်းမဆောင်ဘူး။ ဥစ္စာစောင်မပြိတ္တာမတွေ့လို ပန်းပန်း၊ ဒန်းလေးစီးပြီး လင်ကိုလည်း မမျှော်ဘူး။ အိပ်ပွေ့ချပြီး ကုပ်သွေးလဲမစုပ်ဘူးလို့ အဲဒီအလုပ်တွေဟာ ဝေမာနီက ပြိတ္တာမတွေ့ အလုပ်လို့ ဘာရဏီကလေ ဘီလူးမဘီလူးမအစစ် ဘာကိုမဖန်ဆင်းပြီး မင်းသမီးခေါင်းလဲ ဆောင်းမထားဘူး။ တကယ်သွေးဆာရင် တကယ်လူသွေးသောက်ပြီး လူသားစားမှာလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ် အန်တီမြတ်ရယ်၊ တကယ်တော့ လင်လုဘက်ကျနေတာပဲနော်၊ သူနဲ့ အပြိုင်အဆိုင်ပြောမိတာ ရှက်စရာကြီးနော်”

“အေးပေါ့လေ၊ ဒါလောက်တော့ ပြန်ပြောမိမှာပေါ့။ အန်တီမြတ်ဆိုလဲ ဘာရဏီနေရာမှာနေရင် ပြောမိမှာပဲ စိတ်အေးအေးထားတော့နော်၊ ခုဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ တစ်ဘက်မှာ ဆဲဆိုထုထောင်းတာ ထက် နာကျည်းစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ အပြောခံရပေမယ့် တစ်ဘက်က သူတို့သားအဖပြေလည်ဖို့နဲ့ ပြဿနာ တင်းမာမလာစေပျော့ပျောင်းလာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘာရဏီဆောင်ရွက်တဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်တယ်ဆိုရမယ်၊ သူများအလိမ္မာကြီးပြီး မလုပ်လို့လို့ မလုပ်တာကို မြင်တတ်လို့ ဝင်လုပ်ရင် ဒီလိုပဲ ဝေဖန်ခံရမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံ၏ အေးမြယဉ်ကျေးသော စကားသံတွင် ဘာရဏီ၏ ဒေါသသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေလာ၏။

“တို့မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ မွေးရာပါ လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့

အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့မှာ ယဉ်ကျေးပါတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီအမြော်အမြင်နည်းမျိုး လင်ကိုစွဲ၊ သားကိုစွဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မနာလိုရ လင်လုရ ဆွေလုရပြဿနာတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ကြတာ ဝမ်းနည်းစရာရည်းပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့သမီးတော်တွေ မဝိသသလိုပဲကွယ်” ဒေါ်ခင်မြတ်စံက ညင်သာစွာ ပြောပြ၏။

“ဟင်း”

ဘာရဏီသည် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘာရဏီစိတ်ထဲမှာလဲလေ၊ ငါက အစစ အရေးအခင်းတွေ ပြေပြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လာတဲ့မိန်းမ သည်းခံသည်ခံ၊ ငါ့အဖို့က ဘယ်သူမှ ခေါင်းဆောင်မှုမရှိတော့ဘဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါက စရန်ဖြစ်ချင်နေရင် ခက်မယ်ဆိုပြီး မနည်းသည်ခံရတယ်။ အချိန်ပီ ကိုကိုကြီးကလည်း ပြန်ရောက်လာပေလို့ နို့မို့ရင်လေ ဘာရဏီတော့ ထင်တယ် နောက်ဆုံးဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထားရစ်တဲ့ သီလတရားတို့၊ ထိန်းသိမ်းမှုတို့လွတ်ထွက်ပြီး စကားလုံးနဲ့တော့ ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ ပြောနေတော့ဘူး။ သူသေသေကိုယ်သေသေ ဆော်မိမှာပဲ”

ဘာရဏီသည် ခေတ္တငြိမ်သက်၍ တွေးနေပြီးမှ ဆက်ပြောပြ၏။

“ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို မြင်စကများ ဒါရှုရဲ့မွေးနေ့မှာ ပြင်ဆင်လာတော့ကော အန်တီခင်မြတ်စံ သတိပြုမိလား၊ စကားပြောလေသံက သိပ်သိမ်မွေ့တာပဲ။ ဘာရဏီစန္ဒရားတီးတဲ့အခါ သူသီချင်းဆို

ခင်နင်းယု

တော့လဲ ညင်သာအေးချမ်းလိုက်တာ၊ ဧည့်ခံပွဲမှာ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့တွေ့တော့ သူပြောပုံ၊ ဆိုပုံသိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလိုက်တာ။ ရုပ်ကလည်းချော၊ ပြင်ဆင်ထားတာကလည်း အဆင်ပြေတယ်။ စိတ်ထဲတောင် နောက်ပိုင်းမှာ တွေးမိတယ်။ ကိုကိုကြီးချာန်လျှောရတာ လျှောသင့် တယ်လို့နော်”

ဘရဏီက တွေးတွေးခေါ်ခေါ် ပြော၏။

“အေးပေါ့၊ ငါတို့မက ယောက်ျားတွေ အကြောင်းမသိသေး အပျိုလဲအပျိုကြီးကိုး။ သူ့လိုမိန်းမမျိုးက ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ဇက်သတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွမ်းကျော်ပြီးသား”

“ဟင် ဒီနေ့ တွေ့တာနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်။ ရုပ်ရင်ရိုက်ပြီး တော့သာ အန်တီခင်မြတ်ကို ပြချင်တယ်။ မျက်လုံးကလည်း ဝင်းဝင်း တောက်၊ စကားလုံးတွေကလဲ ကြမ်းနဲ့၊ အမလေး တကယ့်တိလူးထွက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘရဏီ တစ်ခုသတ်ပြုမိတယ်။ ကိုကိုကြီး ဧည့်ခံ အရောက်မှာ ခေါ်မြတ်လေးသွယ် မျက်နှာထား ပြင်နိုင်တာဟာ ဘရဏီ ထက်သာတယ်။ မြန်တယ်။ ဘရဏီဖြင့် စကားပြေပြေလည်လည် ပြောဖို့ မနည်းအရှိန်သတ်ပြီး ကြိုးစားယူရတယ်”

“အန်တီပြောပြမယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာ မျက်နှာလေး ထားတတ်တဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ “လေးမျက်နှာစရိုက်” ကို ပေါင်းသင်းလာ နေ့တွေ ကြာလာလေလေ၊ ကိုဇေယျာသီလာလေလေ နေမှာ မိန်းမတွေမှာလည်း တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်တယ်။ လက်ထပ်ပြီး

မင်းထင်ထင်

မှ ယောက်ျားစရိုက်က ကိုယ်နဲ့မတူ မျက်နှာကလည်းမများချင်နဲ့၊ တည့်မိတဲ့ဘုရား လင်းတနားနားဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ထင်းပုံခေါင်းချအင်း သွားရတာတွေပြည့်လို့၊ ကိုဇေယျာမှာတော့ နောက်မဆုတ်သာတော့ ကွာရှာလဲခက်၊ သူ့ဖြစ်မိတဲ့အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မသက်သာ တဲ့ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ခွက်မော့ရင်းက ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်ရတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဘရဏီသီလား ကိုစံဖေက ဝတ်လုံ ကိုစံဖေလေး မြတ်လေး သွယ်နဲ့ ဖဲရိုက်ဖက်၊ ကိုကိုနဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေလေ”

“သိတယ် ဒီနေ့ သူလည်းပါလာတယ်”

“သူကလည်း ကိုဇေယျာ ဇက်မသတ်နိုင်အောင် အရက်အိုး ခေါင်းစိုက်နေတာကို၊ ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ချတယ်။ ယူဆတယ်။ အဲဒီ ဦးစံဖေကလည်း အံ့အားသင့်နေတယ်။ ခွေမျိုးပေမယ့် သူနဲ့ရော လူတကာနဲ့ရော ခူးတင်ပေါင်တင် ဖဲချနေတဲ့မိန်းမဆိုတော့ မြတ်လေး သွယ်စရိုက်သိနေတာပေါ့။ ကိုဇေယျာအပိုက်မိတဲ့နေ့က လက်မှတ်ထိုး တဲ့နေ့က သူမလွဲသာလို့ ပါရတာကို ပြေရာပြေကြောင်း ကိုကိုကို ပြောပြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဘရဏီဦးလေး ဦးရွှေမန်းကြီး မျိုတယ် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အကြောင်းကံဆိုတာများ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ” ဘရဏီသည်လည်း ညည်းစွားရင်းမပြီးပြတ်သေးသော ဒေါ်ခင်မြတ်စံ စကားကို နားထောင်နေ၏။

“အဆက်အနွယ်အရ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိသားစုမှာ လူလာဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာ၊ တချို့ဆိုရင်လေ ခုလာပြောသလိုပေါ့၊ အပြင်

ပရိသတ်တော်အံတော့ မျက်နှာထားတစ်မျိုး။ အိမ်မှာဆို ခိုင်းတဲ့အစေခံ ကျတော့ မျက်နှာထားတစ်မျိုး။ လေသံကလည်း တစ်မျိုး။ ဟဲ့ကောင်း တွေ့ အကောင်းတွေ အော်ဟစ်ပြောနဲ့၊ မိုးလင်းမျက်နှာသစ်ပြီးကတည်းက လေးကင်းပြန်းလာကြတာ။ ဒီအိမ်မျိုးမှာ အိမ်သားဖြစ်မိရင် ဒုက္ခပဲ တချို့ကျတော့လည်း ခိုင်းတဲ့အစေခံတိုင်း တော်တယ် ရိုးတယ်မပြော ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့စိတ်တိုင်းမကျ ပြန်လွှတ်ပေါ့။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ရက် ရက်စက်စက် သားချင်းသမီးချင်းမစာ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ၊ သွေးထွက် သံယိုဖြစ်အောင် ရိုက်တာ တွေ့ရတော့ အန်တီခင်မြတ်ဝင်္ဂိုလ်ကိုမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ မြေကောင်းမကောင်း ပေါက်လာတဲ့မြက်ကို ကြည့် ရင် သိရတယ်တဲ့။ မျိုးနွယ်မြတ်မြတ်ကို နှုတ်ထွက်စကားလုံး ကြမ်း မကြမ်းကို ကြည့်ရင် သိရတယ်တဲ့”

“ဘရဏီတစ်ခုတွေးမိတယ်။ တစ်ခါတလေ ဈေးထဲသွား ရင် ဝါးစိမ်းသည်တွေ ရန်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ရောင်းရတာကလည်း သားခုတ်ငါးခုတ်၊ အသက်မွေးအလုပ် ကြမ်းတမ်းရတော့ စရိုက်ကြမ်းရ တယ်။ ရှိပါစေတော့လို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာရှိတယ်။ ဒီဒေါ်မြတ်လေးသွယ် တို့ ဘာကြောင့်များ စရိုက်ကြမ်းအာကြမ်း၊ အကျင့်ကလည်း ကြည့်ရ တာ ကလိမ်ကျပုံပဲ”

“အေးကွယ် ဗိဇမကောင်းဆိုမှာပေါ့။ သူ့မိခင် မျိုးနွယ် မကောင်းရင် စရိုက်ကြမ်းတတ်တယ်။ တချို့လည်း တစ်မိပေါက် တစ် ယောက် စုန်းပြူးပါလာတော့ သူ့ကြောင့်နဲ့ မိဘမျိုးနွယ် နာမည်ပျက် ရတယ်။ ကြားထဲက မောင်စောဦး မျက်နှာထားအနေခက်နေမှာပဲ”

မောင်စောဦးအဒေါ် မလေးရွှေကျတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ ကဲ... ထမင်း စားမလာ။ ရေချိုးမလာ။ အေးအေးဆေးဆေး နားပေတော့။ မူလ စိတ်ချအောင် အန်တီခင်မြတ် တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကိစ္စတွေ လည်း အေးအေးချမ်းချမ်း ပြေလည်ခဲ့တယ်လို့ ညနေ ကိုကိုပြန်လာမှ ကိုကိုကို ဘရဏီ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပုလဲလည်း သနားစရာပါပဲလေ။ သူ့မှာလည်း အဖေပြဿနာ ကို ဘရဏီလို အရှေ့ကရင်စည်းခံမယ့်လူမရှိရင် ထိပ်တိုက်တွေ့ရတဲ့ ဒီပြဿနာတွေအတွက် သူ့ခမျာ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်ရှာမယ်။ မိန်းကလေးက မွေးကတည်းက ငွေခွန်းကိုက်မွေးလာတာ။ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ လင်ရတော့လည်း မောင်စောဦးက လူ အေးလေးပါကွယ်။ လင်ကံလည်း ကောင်းရှာပါတယ်။ အေး... ဘဝဆို ဟာ ဒီလိုပေါ့ ဘရဏီ။ တို့က ဝါးကြမ်းခင်း အင်ဖက်မိုးတဲ့တဲထဲမှာ သာ ဒုက္ခတရားရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ သူ ဘုံမှာ ဒုက္ခဟာ အထင်အရှားရှိနေတာအမှန်ပဲ”

အဘွားချိုသေဆုံးပြီးမှ ဘဲရဏီသည် ဤလိုတရားမျိုးကို ထထမဆုံးနာရခြင်းပေပဲ။ ညနေဦးမန်းကြီး ပြန်လာချိန်တွင် ထမင်းစား ကြရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားလုံးပြေပြေနှင့် ဘရဏီကြံ့ခွဲရေးသာ အရေးအခင်းများကို ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ပြောပြ၏။ တော်ပါသေး၏။ ဆတ်ပါသေး၏။ ဒေါ်ခင်မြတ်စံ စကားလုံးအရှေ့ကောင်း ပလသံအထူး

၁၆ နှစ်ယု

ကောင်း၍ ဘရဏီတွေ့လာခဲ့သော စကားလုံးစစ်ပွဲငယ်သည် စစ်အေး
တစ်ခု ရပ်စဲသောအဖြစ်နှင့် စားပွဲပေါ်ရောက်လာခဲ့၏။

“အေး... အေး ဘရဏီရယ်၊ ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်
ကျ သမီးလေးဖြစ်သာအောင် ဒီပွဲမှာ မင်း အစမ်းအသပ်ခံခဲ့ရတယ်လို့
အောက်မေ့ပေတော့။ အန်ကယ်တောင် တွေးမိတိုင်း ငါ့မိန်းမနာမည်
ခင်မြတ်စံလို့ မခေါ်ချင်တော့ဘူး၊ မြတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဖြုတ်ချင်မိ
တယ်။ ဒီမြတ်လေးသွယ် နာမည်နဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးတူနေလို့။”

ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိကြီးသည် ဤသို့လျှင် အဆုံးသတ်ကလေး
မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသေး၏။

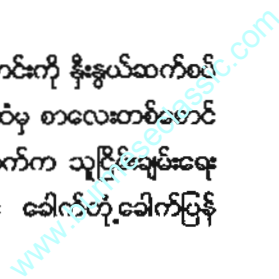

အခန်း (၅)

“လင်တစ်ယောက်”

လင်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘရဏီသည် ဒီတစ်ခါ
စိတ်လိုလက်ရ တွေးမိ၏။ မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု ရိုက်ခတ်ပြီးမှ ရာသီဥတု
အေးညှိမိသက်သွားသော ဤအိမ်ကြီးတွင် ပထမဆုံး လင်တစ်ယောက်
အကြောင်း ဘရဏီသည် လေးလေးနက်နက် တွေးမိသည်ဆိုလျှင်
မှန် ပေမည်။

အမှန်တော့ လင်တစ်ယောက်အကြောင်းကို နီးနွယ်ဆက်စပ်
တွေးမိသည်က သူ၏လက်စွဲတော် မြတ်ထွေးထံမှ စာလေးတစ်ဖောင်
ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ပြီးခဲ့သော လပိုင်းလောက်က သူ့ငြိမ်းချမ်းရေး
အရှင်သခင်မကြီးသဖွယ် လွန်းပြန်ခရီးစဉ်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်

ခင်နှင်းယု

ဦးလျော့နှင့် မုလဲထံရှိ သားအကြား ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရပုံများ ကြုံ
ခဲ့တုန်းက မြတ်ထွေးသာ ရှိခဲ့ပါလျှင် သူ့လက်စွဲတော်လေးသည် မြေပဲ
တောင့်လေးများကိုင်ကာ သူ့နှောက်ကလိုက်ပါလာပေမည်။

သူသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းနည်းနည်း စိတ်ထဲမှာ အကျိတ်
အခဲမကျေသမျှ မြေပဲတောင့်ကို ဆောင့်ချိုးမည်။ အထဲက မြေပဲဆံကို
ယူ၍ တကြွပ်ကြွပ် ဝါးမည်။

မြတ်ထွေးသည် သဲထဲတွင်မြေပဲထည့်ကာ ပူပူနွေးနွေး လှော်
ပေးမည်။ သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့် ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲဆိုသော မေးခွန်းကို မျက်လုံးလေးနှင့်မေး၍ ထထကြွကြွနှင့် သူ့
ဆန္ဒကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သော မြတ်ထွေး။

ဤမျက်နှာလေးသည် ပုဂံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ပေါင်မုန့်လေး
လို ထွေးထွေးအိအိမျက်နှာလေးနှင့် ဘရဏီကိုယ်စား သူ့ချစ်သူမျက်နှာ
ကို ကြည့်ကာ အလိုက်သိစွာနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးမည့် မြတ်ထွေး၏
ဟန်ပန်လှုပ်ရှားမှုများကို သူ့မြင်ယောင်နေသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ထပ်တော့မယ်” ဟု မဖွင့်
တပွင့်နှင့် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့လေး ဘရဏီကို ပြောပြလာ၏။

- “ဘယ်သူ့ကိုလဲ”
- “ကိုမြခဲလေး မမငယ်ရဲ့ မူလတန်းကျောင်းလေးကို ဆောင်
ပေးမယ့် လက်သမားကိုမြခဲ”
- “ဟုတ်လား”

မင်းထင်စည်

လက်သမားလေး မောင်မြခဲ၊ သူသည် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ထူး
ကိုလည်း မရခဲ့။ ဘီလပ်ကလည်းမပြန်၊ အဝေခံကန်ကိုသွားခဲ့ပါသော်
လည်း တိုင်းရင်းလက်သမားပညာနှင့် သမားရိုးကျအိမ်ရာဆောက်လုပ်
တတ်သော မောင်မြခဲ။

ပုဂံတွင် မြင်းလှည်းသမား ကိုသောင်းကို လူသိများသလို
ကိုမြခဲကိုလည်း အသိများသည်။ များသောအားဖြင့် ပုဂံမြို့ငယ်ရှိအိမ်
များကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် လက်သမားဆရာကြီး ဦးဆင်နှင့်အတူ
မောင်မြခဲ တွဲဖက်လုပ်ခဲ့ရင်းက သူသည် သူ့ဆရာကြီးခြေရာကို နင်းနိုင်
ပါသော အတတ်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤပညာဖြင့် မြတ်ထွေးကိုရှာကျွေးနိုင်ပြီ။ ဘရဏီ၏ မူလတန်း
ကျောင်းလေးဆောက်ရန် စီစဉ်ကတည်းက သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဟန်တူ
သည်။ ခုတော့ သူတို့ညားကြလေပြီ။

“သူတို့နှစ်ဦး ညားကြလေသတည်း” ဟူသော မြတ်ထွေးနှင့်
မြခဲဇာတ်ထုပ်သည် ကြည်နူးစရာကောင်းပေသား။ ဦးဆောက်ပန်း
ကျောင်းလေးမှာ သစ်သားများ ရလွယ်ပြီဖြစ်၍ လိုအပ်သော သစ်
တော့ပြည့်စုံနေပေပြီ။ အုတ်ဖိနပ်အတွက် ဘီလပ်မြေ အခက်အခဲ
နှိုင်း ပန္နက်ရိုက်စဉ်က ရှောရှောရှူရှူဖြစ်သော်လည်း အုတ်ရိုးတက်စဉ်
တွင် နှောင့်နှေးခဲ့သည်။ အမိုးအတွက် ဘီလပ်မြေနှင့်လုပ်သော မီးခံ
တောက်ပြား အမိုးများလည်းရပြီ။

ဘရဏီသည် ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ငယ်ကို တာဝန်
ချ ဆောင်ရွက်သည့် မြင်းကပါရပ်မှ စိတ်ဝင်စားသူများနှင့် ပုဂံမှတာဝန်

ခင်နှင်းယု

ယုပေးခဲ့သော သူ့မိတ်ဆွေ ဦးဘလူတို့ထံမှ သူ့ကျောင်းငယ်လေး အကြောင်း သတင်းမပြတ်ကြားနေရ၏။

ငွေကြေး အလုံအလောက် ပိုသည်ကလွဲ၍ ဘရဏီသည် သူ့ကျောင်းကို စွဲစွဲမေ့မေ့ထားရသည်။ စာတစ်အုပ်တွင် ဖတ်ဖူးသည်။ သွားတုန်းကတော့ ဘုရားကိုပါပဲလေ။ လမ်းခုလတ်မှာ ရှေးမီးလောင်နေသည်ကို မြင်ရတော့ မနေသာ ဝင်၍ငြိမ်းနေရသည်နှင့် ဘုရားကိုမရောက်ဆိုသည်။

ဪ... လူ့ဘဝ ဦးတည်ချက် ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက တောင်းဆိုလာလေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြဿနာတွင် လူးလို့ပဲ့ပါရင်း တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းတိုင်ပျောက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းတိုင်အရောက် နှောင့်နှေးရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ လမ်းစပျောက်၍ ပြန်ရှာရသည်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်ညီရွယ်ချက်ကို အထင်လွဲခဲ့ရကာ ခေါင်းကိုပိုင်ထု၍ ကွဲကြွေကာ သေချင်လည်းသေတတ်ပေသည်။ တော်ပါသေး၏။ ဘရဏီ ယနေ့ထိ မသေသေး။ သူ့ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်နေကြသော အဖွဲ့ငယ်သည် အပတ်တကုတ် ကြိုးပမ်းရှာပါသည်။ အဖိုးကျောင်းများရှိသလို ကိုယ်ထူကိုယ်ထ မူလတန်းကျောင်းငယ်များ လိုအပ်နေသော ရပ်ရွာများတွင် မြင်းကပါရပ်သည်လည်း သူတို့ တလေးထပ်များအတွက် ဦးဆောက်ပန်းကျောင်းလေး ဖြစ်မြောက်ရေးကို အထူးစိတ်ဝင်စားကြပါသည်။

မင်းထင်ဥ

အဘွားချို ကျန်းမာရေးအတွက် ရန်ကုန်အိမ်ကြီးကို ပြန်လာကတည်းက သူ့ကျောင်းလေးနှင့်ဝေးခဲ့ရ၏။ မြို့အလေးခါရုမွေးနေ့အပြီးတွင်တော့ သူ့မျှော်လင့်သည်ကာ မြေးချစ်ကို ပိုက်ချီကာ ပုဂံကို ပြန်လေဦးမည်။ သူ့မြေးလေးကို ပုဂံမြေနှင့်ခိုင်း၍...

“ဟိုရှေးတုန်းက’ အစချီ၍ ရှေးဟောင်း ပုဂံပြည်၏ပုံပြင်များကို ပြောရင်း ချောသိပ်မည်။ ထနေဝင်းပင်နှင့် တမာပင်ရိပ်အောက်တွင် သစ်ရွက်များကြားမှ လမ်းကိုမျှော်ကြည့်ကာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အညာ၏ညများကို ကုန်လွန်စေမည်။ လမ်းမရောင်ဖြင့် အညာနေ့ရက်၏ အပူကို ကာကွယ်အံ့မည်။

ဪ... ခုတော့လည်း မပုလဲဒါရှု၏ မွေးနေ့တွင် မွန်မြတ်သော တွေဆိုခြင်းဖြင့် တစ်ခါတည်း ဦးဇေယျာနှင့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် တွေဆိုလိုက်ကြသည်မှာ အဘွားချိုလည်းသေ၊ ဦးဇေယျာလည်း ပါတော်မူ သားအဖ နှစ်ယောက်လည်း ပြဿနာတက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မီးတောက်ကို ဝင်အငြိမ်းကောင်းပါသော ဒေါ်ဘရဏီကြီး ကံကောင်း၍ သူ့လက်ကို မီးမစွဲလောက်ခဲ့။

သို့သော်...

“ဘယ်သူမှ မရှိတော့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပုလဲတို့ကို ထားရစ်ပြီး အနိတိငယ် ပုဂံကို မပြန်ပါနဲ့ဦးနော်”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့ သူကမသွားရက်၊ မသွားနိုင်သေး၊ မြတ်သွေးနှင့် မြခဲထံမှ စာများကိုသာဖတ်၍ လိုအပ်သည်များကို အကြံဉာဏ်ပေးရ ပုဂံတွင် မရနိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေပေးနေရလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူ၏ဦးတည်ချက်ကို ရောက်အောင်မှ သွားနိုင်ပါမည်လား။ မြတ်ထွေးကတော့ အစစ စိတ်ချပါဆို၏။ ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးတွင်လည်း သူချစ်လင် မြဲအပေါ်တွင် စိတ်ချပါသည်ဆို၏။

မြတ်ထွေးရဲရင့်စွာကား။ ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စအပေါ်တွင်သာမက သူ့ဘဝအတွက်လည်း သူသည် မြဲအပေါ်တွင် စိတ်ချ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်ထွေးသည် ပုဂံနေပြည်တော်သူအဖြစ် ခံယူကာ နေရစ်၏။

ဘရဏီသည် ပုဂံမှ သူ့ခေတ္တငှားနေသော အိမ်ကိုဝယ်ယူကာ မြတ်ထွေးနှင့် မြဲအေးမောင်နှံကို လက်ဖွဲ့ခဲ့သည်။

မြတ်ထွေးအကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ မြတ်ထွေးလို သူရဲရင့်ခဲ့ပါလျှင် ဘရဏီသည် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်တွင် ခုချိန်၌ ခေါင်းမြှုပ်ကာ ပန်းပါးဝယ် ထိလာ၏ ဇာတ်လမ်းကို ခင်းခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ရောက်တော့မှ 'လင်တစ်ယောက်' ဟူသော အကြောင်းကို သူပြန်စဉ်းစားဖို့မလိုတော့ပေ။

မြဲသည် မြတ်ထွေး၏ ဘဝကိုပင် ပေးအပ်ကာ ယုံကြည်ခံနိုင်သည့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြတ်ထွေးအဖို့ မြဲလို လင်တစ်ယောက်ကို ရသည်မှာ ကံကောင်းလေစွ၊ အရေတော်လေစွ၊ မြတ်ထွေးကိုရသော မြဲသည်လည်း မိန်းမပီပီ၊ ဖိမိရိရိနှင့် သူ့အတန်း၊ သူ့အလွှာတွင် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြဲလည်း တံကောင်းပေသည်။ တစ်ခါတလေ အဘွားချိုရှေ့တွင် အချင်းများခဲ့ပါ

သော မာလီရာမန်၏မိန်းမစိလာလို၊ ဘဝအားမျက်မှူးတစ်ထောက်လောက်ပဲ ကြည့်သော မြတ်ထွေးမဟုတ်ပေ။

“မေ့အပေါ် မောင်စိတ်ချသလိုပဲ အသက်နဲ့ထပ်တူ မော့အပေါ်လည်း စိတ်ချ”

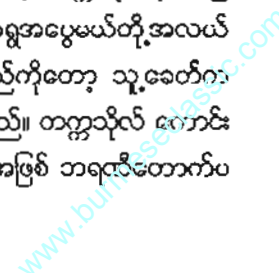
ဆိုသော အဆိုမတ်တစ်ဦး၏ သီချင်းကို သူတို့နှစ်ဦးအိမ်ခွဲ၏။

ဘရဏီသည် မြတ်ထွေးထက် ဘဝအာမခံချက်တွေ ပြည့်စုံလုံလောက်ခဲ့ပါရန်နှင့် သူသည် မြတ်ထွေးလို “မေလည်း စိတ်ချသည်ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်” ကို မဆိုဖြစ်ခဲ့။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ “ပန်းပွင့်လေး” လောက်မှ ဘဝတွင် အနေမရပေလိုလား။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ “ပေးပါပန်းလေးတစ်ပင်” လောက်မှ ဘဝအတွေ့အကြုံတွင် အစုံအဆန် စခန်းမသွားရဲ၍လား။

သူသည် ဣန္ဒနီတို့ သရဖီတို့လောက် မချောပါ။ သို့သော်လည်း ဘရဏီဆိုသော နာမည်တစ်လုံးကိုတော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် တခြားအလှသူဇာ အကြွယ်ပံခေါင်း၊ အရွှအမွေမယ်တို့အလယ်တွင် ထားရစ်ခဲ့နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့ သူ့ခေတ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားတွေ ဝန်ခံကြသည်။ တက္ကသိုလ် ကောင်းတင်ပြာတွင် တည်ငြိမ်သော နက္ခတ်တစ်လုံးအဖြစ် ဘရဏီတောက်ပခဲ့၏။

သို့သော် ဘာရဏီအဖြစ်က သူသည်လမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာစဉ်က ဘယ်သစ်ပင်ကိုမှ လှည့်၍မကြည့်ခဲ့။

အကယ်၍များ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားကြရင်း မောပန်းနွမ်းလျှင်လျှင်တော့ အရိပ်ခိုနားနေစရာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရှာဖွေကောင်းရှာဖွေမိမည် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင်က အရိပ်ခိုစရာမလို၊ လမ်းပေါ်မှ အရိပ်ကောင်းသစ်ပင်ကို ရှာဖွေမကြည့်လည်း ရှာဖွေကြည့်ရန် အခြေအနေက မလိုအပ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း လမ်းဘေးတွင် ခွက်ထိုးခံသော ချစ်သူဖုန်းစားများကို အသနား အကြင်နာကင်းခဲ့ပါလေသလား။

ဘာရဏီသည် အချစ်ကြော့ပြားလေးတစ်ချပ်ကိုသော်မှ အချစ်သူတောင်းစားလေး တစ်ယောက်ယောက်အား မပေးခဲ့။

လမ်းမှာတော့ တယောပြားလေးများကို ကြိုညှိ၍...

“မောရဏီ၊ တနှုန်းလိုပဲ၊ ရွှေပန်းချီတောင် ရှုံးလောက်ပါရဲ့၊ ပြုံးလျက် မူရ”

ဆိုသော ရှေးဘောလယ်သီချင်းများကို သိဆိုသော အချစ်သူတောင်းစား ကျောင်းတော်သားများကို တွေ့ခဲ့လေသလား။

ဒီလိုဆိုတော့ ဘာရဏီဆိုသော အမျိုးသမီး အသည်းနှလုံးတွင် အချစ်မရှိပေ၍လား။ အချစ်သူတောင်းစားများအား ပေးကမ်းရန် ကြိုးပြားစေ့တစ်စေ့တောင်မှ မရှိ၍လား။ မပေးရက်၍လား။ ပိုလှိုင်းမရှိ၍လား။

ဘာရဏီသည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးကြည့်၏။

“သွားစမ်းပါ၊ ဒီသူတောင်းစားတွေကလည်း” ဟု လမ်းပေါ်မှတယောကို အဖော်ပြု၍ တောင်းခံလာသော အချစ်သူဖုန်းစားဖော်တယောရှင်တို့အား သူရိုင်းရိုင်းပျူ နှင်မထုတ်ခဲ့။

သို့သော် လိမ္မာပါးနပ်စွာနှင့် ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ရှောင်တိမ်းလာခဲ့ပါ၏။ အမှန်တော့ သူ့နှလုံးသားတွင် အချစ်များပိုလှုံနေသည်။ စီးပွားရေးစကား သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ အကြိုက်ဆိုရပါလျှင် ပိုလှုံသော အချစ်များကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရာ၌ သူသည် အစ်မသရဖီအပေါ် တစ်ချို့တစ်ဝက်။

တူမ ပုလဲအပေါ် တချို့တစ်ဝက်။

ခဲအို သို့မဟုတ် သူ၏ဖခင်ဦးဇေယျာအပေါ် တချို့တစ်ဝက်နှင့် ဦးဆောက်ပန်းကျောင်းလေးပေါ်တွင် ကျန်သမျှ ဖြန့်ကြဲခဲ့ပါ၏။ ထို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ပါသော သူ၏အချစ်အတိုးအပွားအညွှန်လေးများကိုတော့ ပေးအပ်စရာ မြေးမလေး ပုလဲဒါရူ မွေးဖွားလာခဲ့ပြန်လေသည်။

လင်တစ်ယောက်မယူ၊ ရင်၌ဖြစ်သော သားသမီးမရှိခဲ့ပါသော်လည်း ပုလဲအိမ်ထောင်ပြု စောလေတော့ သူသည် စောစောအချိန်ပိုင်းကပင် ဘွားငယ်၊ သို့မဟုတ် ဘွားဘာရဏီဘွဲ့ကို ရခဲ့ပါသည်။

ဪ... ဦးဆောက်ပန်းကို ပုဂံခေတ်ဦးတွင် ကျော်ကြားခဲ့ပါသော နန်းမသခင်၊ လင်ရှင်ဘုရားကို တည်ငြိမ်စွာ ကြိုးကိုင်နိုင်သော ဇီရုဗားဘွားစော ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း ကောင်းပေသား။

ခုတော့ “ဘွားဘာရဏီ” တော့ ဖြစ်ပါရဲ့။ ကန့်လန့်ကာကြားမှ ပွဲကြည့်နေရသော ဘွားဘာရဏီသည် ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင်လည်း မိဖုရားဖြစ်မည်မဟုတ်။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မိုးလင်းအထိ ဇာတ်လင်းအောင်မြင်စွာ ကနိုင်အောင် ဇာတ်ကောင်တို့ အသယ်အပို့ကောင်းအောင် ကန့်လန့်ကာကြားမှ ကြိုးစားလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကြိုးပမ်းခအတွက် လွန်ခဲ့သော လပိုင်းအတွင်းက...

“လင်ခိုးမ”

ဟူသော ဘွဲ့တစ်ခုကိုတော့ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ထံမှ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပေသည်။

သူသည် သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းကို မြတ်ထွေးထံမှရရှိသော စာတစ်စောင်ကို၎င်း၊ နီးနွယ်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ဘဝသူ့အကြောင်းကို သူ့ပဲစဉ်းစားမည်။ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်စီနှင့် ပတ်ချာလည်နေပါသော လက်ရှိခေတ်တွင် ဘယ်သူကမှ သူ့ဘဝကို ဦးစားပေးစဉ်းစားနေမည် မဟုတ်။

“ဟေး... ဘာရဏီ” အောက်ထပ်မှ အော်လိုက်သော အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

“မမငယ် ဟိုအန်တီကောလင်းညီမ မင်နီဖေမောင် ရောက်နေပါတယ်” ထမင်းချက် ဒေါ်မြင့်ကြီးကလာပြော၏။

“ဟေ့... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ အပေါ်ကိုသာ လွှတ်လိုက်တာရဏီ အောက်မဆင်းတော့ဘူး”

ပြေးတက်လာသော မြေသံနှင့်အတူ မင်နီဖေမောင်ကို အိမ်ခန်းဝတွင် တွေ့ရ၏။

“လာဟေ့ မိဖု၊ ဘယ်က မျက်စိလည်လာသလဲ။ သူက မင်နီ ကို အင်္ဂလိပ်နာမည်မခေါ်။ သူတို့ စိန်မေရီတွင်နေစဉ်က ခေါ်သလို မိပုပင် ခေါ်၏။

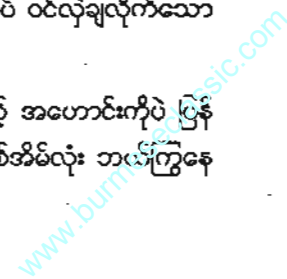
“အမလေး စည်းစိမ်ရှင်မ၊ သူကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အပျိုကြီးမို့ စိတ်ကူးခပ်ယဉ်ယဉ် လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ကားကြီးသခင်မတို့ မေ့လျော့ပစ်ပယ်ထားတော့ ကျွန်ကပဲ ဘတ်စ်ကားစီးလာရတာပေါ့”

မင်နီ ချစ်စရာကောင်းသည်က သူ့ဘာပဲ ဖြစ်နေနေ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဘက်တွေကို တွေ့လျှင် အားရပါးရ သံကုန်လွှင့်စကားပြောကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်တတ်သည်။ အမှန်တော့ သူ့ဘဝသည် အခြားသူ့သူငယ်ချင်းများလို ရယ်နိုင်သောဘဝမဟုတ်။

“ကဲ... ဆိုစမ်း ဘာဖြစ်လာပြန်လဲ။ မတွေ့ရတာကို ကြာလှပြီဟယ်”

သူ့ဘေး ခုတင်ပေါ်တွင် ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်လှဲချလိုက်သော မင်နီကို မေးလိုက်၏။

“ဇာတ်ထုပ်က အသစ်မဟုတ်ပေမယ့် အဟောင်းကိုပဲ ပြန်စာပြန်ပြီဟေ့။ သူ့မှာတော့ အေးအေးပဲ။ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်ကြွနေလို့ ပင်တိုင်စံဖြစ်နေလဲ”

သင်နှင်သူ

“ဒီစုရော့ နာနီပါသော်ပြီ၊ ဗုလဲတို့လင်မယား ပန်းချီပြခန်း သွားကြတယ်။ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်မယ်ပြောတယ်။ ကိုစောဦး မိတ်ဆွေ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက လာလို့ဆိုလား သံရုံးဘက်လည်း ရောက်မယ်တဲ့။ သူ့ပန်းချီကားရောင်းဖို့ ကိစ္စတဲ့ကွယ်”

“အဲဒါနဲ့ အခု မိဖုရားတစ်ပါးတည်း စံနေတာပေါ့လေ”

“အေးပေါ့လေ အေးပေါ့။ ဒါပဲပြောနေ။ တစ်ပါးတည်း မစ်လို့ ကိုယ်က ဘယ်နှစ်ပါးစံဦးမလဲ”

ဘရဏီ၏ အဖြေကို သဘောကျစွာနှင့် မင်နီသည် တဟားဟားရယ်နေ၏။

“ဘရဏီလည်း မိပုဂံ တောင်းပန်ဦးမယ်။ ကိုယ်လေမင်း ရဲ့သတင်းတွေ မကြားလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်ဝတ္တရား ချွတ်ယွင်း ပါတယ်။ ဘရဏီမှာလည်း ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ် ကြီးရှုပ်နေတယ်။ ပြီး တော့ မင်းက သတင်းစာထဲမှာ ဘယ်သူမှ သတင်းလာမေးဖို့မလို ပြန်လည်စေ့စပ်ခြင်းလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလို့ အေးအေးမှပဲ သွားတွေ မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။ ခွင့်လွှတ်နေ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မင်နီကို အဆင် ဖြတ်တဲ့အထဲ၊ ဝိုင်းပယ်တဲ့အထဲ မင်းမပါဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဘရဏီ”

“ကဲ... ပြောပါဦး ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ”

“ပြောပါမယ်။ လင်ပုပြီးလို့ သားပုလာပြန်ပြီလေ၊ သူ့ဘာသာ”

ပင်ဆင်ကျ

ကိုယ်တော်ချော အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပေမယ့် အဝေးကနေ ကလေးဆုံး ယောက်တာဝန်ယူပါတယ်လေ။ အားလုံး ဒီဝန်ကိုယ်စီပြေးနေတော့ သိပ်မဆိုးဘူး”

“အေး... အေး တော်သေးတာပေါ့”

“အငယ်ဆုံးသမီးပဲ ကျန်တယ်။ ဒီနှစ်ကုန်ရင်း ပြီးစရာ။ ဒါ ပေမယ့် အဖြစ်က အဲဒီသားနှစ်ယောက်က အလုပ်မရှိသေးပဲ မယား ယူလာတော့ ဒီအိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာတယ်။ မိပုက လင်ယူပြီး ကိုယ့် ဘဝကိုယ့်အခြေ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ခဲ့ပေမယ်လို့ အဲဒီသားတော်မောင်နှစ်ယောက် သူတို့ခြေထောက်ပေါ် သူတို့မရပ်နိုင်ဘူးဟေ့။ တိုတိုပြောတော့ ဒီမိပုအိမ်ပေါ်ပဲ မယားကိုယ် စီနဲ့တက်လာပြီး ဒီမိပုထမင်းအိုးပဲ ဝိုင်းနှိုက်ကြတာပေါ့”

ဘရဏီသည် နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းချုပ်မိ၏။ မိဘထမင်း အိုးသည် သားသမီးများအတွက် မြောက်ကျွန်းသူ၏ ထမင်းအိုးပါပင် တာည်း။ ဘယ်လောက်စားစား မကျန်နိုင်မခန်းနိုင်။

“အဲ... ဒီတော့”

“အဲဒီလတော့လို့ မေးမနေနဲ့။ နှိုက်စားလည်း အေးအေး ခစားဘူး။ ချွေးမနှစ်ယောက်က ကျွတ်စိကျက်စိနဲ့ တည်အောင်မပေါင်း သူ့အဖေမရှိတော့လည်း သူ့သားတွေက အခြေဩဇာမကိုက်။ ခုလည်း ဒီနေ့ခရမ်းတွဲဖက် အ-ထ-ကမှာ ဆရာလိုတယ်ဆိုလို့ အကြီးကောင်း သွားလေရဲ့။ သမီးကလည်း သူတို့ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတော့ မပျော်ဘူး ပေါ့။ စိတ်ရှုပ်နေတယ်။ ဒီဂရီပြီးရင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဘယ် အလုပ်ရရ သမီးသွားမယ်တဲ့။ မာမိလိုက်ခဲ့တဲ့”

ဒင်နင်းယု

“အေးဟယ်၊ သမီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေး”

“အေး... ငါဖြင့် ဘရဏီရယ် ပရိတ်ကြီးလက်သစ်ပဲ ရွတ်ချင်တယ်”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်”

“ပရိတ်ကြီးမှာ ရာတော့ပါ။ မင်းဘေးမှလည်းကောင်း၊ စောရတော့ပါ။ ခိုးသူဘေးမှလည်းကောင်းလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ငါရွတ်ချင်တာက ပုတ္တတော့ပါ။ သားဆိုးတို့ဘေးမှလည်းကောင်း လွတ်ရမိလို့လို့ ရွတ်ချင်တယ်”

“အမလေး ကြံကြံဖန်ဖန် မိပုရယ်”

“တကယ်... တကယ် ခုခေတ်မှာ သားတွေ အရွယ်ရောက်လာရင် ပရိတ်ကြီးလက်သစ်ရွတ်ရမှာပဲ။ အခုမင်နီလမ်းကြုံလို့လည်း တစ်ကြောင်း ဘရဏီနဲ့မတွေ့ရတာလည်း ကြာလို့ဝင်လာတာပါ”

“အေးပါဟယ် ဘာစားမလဲ ဘရဏီ စီစဉ်လိုက်မယ်နေ့လယ်စာ တစ်ခုခုစားနော်၊ အေးအေးမှ ပြန်”

“မအေးနိုင်ဘူး၊ စားလည်း မစားချင်ဘူး၊ စကားသာ ပြောချင်တယ်”

“ကဲ... မမဘုရား ပြောချင်သလောက်ပြော၊ စာရေးဆရာကြီးအောင်လင်းရဲ့ ဇာတ်လိုက်လုပ်ပြီး ရင်ပွင့်လေသောအခါ ဇာတ်ထုပ်ကို ပြောစမ်း ဘရဏီ၊ နားထောင်မယ်၊ ကော်ဖီနဲ့လက်ဖက်သုပ်လောက်တော့ စား...”

ယင်ဆင်ထွယ်

ဘရဏီသည် ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေခဲခဲကြမ်းပါစီစဉ်ကာ အပေါ်ကိုယူလာဖို့ ဒေါ်မြင့်အား ပြောလိုက်၏။ မင်နီကမထ၊ အိမ်ရာပေါ်လှဲရင်းပင် လင်တရား သားတရားများ ယပ်လှဲတရားဟော ကြား၏။ ဘရဏီက ငုတ်တုတ် ထိုင်ကာ ဒေါ်မြင့်ယူလာသော ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်၊ ရေခဲခဲကြမ်းတို့ကို မွေ့ကထိက မိပုအား ဆက်ကပ်ရင်း တရားနာ၏။

“ဘရဏီတတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်သမီးလေး ဒီဂရီရရင် အလုပ်ရှာပေးပါကွယ်။ မင်နီလည်း သမီးလေးသွားရာလိုက်တော့မယ်။ သားတွေကိုတော့ အဲဒီကိုယ်နေချင်တဲ့ အိမ်ခန်းနဲ့အတူ သူ့အဖေလက်ကို အပ်ခဲ့မယ်။ မင်နီမော့ပြီ၊ လှုပ်ကိုမလှုပ်ချင်တော့ဘူး”

ဘရဏီသည် ခေါင်းလေးညှိတ်၍ နားထောင်နေ၏။

“ဖြစ်စကတော့ မင်နီမပူပါဘူး၊ ချာလီ နောက်မိန်းမကို မြင်ဘူးလား”

“မမြင်ဘူးပါဘူး”

“သူ့ကောင်မနာမည်က အဆန်း သန္တာနွယ်လှတဲ့ တကယ်ပဲတော့ ဝတ်တာစားတာတော့ အကျပဲ၊ ရုံးချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ဖယ်ခိုကားအတူစီးနေတော့ ကိုယ်သူ့ကိုမြင်ဘူးနေတာပေါ့။ နာမည်တင် သန္တာနွယ်လှလို့ မှည့်တာမဟုတ်ဘူး။ လုံချည်း အင်္ကျီဝမ်းဆက် တစ်စုံဆင်တူထီရင် ရဲရဲတောက်အရောင်မှ ရွေးတယ်။ သန္တာစေ့တွေကို လည်ပတ်မှာအရာ လက်မှာရော ဆင်တူဝတ်တာလေ။ ဟောလီးဝှင်အလိုကျော်ရှုံးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တဲ့နေ့က အနီရောင်နီရောင် မင်္ဂလာ

တတ်ရုံကိုပဲ မိမိအားလေး ရင်ညွှန်ကို တစ်ဝက်ဖော်ပြီး ပတ္တမြားဝမ်းဆက် တော်လာတယ်တဲ့ကွယ်။ ကိုယ့်ရုံးက ချာလီသူငယ်ချင်းတွေက ပြောပြ တယ်။ ကိုယ်လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုက ညီမလေးကို လင်ယူပြေးလို့ အဆက်ပြတ်ပေမယ့် ကျောက်စိမ်းတစ်စုံစာ မမကောလင်းမသိအောင် မင်နီကို ပေးထားတယ်။ တစ်ခါတည်း အိပ်မက်ဆန်ခဲ့တဲ့ မိုးဦးကျစက မိုးရည် ဦးရေစက်အရသာဟာ ပျောက်သွားတာပါပဲ”

ကဲ... ဤသို့လျှင် မိပုက လင်တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ယောက်ျားတို့အကြောင်းကို ဖွင့်ဆို၏။ မိတ်ဆက်စာတမ်းဥဒါန်းရင်ကုဏ္ဍ ကာ သူ့ကိုပြောပြ၏။ စကားလုံးလေးများ လှပလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ငါလေ... ငယ်ငယ်တုန်းက မေရှင်ကြီးသိချင်းကို ဆိုတိုင် သိပ်ကြည်နူးတာပဲ”

“ရွှေဝါဖူး မိုးရေဦးကို အထူးပင် စောင့်နေတာ။ မြိုင်ဝနာရ တွင်းမှာ သင်းယဲ့ခဲ့တာ၊ ကိုအမွန်မောင်ရာ၊ ဂျိုးဂျိမ့်ဂျိမ့် မြန်မကြာ ခို စိမ့်စိမ့်မြန်စွာ ဖျန်းစေချင်တာ”

“အဲဒါ... ငါ့အသည်းစွဲသီချင်းပေါ့၊ ဒီသီချင်းဆိုပြီး ငါ့ချာလီ နောက်လိုက်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် မက်ထရစ်လည်း မအောင်၊ မင်းတို့ လည်း ကောလိပ်မှာ ဆက်မတွေ့ရဘူး။ မမကက်သရင်းကလည်း အဆက်ပြတ်၊ ကိုကိုတို့ကလည်း လှည့်မကြည့်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ ကလေးသုံးယောက်လည်း ရပြီးရော မင်းသားချောက် ကြလေတာ ကိုယ့်မှာမုန့်တိုင်းစဲလေသော် ဇာတ်ထုပ်က အချစ်မိုးဆက်တွေ ရွှေတို့ ကြွက်စုတ်ရေငွတ်ထားသလို အမွေမပြောင်ပဲ သားသုံးကောင်နဲ့ တွေ့ ရစ်တာပါပဲ”

နိဂုံးချုပ်တော့ မိပုသည် ဘရဏီ ပန်းပုတ်ကာ “မင်းပဲ အေး ပါတယ်” ဟု ဆို၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်နီတို့ ဘဝထက် စာတော့ ကိုယ့်ဘဝက အေးပါတယ်”

“ဘရဏီ တစ်ခု ပြောချင်တာက အမှန်တော့လည်း မမ ကောလင်းရော မင်းရဲ့ကိုကိုရော မဆိုးပါဘူး။ အပျိုကြီးစိတ်ဆိုတာ မခက်လား။ သူတို့မချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... မမလတ်ဆိုရင် သူ တူမပုလဲကို သေအောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် မမှားဘူး။ မမကောလင်း လည်း မိပု ချာလီနောက် လိုက်သွားကာတည်းက သူဒီမြန်မာပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလို့ မင်တကြွကြွဖြစ်၊ အိမ်လာတိုင်းပြောနေတာ၊ ခုတော့ သူတစ်ခါတည်း ဒိန်းမတ်က ပြန်မလာတော့ဘူးနော်၊ သူတို့မှာ အချစ်မရှိဘာတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ တစ်ဖက်စွန်းကို ရောက်နေတာလို့ ဘရဏီထင်တယ်။ မိပုကိုကိုကလည်းလေ ကိုယ့်နဲ့တစ်ခါ ဝိုင်းချုပ်ရေး မှာတွေတော့ “ဘရဏီရယ်တဲ့ မင်းကိုမြင်တော့ ညီမလေးမင်နီကို သတိရတယ်တဲ့၊ စာသာကြိုးစားရင် မင်းနဲ့အတူ ဒီဂရီရပြီတဲ့၊ စိတ်ကို ထိန်းနိုင်တဲ့အရှိန်လည်း ရင်ကျက်လာတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစား စဉ်းအခါမှာလည်း လေးလေးနက်နက်တွေးလာတာပေါ့တဲ့။ ကံတရား ကြောင့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဘက်က မကောင်းလည်း ကိုယ့်မှာ အခြေခံ ထည့်ကောင်းတော့ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားရတဲ့နေရာမှာ အကသိ သွားပေါ့တဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဘရဏီသည် မင်နီအစ်ကိုနှင့်အစ်မအကြောင်းကို ပြောရာမှာ ကြောင်း ပြောပြ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုချာလီနောက် လိုက်စက မမကောလင်း မသိအောင် ကိုကိုကကျိတ်ပေးတယ်။ လကုန်ခါနီးဆို အနည်းဆုံးဆီ တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာဖြစ်ဖြစ် ပို့ပေးတယ်။ ဆန်တွေ ရှားတုန်းကဆို တစ်လတစ်တင်း မှန်မှန်ပို့ပေးတယ်။ ငါ့အောက်တန်းစာရေး လစာနဲ့ တို့မိသားစု စားပုံနဲ့ဘယ်လိုလုပ် စပါးနက်ဆန် စားနိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုလေ ဘရဏီရယ် ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်”

သူသည် ခေတ္တစကားပြောရပ်၍ တွေ့တွေ့လေး စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အချစ်ဆိုတာ ၁၅၀၀ နဲ့ပဲချစ်ချစ် ၅၂၈ နဲ့ပဲချစ်ချစ် အမှန် ကိုမြင်နိုင်ခဲ့တယ်။ တွေးခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နားရွက်ဖြတ်ကိုက်ခံရတဲ့ မိခင် ဟာ သူ့သားကိုမိခင်မေတ္တာနဲ့ ချစ်တာပဲ။ တဏှာရာဂဆိုတဲ့ အမှောင် အချစ်နဲ့ချစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အမှောင်ချစ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ ငါ့မှာလည်း ဘယ်သူ့ဆုံးမတာမှ နားမထောင်နိုင်ဘူး။ မြင်းမိုရ်တောင် ရော တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာ ခုန်ကျော် ဖြတ်ပြီး ပညာတောင်မပြည့်သေး ငါလင်ယူတော့ ၁၇ နှစ်ထဲမှာနော်၊ လိုက်ပြေးတော့ ကိုကိုတို့လည်း ရင်ကွဲတာပေါ့။ မိပုပြောချင်တာက အချစ်မှာလည်း သစ္စာတရားကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ မသန္တာနွယ်လျကို ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ ချာလီဟာ အရာတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နေပြီပဲ။ သူ့စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ ကြော်မင်နီတစ်

ယောက်အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ ဘယ်လိုပဲတားတား တားတဲ့ကြားထဲ က ငါ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ငါ့ယောက်ျားမို့ အမျှော်ကျူးချင် တောင် တစ်ယောက်တာည်းနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်တောင် မင်နီအပေါ် ဟက်ဟက်စက်စက် မလုပ်သင့်ဘူးလို့ တွေးတတ်ရမှာပေါ့ကွဲ့။ အမှန်တော့ ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ် သစ္စာတရားမရှိခြားအံ့၊ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှု မရှိဘဲ ပရမ်းပတာဖြစ်တတ်၏။ ဤသို့လျှင် အချစ်ဟူသော အကြောင်း၌ လောကီနယ်မြေ၌ သစ္စာတရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် မင်နီသိမြင်သော အခါတွင် မစ္စတာချာလီသည် မသန္တာနွယ်လျနောက်သို့ ပါသွားလေ ပြီဖြစ်သတည်း။

မင်နီသည် အရွှန်းဖောက်ကာ စကားကို အဆုံးသတ်၏။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

မင်နီက အချစ်နယ်မြေရှိ သစ္စာတရားအကြောင်း ဟောပြော ၍ တရားအချတွင် ဘရဏီသည် သာဓုခေါ်လိုက်၏

“ဟား . . . ဟား” မင်နီသည် ဘရဏီကျောကိုထုကာ “အမလေး၊ မဆိုးဘူးဟဲ့” ဟုဆိုကာ အားရပါးရ ဘရဏီနှင့်ရော၍ ရယ်၏။

“အေးလေ တရားဟောတဲ့လူက တရားအချမှာ သာဓုခေါ် တဲ့သူလည်းရှိဦးမှပေါ့။ နို့မို့ရင် ဓမ္မကထိကကြီး ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေပါမှာပေါ့။ ဘရဏီလည်း မိပုလာမှ ရယ်ဖြစ်တော့တယ်ကွယ်”

“မင်း မရယ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား” မင်နီက မေး၏။

www.burmeseclassic.com

ခင်နင်းယု

“မရယ်နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ခါတစ်လေဖြစ် လိုက်ရရင် ရယ်စရာတစ်ကွက် မရှိဘူးဆိုတာ လူကြားရင်တောင် မယုံ နိုင်ဘူး”

ဘရဏီသည် ညီအစ်မလို ရင်းနှီးချစ်ခင်သောကြောင့် သူ့ကြီး ခွဲသော လပိုင်အတွင်းက အရေးအခင်းများကို အကျဉ်းရုံးပြောပြ၏။

“အေးမေ့လေ၊ ပုလဲ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်၊ မောင်စော့ဦး လို့ သစ္စာရှိတဲ့လင်ကို ရပေလို့ပဲ ကိုကိုကြီး ဇေယျာအတွက်လည်း စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကဲ... နောက်ဆက်တွဲ ပြောချင် တာက နှိုင်းကောင်းလား၊ မနှိုင်းကောင်းမလားမသိဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းတရားမှသာ သစ္စာလေးပါး တရားရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်နိဗ္ဗာန် လောကီနယ်မြေမှာလည်း သစ္စာတရားကို ကျွန်မမင်နီဟောပြောပြီးမေ့ ပြီ။ ဒေါ်ဘရဏီ ဆက်လက်လုပ်ရမှာက ကိုယ့်သမီးလေး ဒီဂရီရရင် သာ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပေးပါကွယ်။ သမီးလေးလည်း ယောက်မတော့ ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ စိတ်ရှုပ်လှပြီ၊ ငါ့ချွေးမတွေ သည်းညည်း ငါသာခံနိုင်တာ မေ့ ပြီ၊ ဘရဏီ၊ ပြီးတော့ ငါ့ချွေးမက ကိုယ့်ထမင်းတောင် ကိုယ်မချစ် စားတတ်တော့ရယ် ငါထွက်ပြေးချင်ပြီ။ သမီးအလုပ်ရရင် ဒီကောင်မေ့ နဲ့ ဝေးဝေး ငါထွက်ပြေးချင်ပြီ။ သမီးအလုပ်ရရင် ငါပဲ ပင်စင်ယူလို့မိ ခဲ့မယ်”

“ခုမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ရှိသေးတယ်၊ လုပ်သက်လေး သေးဘဲနဲ့”

မင်းထင်စဉ်

“အေး... မစေ့စေ့ စေ့စေ့ အလုပ်ကတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝ ကိုက ပင်စင်ယူချင်နေပြီ၊ ငါ့ဘဝ ငါမပိုင်လို့”

“အလိုလေး ဘရဏီအကြောင်းလည်း မိပုအသိသား၊ ဒီဂရီ တစ်ခုသာယူထားတယ် လစာစားအလုပ်လည်း အပြင်မှာ မလုပ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ပိုင်အလုပ်လည်း မလုပ်ဖြစ်၊ မိပုရဲ့ မမကောလင်းစိစဉ်မေးတဲ့ ကိုယ့်ကျောင်းလည်းမဖွင့်ခင်က ပိတ်လိုက်ရဇော၊ ခုတော့ ကိုယ်တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်လေ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိပုမလာခင် မြတ်ထွေး အကြောင်းနဲ့ သူယူတဲ့လင် မြဲအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ ကိုယ့်ဘဝ အကြောင်းလည်းပါတယ်ပေါ့။ မိပုသမီးလည်း ဒီဂရီရချိန်၊ ပုဂံက မောင်မြခဲတို့ ဆောက်နေတဲ့ ဘရဏီရဲ့ကျောင်းလေးလည်း ပြီးချိန်နဲ့ ကိုက်မှာပါပဲ။ အဲဒီမှာ မိပုသမီးလည်း ဆရာမတစ်နေရာ ဝင်လုပ်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ် ဘရဏီရယ်၊ ငါ့သမီး ဘီအီးဒီ ဆက် တက်ဖြစ်ရင်တောင် ငါလေမင်းကျောင်းမှာ မူလတန်းဆရာမ အေးအေး လေးလုပ်ပြီး စာပြပါတယ်၊ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းဆိုတော့ လက်မှတ် မရှိဘဲ ဆရာဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ကဲ.... ပြန်တော့မယ်”

“အောင်မယ်၊ သူ့ကိုစွဲပြီးတော့ ယပ်လဲ့တရားလေး ဆက်မ ဟောတော့ဘူးလား”

“ငါ့ကိုစွဲက မပြီးသေးဘူးဟဲ့၊ အကြီးကောင်ကို ခရမ်းလွှတ် လိုက်ရပေမယ့် အလုပ်ရ မရ မသေချာသေးဘူးလေ။ အငယ်ကောင် အတွက်လည်း အဆက်တစ်ခု လိုက်ရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့နဲ့ယူပြီး သူတို့ အလုပ်ရဖို့ ငါလိုက်နေတာ”

ခင်နှင်းယု

“ချာလီကရော သူ့သားတွေတာဝန်ကို မယူဘူးလား”

“အိုး... ပညာပြည့်စုံတဲ့အထိ သူ့တာဝန်ယူပြီးပြီတဲ့၊ ကဲ ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း ငါ့ရှင်”

ရယ်ကာမောကာနှင့် မိပုသည် ခါးလေးကိုထောက်ကာပြော၏။

“ငါက ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ဆရာသမားတွေ စကားလုံးအတိုင်း ရွတ်ဆိုရအုံးမယ်”

စကားလုံးဆိုရသော် “သားသမီးစောကြောင့် အများကြီး မောသော မိပုတစ်ကောင်သည် ယခုတော့ ဘာများတတ်နိုင်ပါအုံးမည်နည်း” ဆိုတဲ့ ဗန်းမောင်တင်အောင်ကြီးရဲ့ စကားလုံးကို ရွတ်ဆိုပြီး ကဲ... စကားပြောပွဲ ဟောပြောပွဲ နိဂုံးချုပ်ပါပြီ သွားတော့မယ် ဘရဏီ”

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ မင်နီသည် ပြန်ရန် ပြင်လိုက်၏။

“ပုလဲတို့ လာတဲ့အထိ စောင့်နိုင်ရင် ဘရဏီကားနဲ့ လိုက်ပို့မလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ငြိမ်အထိ မင်နီကို ဘရဏီသည် လိုက်ပို့ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ထက်ကောင်းကင် မိုးဖျားက သွန်းရွာမယ့် ရွှေမိုးကို စောင့်ကာ”

မင်နီ ဆိုသွားပါသော မေရှင်ကြီး၏ သီချင်းဟောင်းကို သူ့ပါးစပ်မှ တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုကြည့်မိသည်။

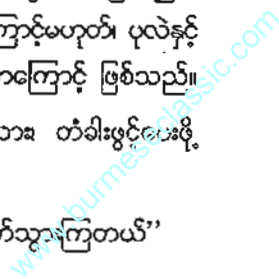
အခန်း (၆)

“မမငယ်၊ မမငယ် အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်နဲ့ ရဲအရာရှိတွေ”

ဒေါ်မြင့်က မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ ပြောလိုက်၏။ ဘရဏီသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွား၏။ ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းက ရဲအရာရှိနှင့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကြောင့်မဟုတ်၊ ပုလဲနှင့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် ထိပ်တိုက်တွေ့နေမှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အေး ကိုစောဦး ပန်းချီခန်းထဲမှာရှိလား တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ခြောက်လိုက်၊ ပုလဲတို့ရော အိမ်ပေါ်မှာလား”

“ဒါရူခေါ်ပြီး ကိုသော်ကနဲ့ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်”

ခင်နင်ယု

“တော်ပါသေး၊ ဘာရဏီခုပ်လားမယ်”

ဘာရဏီသည် ပုစွန်ဆိတ်များကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် ဆီပြန်ချက်စားချင်၍ ဒေါ်မြင့်ကို ကုလုပ်ပေးရာမှ လက်စင်စင်ဆေးကာ အိမ်ရှေ့သို့ မြန်မြန်ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ရောက်နှင့်နေသော ဧည့်သည်ကို နှုတ်မဆက်နိုင်။

“ကိုစောဦး ပုလဲ ဘယ်သွားလဲ”

“ဒေါ်ရင်ရင်ဝိုင်း ကျောင်းကို” ဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်၏။ ဘာရဏီသည် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အထူးကိစ္စ ရှိပါသလား ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်”

ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ဘာရဏီကို ကြည့်လိုက်၏။

“အထူးကိစ္စရှိတယ်လေ မောင်မောင်၊ ဦးဇေယျာပျောက်သွားပြီ”

“ဘာ”

ဘာရဏီသည် ကြားရသော သတင်းကို မယုံသလို ထပ်ထပ်ခါ မေးလိုက်၏။

“ဦးဇေယျာပျောက်သွားပြီဆိုမှ ဘာထပ်မေးနေရတာလဲ” ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြေလိုက်၏။

မင်းထင်ရှည်

“ကြောင်တောင်တောင် လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘာရဏီ၊ တစ်ခါတည်း ဝင်ရှာရအောင် မမသွယ် ဟောဒီရဲအရာရှိကို ခေါ်လာတာ”

ဘာရဏီသည် အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည်ဖြစ်၍သာ သည်းခံနေရသည်။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်၏ ပြောဟန်ရော စကားလုံးပါ နည်းနည်းမှ မကြိုက်။

“ဘယ်မှာရှာမှာလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ ဒီမှာရှာမှာပေါ့၊ ခြေသွက်လက်သွက်နဲ့ အပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးဆိုပြီး လူတစ်ယောက်လုံးကို အပျောက်ရိုက်သွားတာမို့လား”

“အန်တီမြတ်လေးသွယ်၊ ခုအချိန်မှာ ဒီစကားလုံးတွေ သုံးမနေပါနဲ့၊ ပါပါပျောက်သွားတာ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဘာမှမသိရသေးဘူး”

ကိုစောဦးက ဝင်ဖြေလိုက်၏။ ဘာရဏီသည် အံ့သြခြင်းနှင့် ဒေါသရောပြွမ်းနေ၍ အသားဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဘာမှမပြောနိုင်သေး။

“ဒီက ရဲအရာရှိရော ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှာဖို့ ပါလာတာလား” ကိုစောဦးသည် ရဲမှူးကို မေးလိုက်၏။

“ရှာဖို့ရယ်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခင်းဖြစ်ပွားတာက ကျွန်တော်တို့ တာမွေရဲဌာနအပိုင်မှာဆိုတော့ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် လူပျောက်လာတိုင်တော့ လက်ခံဆောင်ရွက်ဖို့ လိုက်လာတာပါ”

“ဒီမှာ ရဲအရာရှိခင်းရယ်”

ဘာရဏီသည် လုံခြုံရေးမှူးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြော၏။

“ရဲအရာရှိတွေဟာ ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရပါတယ် ဆိုတာ ကျွန်မတို့သိပါတယ်။ အထူးလည်း ယုံကြည်ကိုးစားပါတယ်။ အခုပျောက်သွားတဲ့ ဦးဇေယျာဟာ ဒီကိုစောဦးရဲ့ယောက္ခမ၊ ကျွန်မ အစ်မကြီး ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ဣန္ဒာနဲ့ရဲ့ယောက္ခာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ဘာမှမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တရားဥပဒေအရ ရဲအရာရှိမင်းများ ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့က ကူညီဖို့အသင့်ပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီ မရမ်းကုန်းရဲဌာနအပိုင်မှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဂုဏ်သရေရှိစွာနဲ့ ကောင်းစွာ အသက်မွေးလာတဲ့သူတွေပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ခိုးပြီးအသက်မွေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရဲအရာရှိမင်းရှာချင်ရင် ရှာနိုင်ပါ တယ်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်ထိန်းဖို့အတွက် ကိုယ်ပိုင် ကာကွယ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ အရာရှိမင်းသိပြီးဖြစ်မှာမို့ ဟိုမှာ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းရှိပါတယ်။ မရမ်းကုန်းရဲဌာနကိုဆက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာလုံခြုံ ရေးမှုကို ကိုယ့်အချင်းချင်းဆက်ပြီးခေါ်ပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်ပေါ်ကို ကျွန်မ တို့ ရပ်ကွက်က ရ-လ-ကနဲ့ ရဲမှူးများမပါဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မ အရှာ မခံနိုင်ပါဘူး။ တစ်လက်မမှ ဥပဒေပဲ့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတာကို တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ အရာရှိမင်း သတိပြုစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ဘရဏီသည် ရဲမှူးကို တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို အဖက်လုပ် ပြန်လည်ပြောဆိုနေရန် မလိုသလို ကိုစောဦးနှင့်ထားခဲ့၏။ သူသည် ရဲမှူးတယ်လီဖုန်းဆက်အပြီး ဦးမန်းကြီး ၏ ရုံးခန်းကို တိုက်ရိုက်အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ အမြန်လာရန်

ပြောလိုက်သည်။ သူ့အပါးတွင် ရဲမှူးသည် သူ့အားစကားပြောရန် စောင့်နေ၏။

“ခဲပဲ သူတို့ ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က လည်း အစစကူညီဖို့ လိုက်လာတာပါ။ ဒီက...”

“ကျွန်မ နာမည် ဘရဏီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဘရဏီတို့ ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စမှာ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကိုလည်း အပြန်အလှန် ကူညီတာကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းမှုရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရဲမှူးသည် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောပြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဘရဏီတို့ ရဲဌာနအပိုင်က အရာရှိမင်းများကို စောင့်ပါ။ ဘရဏီ ဦးဇေယျာရဲ့သမီးကို အကြောင်း ကြားရပါဦးမယ်”

ဘရဏီသည် ဒေါ်ရင်ရင်ဝိုင်း ကျောင်းသို့ တယ်လီဖုန်းဆက် ကာ ကိစ္စအကြောင်းအရင်းကို ဖော်ပြသော် အိမ်ကိုပုလဲအမြန်ပြန်လာ ရန် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် အိမ်ဂိတ်ထဲသို့ သွားကာ ပုလဲ ကိုစောင့်နေသည်။ မကြာခင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ကိုသော်က၏ ကားကို ခြံဝတွင်တားလိုက်၏။

“နာနီနဲ့ဒါရွှေကော”

“ကျောင်းမှာ ထားရစ်တယ်။ ဘာကိစ္စလဲ နာနီတီငယ်၊ တီချာဝိုင်းနဲ့ သမီးကျောင်းအပ်ဖို့ ကိစ္စတောင် ဆွေးနွေးတာ မပြီးပြတ်

ခင်နင်းယု

သေးသော။ ပုလဲရင်ထဲမှာ ထိတ်လိုက်တာ။ တယ်လီဖုန်းဆက်ဆက် ချင်း ဒါရူတို့ကို ခဏထားခဲ့ပြီး ပုလဲပြန်လာတာ”

“အေး... ထိတ်စရာပဲ ကဲ ကိုသော်က ကားကိုအိမ်ထဲသာ မောင်းသွား။ ပုလဲနဲ့ဘရဏီ လမ်းလျှောက်စကားပြောရင်း အိမ်ထဲလိုက် လာမယ်”

ကားသည် အိမ်ထဲသို့ မောင်းသွား၏။ တမင်အချိန်ယူလို၍ ဘရဏီသည် ပုလဲကို လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာသည်။

“ပုလဲ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နားထောင် ပုလဲရဲ့ ပါပါပျောက် သွားပြီ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်” ပုလဲသည် အကျယ်ကြီးအော်၍ မေးလိုက်၏။

“ကိုကိုကြီးလေ... ကိုကိုကြီး ပျောက်သွားပြီတဲ့”

“အမလေး... ပါပါရယ်”

“အေးပါ၊ ဟို... ဟိုမိန်းမ သူတို့ရပ်ကွက်က ရဲဋ္ဌာနကိုတိုင် လို့ အိမ်ထဲမှာ ရဲအရာရှိနဲ့အတူ ရောက်နေတယ်။ ပုလဲ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝေါက်ကရတွေပြောရင် ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အန်တီဝယ်လည်း တို့များအပိုင်က ဌာနကိုလည်း အကြောင်း ကြားလိုက်တယ်။ အန်ကယ်ဦးမန်းကြီးလည်း လာလိမ့်မယ်”

“အန်တီဝယ်လည်းနော် ကိုယ့်အလွန်မကလို့ ဘာကြီးစဲ ဖြစ်နေနေ ပြောစရာရှိပြောရမှာပဲ။ ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံး ပျောက်

မင်းထင်ထွဋ်

သွားတဲ့ကိစ္စ၊ ကောင်မ... ကောင်မ နောက်ထပ်တာများ ငွေညှစ်ပေါက် ထွင်လာလည်း မသိဘူး”

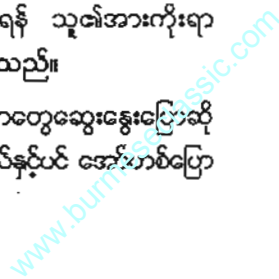
“အေးပါလေဟယ်၊ ပုလဲရယ် ဥပဒေဘောင်အတွင်းက တို့များ ဆက်လုပ်စရာရှိပါသေးတယ်။ အခုအရာရှိတွေ အလယ်မှာ လူကြီးဆန်ဆန်ပြောပါ။ အန်တီဝယ်ကတော့ သူ့ကိုလုံးဝ ဂရုမစိုက် သလို ဘေးဖယ်ထားပြီး သူခေါ်လာတဲ့ ရဲအရာရှိကိုပဲ တိုက်ရိုက်စကား ပြောတယ်”

“ပုလဲတော့ သူ့မျက်နှာပြင်ရင် လူသတ်ချင်တဲ့စိတ်တောင် ပေါက်တယ်။ ပါပါရဲ့ ပါပါသေများသွားပြီလား။ အဲဒီကောင်မက စိတ်မချ ရဘူး။ လူဆိုးတွေပေါင်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲလားမှမသိ။ ပြီးတော့မှ ပုလဲတို့ ကို အကြောင်းကြားပြီး ငွေညှစ်တာများလား ပါပါရေ”

ပုလဲသည် စိတ်မထိန်းနိုင်သလို အော်ဟစ်ငိုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

မရမ်းကုန်းရဲဋ္ဌာနမှ အရာရှိများ တာဝန်ကျ ရ-လ-ကအဖွဲ့ ဝင်များနှင့် ဦးမန်းကြီးပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာ၏။ ပုလဲသည် ဧည့်ခန်းသို့ဝင်သွားကာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ ဘရဏီကတော့ အရေးအကြောင်းအခက်အခဲကို တိုင်ပင်နိုင်ရန် သူ၏အားကိုးရာ ဒေါက်တာစံဖိုးကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် စောစောပိုင်းက ဘာတွေဆွေးနွေးပြောဆို နေကြသည်မသိ။ ပုလဲကတော့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ပင် အော်ဟစ်ပြော ဆိုနေ၏။

“အန်တီ ဘရတ်လို့ ပုလဲကတော့ လူကြီးဆန်ဆန် စကား မပြောတတ်ဘူး။ ခုနေရင်းထိုင်ရင်းလုပ်ပုံက ပုလဲတို့တရားခံပေါ့လေ။ ပုလဲတို့အိမ်ခေါ်ကို ပါပါပျောက်တာ လာရှာတာပေါ့လေ။ ဒီမှာအရာရှိ မင်းတို့ရဲ့ ပါမောက္ခဦးဇေယျာဆိုတာ ပုလဲရဲ့အဖေအရင်းခေါက်ခေါက် ပါ။ ပုလဲတို့က ဘာကြောင့်ပုက်ထားရမှာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံးလုံးကို ခိုးထားရမှာလဲ ဒီမိန်းမ ဒီမိန်းမသာ လူတစ်ယောက်လုံးကို အပိုင်စီး တာ”

“ပုလဲ သတိထား စကားပြောလေ” အသားဆတ်ဆတ်တုန် နေသော ပုလဲအား ကိုစောဦးက အနားမှာထိုင်ကာ သတိပေး၏။

“ပုလဲတို့ကို မသကာရင်တက်ရှု၊ ပုလဲတို့ကလည်း ဟောဒီ မိန်းမကို ပါပါပျောက်ရာမှာ မသကာမှုနဲ့ အပြန်အလှန်တရားစွဲရပါလိမ့် မယ်။ လူတွေကို သူငယ်နှစ်စား သစ်တုံးလို အမျိုးအစားခေါင်းပုံခံမယ် အောက်မေ့နေသလား ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ရဲ့”

“ပုလဲ... တိတ်တိတ်၊ မပိုနဲ့ ဆက်လုပ်စရာရှိသမျှ အန်ကယ် မန်းကြီးနဲ့ ဒီအရာရှိတွေပေါင်းပြီး ဆက်လုပ်မယ်၊ မင်းစိတ်ကို ထိန်းခံ ငါ့တူမ ကျန်းမာရေးကို မထိခိုက်စေနဲ့”

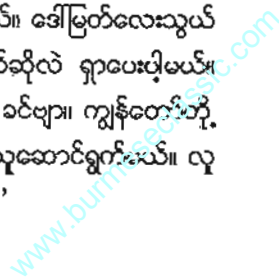
ဦးမန်းကြီးက ပုလဲကိုနှစ်သိမ့်လိုက်၏။ ရဲ့အရာရှိများသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရိပ်စားမိလာကြသည်။ ကိုစောဦးသည် မြတ်လေးသွယ်ဘက် လှည့်လိုက်ရင်း...

“အန်တီကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ” ဟု ဝင်ပြောရင်း စကားဆက်ပြော၏။

“ဒီကိစ္စကို ခုလောက်ဆိုရင် ရဲမှူးများနဲ့ ရလက လူကြီးမင်း များ သိရှိသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။ အန်တီစိတ်ထိခိုက်အာလည်း ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာကလည်း ဒီကဦးဇေယျာသမီး ဒီကဦးဇေယျာအစ်ကိုပါ။ ပါပါတစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ရမှာ ဝင်ကာကွယ်ရမှာ။ ဒီကိစ္စကို လက်တွဲလုပ်မယ့်နေရာမှာ အန်တီမျက်နှာသွေးသတ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးကို စော်ကားသလို မလုပ်သင့်ဘူး။ ဥပဒေအရ ပုလဲနဲ့ အန်တီ ဘရတ်တို့ကို သိက္ခာချရမှ အေးမယ်။ ရှာလားဖွေလား လုပ်မယ် ဆိုရင် ရှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခွင့်ပြုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဥပဒေအတွင်းက အန်တီကို မသကာမှုနဲ့ ပြန်လှန်တရားစွဲရပါလိမ့်မယ်”

ကိုစောဦးပါ အရေးအခင်းတွင် ဝင်ပါလာ၏။

“ဒီလိုပါလေ ကျွန်တော်တို့က ရဲမှူးတွေ လုံခြုံရေးမှူးအရာ ရှိနဲ့ န လ က တွေပါ။ ခုဖြစ်ပွားတာက နှစ်ဘက်ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး တွေဖြစ်နေပါတယ်။ ခုကိစ္စက တခြားအမှုတွေလို အပြန်အလှန် တရားစွဲ ပြီး အချိန်ကုန်ခံ၊ အနိုင်အရှုံး လုပ်နေရမယ့်အမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဆရာကြီးကို အသက်ရှင်၍ ပြန်လည်တွေ့အောင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ရမယ့်ကိစ္စပါ။ ဒီကကိုစောဦးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် လက်ခံပါ။ မကျေနပ်ဘူး တက်ရှာရမှအေးမယ်ဆိုလဲ ရှာပေးပါ့မယ်။ ဘာကြောင့် အချင်းချင်း သိက္ခာချချင်တာလဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ စာလည်းတောင်းပန်ပါတယ်။ ကူညီပြီး အရေးယူဆောင်ရွက်မယ်။ လူ ပျောက်မှုနဲ့ လက်ခံပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

မရမ်းတုန်း ရလကမှ တာဝန်ခံတစ်ယောက်က ဝင်၍ပြော လိုက်၏။ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် မကျေမနပ် မျက်နှာနှင့် သူလုပ်စို့ မဟန်၍ စကားပြန်မပြောနိုင်သောပုံ ပေါက်၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လူကြီးမင်းတို့ရယ်၊ တစ်ခုက ကျွန်တော့်ညီဟာ ပြန်ပေးအဆွဲခံရလည်း ငွေနဲ့စက်ပြီး သူ့အသက်နဲ့ လဲရမှာပဲ။ ဘာဘယ်လိုကိစ္စဆိုတာ မသိခင် သတင်းစာထဲ မပါဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးမန်းကြီးသည် ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

“ပြန်မယ်” ဟုဆိုကာ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် ခပ်ဆောင့် ဆောင့်ပင် ဧည့်ခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ကိုစောဦးက ကားရှိရာသို့ လိုက်ပါသွား၏။ အရာရှိများနှင့် ရ လ က လူကြီးသည် ပုလဲတို့အိမ်ထား များအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြသည်။

“ပါပါရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်နော်၊ ပုလဲတော့လေ ဒီမိန်းမကို မသက်ဘူး။ အန်ကယ် သတိပြုမိလား တစ်ခါတုန်းကလေ ပါပါရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးဇော်မင်း။ သူကတော့ သူ့မိန်းမက လည်လွန်း ကဲလွန်းတော့ အုပ်လို့မနိုင်ဘူး။ သူ့နောက်လိုက်တွေ လက်အင်လိုက်ပြီး ကြည့်ရှုင်းခိုင်းတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဂတ်မှာတိုင်ချက်ဖွင့်တော့ သူ့မိန်းမ ပျောက်တယ်ပေါ့။ ပြန်ပေးဆွဲသလို ဘာလိုလိုနဲ့ အလောင်းပဲ ရေထဲထဲ ပြန်ရတယ်။ အသေအချာလိုက်တော့ သူ့အဖမ်းခံရတယ်၊ လူတို့ တွေ့နဲ့ပေါင်းပြီး သူ့မိန်းမ သူ့သတ်တဲ့အဖူး၊ ခု ပါပါကိစ္စမှာတော့ ဖုန်း

ထင်တယ်၊ ဒီမိန်းမရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လေးကောင်ရှင်တို့၊ မာကျောက် သမားတို့ လူစုံတွေ၊ ဒီတော့ ဒီအဖွဲ့ထဲက လူသေသေတွေနဲ့ပေါင်း ပါပါကို ပြန်ပေးဆွဲသလိုလုပ်၊ ပုလဲတို့ဆီမှာ ငွေထပ်ပြီးရအောင် လုပ် ပြီးမှ လွတ်လာသလို လုပ်ချင်လုပ်မှ သူကငွေရရင် အလုပ်စုံလုပ်တဲ့ မိန်းမစား”

ပုလဲက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြ၏။

“အေးပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်လည်း အန်ကယ် သူငယ်ချင်း အလွတ်စုံထောက်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်၊ ခုချိန်တော့ သိုသို သိပ်သိပ်လုပ်သင့်တယ်”

ဦးမန်းကြီးက ပြောပြ၏။ ဘရဏီရော ကိုစောဦးရော ဒေါက်တာစံဖိုးရော ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး အသေးစိတ်အဖြစ်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

ဘရဏီသည် ဝင်ထိုင်ခင်း ခုမှပင် ကိုစောဦးကို အသေးစိတ် ပေးယူရ၏။ မြတ်လေးသွယ် ပြောသမျှ ကိုစောဦးက ရှင်းပြ၏။

“ပါပါက မနက်တိုင်း ဒီအိမ်မှာတုန်းကလိုပဲ လမ်းလျှောက် ထွက်နေကျတဲ့ တစ်ခါတလေလည်း စောစောပြန်တယ်။ မနေ့က မနက်ကော်ဖီတို့၊ ကြက်ဥကြော်တို့၊ ပေါင်မုန့်တို့ များများစားပြီး မြို့ထဲ ကသူ့စာအုပ်ဆိုင်တွေဆီ ထွက်သွားတယ်။ ကားလည်း ယူမသွားဘူး။ မနက်စာ သူ့ကိုမစောင့်နဲ့၊ သူ့နောက်ကျမယ်လို့ အန်တီသွယ်ကို မှာသွားတယ်တဲ့။ အန်တီသွယ်လည်း သူ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ထမင်း

စာပြီး တွေ့ရတာဟာ ညနေပြန်လာတော့လည်း ပါပါကို မတွေ့ရဘူး။
ခါတိုင်းလည်း ပါပါ သူ့စာအုပ်ဆိုင်တွေဆီသွားနေကြမို့ သူ့စိတ်မပူဘူး
တဲ့။ ညတစ်ညလုံး ပြန်မလာတော့မှ သူ့လည်းမသင်္ကာဖြစ်ပြီး ရဲဩဇာ
တိုင်း၊ ကားတွေဘာတွေ အတိုက်ခံရသလားလို့ ဆေးရုံကိုလည်း
အကြောင်းကြားပြီး ဒီကိုလာတာ”

အားလုံးသည် သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။

“ဒီခိန်းမကပဲ ဆင်လုံးလုပ်ပြီး သူ့အုပ်စုနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့
ပြန်ပေးဆွဲခိုင်းခိုင်း တကယ် ပြန်ပေးတွေကပဲ ဆွဲဆွဲ ၃-၄ ရက်လောက်
အတွင်းတော့ ငွေတောင်းစာ လာမှာပဲ။ ဒါကတော့ ဆက်လုပ်ရလွယ်
တယ်။ ရဲဩဇာအကြောင်းကြားပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်လိုက်ရုံ
ကားဆိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံရောက်နေလည်း တို့များဆေးရုံကို အကြောင်း
ကြားထားတော့ ဆေးရုံက သတင်းလာမှာပဲ။ ငါ... ငါ ... စိတ်ပူတာ
သူ့ဇာတ်ထုပ်က ဆက်ကလေးကလေး မဟန်တာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး
သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမဖြစ်...”

ဦးမန်းကြီးသည် သူ့ညီအကြောင်း ဤကဲ့သို့ပင် မှတ်ချက်
ချ၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲတော့ ပါပါ အသက်ရှင်လျက်ရှိသေး
တယ်။ မရှိသေးတယ်ဆိုတာ ဟိုဆရာတော်ဆီ သွားလျှောက်ကြည့်
မယ်”

ဒီတစ်ခါ ပုလဲသည် ဖုံးဖိမနေနိုင်တော့ သူ့အရင်က မြတ်လေး

သွယ်အိမ်မှ ဦးဇေယျပြန်လာရန် လူကိုယ်ဆရာများ ဂိုဏ်းဘုန်းကြီးများ
နှင့် ဆေးဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ ပွဲပေး၊ ယတြာအမျိုးမျိုးချေသော အလုပ်
များကို အိမ်သားများ မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်လုပ်၏။
ခုတစ်ခါတော့ မဖုံးနိုင်။ သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ ပွင့်ထွက်လာတော့သည်။

“အေးပေါ့လေ၊ လောကီပညာဆိုတာ အထင်တော့ မသေး
ထိုက်ဘူးပေါ့။ အန်တီငယ် အယုံအကြည်မရှိတိုင်း သူများတွေ မယုံရ
လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ပေဒင်မေးမေး၊ နတ်မေးမေး ဘယ်ကိုပဲသွား
သွား တစ်ယောက်တည်းသွားနဲ့ ကိုစောဦးကို ခေါ်သွားပါ။ ကိုစောဦး
ပုလဲနောက်ကို အမြဲလိုက်ပါနော်”

ဘရဏီကလည်း သူ့စိတ်ပူသမျှ ပြောပြ၏။

“ကဲ... အန်ကယ် ပြန်မယ်၊ ရုံးသွား ခွင့်ယူပြီး ကိုယ့်သူငယ်
ချင်း အလွတ်ခုံထောက်ဆီ သွားဦးမယ်”

ညှော်ခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာစံစိုးနှင့် ဘရဏီသာ ကျန်ရစ်၍
တခြားသူများ ညှော်ခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဒေါက်တာသည်
ဘရဏီကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

“ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။
ဒါပေမယ့် ပြဿနာတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စဉ်းစားဖို့လိုတာတယ်။
ဒီမှာ အားလုံးလိုလို ခေါင်းမီးတောက်နေကြတယ်။ ဘရဏီအပါအဝင်
ပေါ့။ ကဲ... ပြဿနာပေါင်းစုံကို မြင်တယ် ကြားတယ်မို့လား။ ဘရဏီ
အနားမှာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ဝင်စဉ်းစားပေးစေချင်လို့ ဒေါက်တာကို
တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်တာပါ”

ခင်နှင်းယု

ဘရဏီသည် ဒေါက်တာခံဖိုးအား သူတယ်လီဖုန်းဆက် ခေါ်ခြင်းကို ရှင်းပြ၏။

“အင်းပေါလေ၊ အခုလို ဘရဏီ အရေးကြုံတိုင်း ကိုယ့်ကို သတိတရ ယုံကြည်အားထားပြီး ခေါ်တာကိုပဲ ကိုယ်ကျေနပ် အားရပါ တယ် ဘရဏီ။ ကိုယ်လည်း မင်းတို့ ပြဿနာတွေကို ဝင်ကူပါမယ်။ တစ်ခုကတော့ ဘိုးမသေ ဘွားသေနေဦးမယ်။ ဘရဏီ ကျန်းမာရေး ကိုလည်း ဂရုစိုက်နော်”

ဆံပင်ဖြူလေးများ တစ်ပင်စ နှစ်ပင်စ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် သဇီ လာသော ဘရဏီ၏ ဆံစကိုကြည့်ကာ ဒေါက်တာခံဖိုးသည် ပြောလိုက် ၏။

“ဘရဏီလေ အဘွားချုံလောက်လည်း ဘဝမှာအတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သေး။ သူ့လောက်လည်း အသက်က မကြီးသေး။ သူ့ လောက်လည်း အိမ်သားတွေအပေါ်မှာ ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အာဏာစက် မရှိသေးဘူးဆိုရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အရေးကြုံတော့ ငါ့ထက်လည်း အသက်ကြီးတယ်။ ငါ့အပေါ် သစ္စာအရှိဆုံး သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါက်တာကိုခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပါ။ ဘရဏီ သတ္တိမရှိပဲနဲ့ ဒီအိမ်ကြီး မှာ လူစွမ်းကောင်း အခန်းက ဘာလို့ပါရပါလိမ့်”

ဘရဏီသည် မျက်ရည်လည်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငိုချလိုက် ၏။

ဪ... သူလည်းပဲ ဣတ္ထိယနွယ်ဝင် မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုသည်ကို သူ့မျက်ရည်များက ပြောပြ၏။

မင်းဆင်စည်

“အကြောင်းထူးမရှိရင် ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော်။ ဘာပဲခိုင်းချင် ခိုင်းချင် တယ်လီဖုန်းဆက် ကိုယ့်ကိုပေးတဲ့ တာဝန် ကိုယ်လုပ်ပေး မယ်”

ဘရဏီသည် ဒေါက်တာခံဖိုးအား ဆင်ဝင်အောက်အထိ လိုက်ပို့လိုက်၏။

ညဦးတွင်တော့ သူသည် ပုလဲကို သူ့အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ယူ လိုက်၏။

“မအိပ်ခင် အန်တီငယ်ပုလဲကို စကားပြောချင်တယ်”

ပုလဲသည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ နားထောင် နေ၏။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူကြီးတွေမရှိတော့ဘူးဆိုပါတော့။ တို့များ နှစ်ယောက်ပဲ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်မှ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရမှာ။ ကိုစောဦးကတော့ တကယ်တော့ တစ်မ်းလို့ဆိုရမှာပဲ။ အန်တီငယ် ပြောချင်တာက ကိုကိုကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာလည်း တို့များမသိသေး။ သူ အသက်ရှင်နေဆဲ ဖြစ်နေဖို့ပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရမှာပဲ။ တစ်ခုက တိုစောဦးက တစ်မ်းဆိုပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်နေနေ မြတ်လေးသွယ် ပြဿနာကိုတော့ ပုလဲနဲ့ ကိုစောဦးကြားမှာ ဆွဲပြီးတင်မလာစေချင်ဘူး”

ပုလဲသည် ဘရဏီပြောသမျှကို ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

“ကိုစောဦးအဖို့လည်း မြတ်လေးသွယ်က သူ့အခါဒေါ်လေး လွှဲနဲ့ ညီအစ်မအရင်းဆိုတော့ မြတ်လေးသွယ်လုပ်သမျှ သူ့သိပ်မျက်နှာ

ခင်နုအု

ပုတယ်ဆိုတာ အန်တီယမ်ကို ပြောပြပါတယ်ကွယ်။ အန်တီယမ် ထင်တယ်လေး၊ မြတ်လေးသွယ် ခြေရှုပ်တဲ့အထဲမှာတော့ ကိုစောဦးဟာ အလိုတူအလိုပါ မဟုတ်ရှာပါဘူး။’

ပုလဲသည် သက်ပြင်းချ၏။

“ဒီလို အန်တီယမ် ကိုယ့်လင်အကြောင်းလဲ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ပုလဲလည်း ရှာချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မဆီမဆိုင် ဆိုပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဒီအိမ်၊ ဒီမိန်းမ ဝင်ထွက်ဆက်ဆံလာတာ ကိုကိုဒီမိန်းမ ခြေလှမ်း၊ တင်ကြီးမသိဘူးလားဆိုဆိုပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ကြိုတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသဖြစ်တိုင်း ကိုကို့ကို ပြောမိဆိုမိတာပါ။’

ပုလဲက ဖြေ၏။

“ဟဲ့... မာယာများတဲ့ ခြေများတဲ့ မိန်းမတွေ ခြေလှမ်းကို ကိုစောဦးမပြောနဲ့အင်မတန် သမာဓိရှိတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ တို့များကိုကိုကြီးတောင် မသိလို့ အပိုက်မိသွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူဟာ တို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် အဓိကရန်သူလဲဆိုတာကို ပုလဲသိရမယ်။ လက်မြဲမြဲတွဲပြီး ဒီအိမ်ပေါ်မှာ တို့သုံးယောက်က ကြုံသမျှ ပြဿနာ ဖြေရှင်းရမယ့်အစား ရန်သူကိုတော့ ရင်မဆိုင်၊ မဟာမိတ်လုပ်ရမယ့် လူကို ပုလဲကရန်လုပ်နေတော့ သက်သက်စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ ပြဿနာ အပိုရဲ့အပူကို တို့သုံးယောက်ခံစားရတာပေါ့။ အပြောအဆို နှုတ်လွန် လက်လွန်မဖြစ်ဖို့ ဆင်ခြင်ပါကွယ်။ အန်တီယမ်ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ။”

“ပုလဲတော့လေ သူ့ကိုတော့ ခုတလော ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာရှိတဲ့ သူ့ဦးလေး လှသန်းမြင့်ကို ဒေါ်လေးတွေ

ပင်ဆင်ည့်

ဆီကိုရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဒီမိန်းမလုပ်ပုံ အသေးစိတ်ကို စာတိုစာရှည်နဲ့ ရေးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ရင်ထဲမှာ နေသာတယ်။”

“ကဲ... ကဲ သွားတော့၊ ဒါရူပြန်ရောက်ပြီလား၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ် ဝိုင်းက ကျောင်းနေဖို့ လက်ခံလား။”

“အောက်တိုဘာမှာ လက်ခံမယ်တဲ့”

“အေး... သူကလည်း ကကနဲ့ဘဘဆီ သွားမယ်လို့ မနက်ကျ ပူဆာမှာပဲ”

“ဪ... ပါပါ ... ပါပါ ဘယ်နေရာရောက်နေနေ သူ့မြေးလေးကိုတော့ တွေ့ချင်မှာပဲ လွှမ်းနေမှာပဲနော်။ နေ့လယ်က ကလေးကို ခေါ်သွားရင်း တောင်ကြီးဆရာတော်ကို ဗေဒင်ဝင်မေးတော့ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးတယ်တဲ့”

ပုလဲသည် ဗေဒင်ဟောကိန်းကို ပြောပြကာ သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ ထသွားတော့သည်။

ဝင်းထင်ထင်

မခိုင်သော သစ်ရွက်များသည် လေညှာမှလွင့်စင် ပြုတ်ကြွေ သွား၏။

တော်ပါသေး၏။ တနင်္ဂနွေ ဖြစ်သောကြောင့် မိုးဒဏ်လေဒဏ် ကို ရုံးသမားများမခံရ။

“ခန့်မိုးတဲတွေတော့ အမိုးတွေများလန်ကုန်မလား”

ဘရဏီသည် စိတ်ထဲမှာတွေးမိ၏။ သူ့အဖို့က လေမထိ မိုး မထိ၊ ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် လုံခြုံမှုအပြည့် ပြတင်းအပြင်၏ လေမုန် တိုင်းမြင်ခင်းကို မှန်ပြတင်းအထဲမှ မြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဪ... မှန်တစ်ချပ်ခြားသည်နှင့် ဘဝကခြားလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း၊ လျှပ်စစ်တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်သွားတိုင်း မိုးကြိုးကလည်း ဒိုင်းခနဲပစ်လိုက်နှင့် တစ်မိုးလုံး နေ့ခင်းကြောင်တောင် မှောင်မည်း နေသည်။

မိုးလေဝသ သတင်းက တစ်နာရီ မိုင် ၄၀ မှ ၅၀ နှုန်းအထိ တိုက်မည်ဆိုသည်။

“မိုးရွာချင် ရွာပါစေ၊ လေထန်သည်မှာ ရပ်ပါတော့”

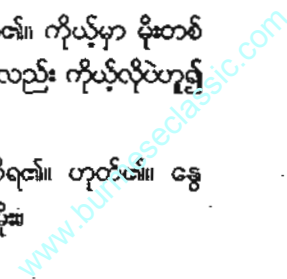
ဘရဏီသည် ဆက်လက်ဆုတောင်းမိ၏။ ကိုယ့်မှာ မိုးတစ် ဇက်မစင်သော်လည်း ကျန်သော မြေပြင်ရှိလူများလည်း ကိုယ့်လိုပဲဟူ၍ တွက်၍မရှိ။

မင်နီပြောသော မှတ်သုံလေကို သတိရ၏။ ဟုတ်၏။ နွေ ဘာလနှောင်းစဉ်က မျှော်လိုက်ရသည့် မှတ်သုံမိုး။

အခန်း (၇)

မိုးသည် အပြင်တွင် သည်းထန်စွာရွာချနေ၏။ လေကပါ ရောလာသောအခါ သစ်ကိုင်းများများသည် ညွတ်၍ညွတ်၍ သွက်သွက် ခါ သွားကြသည်။ လေအတိုက်တွင် ကဲ့ကော်ရွက်များသည် တစ်ဖက် လွန်သွား၍ ကဲ့ကော်ပင်တစ်ပင်လုံးသည် စိမ်းရာမှ လေပင့်လိုက်တိုင်း ပွေးခနဲပွေးခနဲ အရောင်ပြောင်း၍ သွား၏။

အုန်းလက်များသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပင့်မြှောက်၍ ကယ်မည့် သူကိုအော်ခေါ်နေသော ရေနစ်သူကို အလက်ရှည်ကြီးများ ဆန်တန်း ဝှေ့ယမ်း၍ လေထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ပင်စည်လိုက်ကြီးများ ပြတ် ထွက်မလား ထင်ရသည်။

ရွှေစကားခါမွှင်များသည်လည်း မျှော်လိုက်ရပါသော မုတ်သုံ
လေဦးနှင့်အတူပါလာမည့် ဝိုးရေဦး၏အနမ်း။ သူသည် အမှတ်မထင်
စကားပါပင်များသက်သို့ မျက်စိရောက်သွားပြန်၏။ ဖွင့်ခက်ရွှေလွှာများ
သည် မြသစ်ရွက်များကြားတွင် ပုန်းခိုနေဟန်တူကြ၏။ သည်းသော
ဝိုးရေများ ဝိုးစက်၊ ဝိုးပုန်များခြားထား၍ ပန်းပွင့်များကို သဲကွဲစွာ ဘရဏီ
မမြင်ရ။ သူတို့မျှော်လင့်သော ဝိုးရေဦးသည် ဗလတ္တာရအနိုင်ကျင့်၍
အနမ်းထက်စက်ပုံပေါ်၏။ ယခုတော့လည်း သစ်ရွက်များကြားတွင် သူတို့
ပုန်းခိုနေကြရသည်။

“တကယ်တော့ တစ်ကံကောင်းတည်းထွက်၊ တစ်ပင်တည်း အတူ
နေတဲ့ တို့များသစ်ရွက်တွေကသာ မင်းတို့လိုမြို့မှုကို ကာကွယ်နေရတာ
ပါ။ ဝိုးစဲလို့ လေငြိမ်ရင် မင်းတို့ချစ်သူလက်ကို ပါသွားမှာပါ” ဟု
စကားပါပန်းများကို သစ်ရွက်စိမ်းတို့က ပြောနေဟန်ရှိပေသည်။

ဘရဏီသည် ခုတင်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာ၏။
ခုတင်ပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသော ဒါရူသည် အပြင်တွင်
မုန်တိုင်းထိနေသော မြင်ခင်းကို မသိပါပေ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် “ဘွားငယ်၊ ကကနဲ့ဘဘဆီ သွားမယ်”
ဟု ဒါရူသည် ပူဆာ၏။ ဒါရူ၏အသိတွင်စ၍ စကားတတ်တတ်ချင်း
သူပြောသော ဝေါဟာရနှစ်လုံးမှာ ကကနဲ့ဘဘဖြစ်သည်။ ကိုသော်က
ကား သူခေါ်သလို အိမ်သားများကပင် ကကဟုခေါ်မိ၏။ သူသွားစရာ
သူ့ဘဘကလည်း မရှိ ကျောင်းကလည်း လက်မခံသေး။ နာနီအလုပ်
များနေ၍ ဘရဏီသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဒါရူကိုခေါ်ယူကာ အရုပ်များ

နှင့်ကစားခိုင်းထား၏။ အရုပ်များကို ထားရစ်ခဲ့၍ ဝိုးမရွာခင်က ဘရဏီ
၏ ခုတင်ပေါ်တက်ကာ ပုံပြောခိုင်းရင်းမှ ဒါရူအိပ်ပျော်သွား၏။

ဒါရူမျက်နှာကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။ မြေးငယ်ကို နံနက်
တိုင်းလို တွေ့ချင်ပါသော ဦးဇေယျာ၏ ကံကြမ္မာကို သူတို့ဘာမှမသိ
သေး။ ဘာလိုလိုနှင့် တပ်ပတ်စေ့ပေတော့မည်။ “အသက်မှ ရှိသေးချဲ့
လား” ဒီအတွေးက ဝင်လာသည်အခါ သူ့ရင်ထဲတွင် အေးစက်သွား
၏။ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ မဒါရူ
၏ ကစားစရာအရုပ်များ ...

ဝိုးလိုးပက်လက် လန်နေသော ကော်ရုပ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်စုတ်
ဖွားနှင့် ဂါဝန်အပေါ်လန်နေသောကြောင့် ခိုက်သားက ပေါ်နေသည်။

နတ်ကတော် အဝတ်နှင့်ရှာနီ ခေါင်းမှာပတ်၍ ကွေးနေအောင်
ကနေသော ငွေချည်ထိုး ထဘီနီဝတ် အပျိုတော်ရုပ် ကလေးကတရုပ်၊
မင်းသားရုပ်ငယ်များက ဓားချင်ယု၍ခတ်နေကြသည်က တစ်စုံ၊ သစ်
သားကားငယ်ပေါ်တွင် စစ်သားများ ပြီးတော့ နားပန်းဆံနှစ်ဘက်ချ
ထားသော ဝိုးဝရုပ်အကြီးကြီးကို ဇီးကွက်ကြီးက မျက်လုံးကြီးအပြူး
သားနှင့်ကြည့်နေသည်။ ပစ်တိုင်းထောင်ကြီးက “မင်းတို့ဟာ မင်းတို့
ဘာဖြစ်နေနေ၊ ငါကတော့ ပစ်တိုင်းထောင်ပဲဟေ့” ဟု ပြောနေသလို
လုံးတုံးတုံး လှုပ်တုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ပစ်တိုင်းထောင်နေမှာပေါ့ နားရွက်လည်းမရှိ ခြေလည်းမရှိ
ထက်လည်းမရှိတော့ မင်းကမြင်ရုံပဲ၊ ကြားစရာအာရုံက မရှိတော့၊ ဘာ

သတင်းမှကြား၊ သတိထားပါ။ မျက်စိအပြင်အာရုံနဲ့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ထသွား၊ ထလုပ်ရအောင်လည်း ခြေလက်မရှိတော့ ပစ်တိုင်းထောင်အရပ်ပဲ ဖြစ်နေတာကောင်းတယ်၊ ငါက ပစ်တိုင်းထောင်ပဲဟေ့” လို့ ကြားမနေစမ်းပါနဲ့၊ အပြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံရှိကြတဲ့သူတွေကတော့ သူတို့၊ ကြားသိမှုကြောင့် ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားရတိုင်း လက်နဲ့ လဲတစ်ခုခုလုပ်မိမှာပဲ၊ ခြေနဲ့လဲကန်ချင်မှာပဲ၊ မင်းက ငတ်းဖြစ်နေပြီး တခြားလူတွေကို မင်းလိုမနေနိုင်ကောင်းလားလို့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးမပြောနဲ့၊ ဟေ့ဟု ဘရဏီသည် အရပ်ကိုမဆီမဆိုင် စိတ်ထဲမှစကားပြောနေမိ၏။

နာနီဝင်လာမှ သူ့အတွေးရပ်သွား၏။ အပြင်တွင်လည်း မိုးစစ်စပြုလာသည်။

“ကဲ... နာနီ၊ အန်တီအောက်ဆင်းဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ နာနီသည် အရပ်များကို စနစ်တကျ ပြန်သိမ်းရင်း ကျန်ရစ်၏။

အပြင်တွင်တော့ လေတိုက်သည့် အရှိန်လည်း လျော့ပါးသွား၍ ငှက်ကလေးများ အော်သံကို ပြန်ကြားနေရသည်။ ခါတိုင်းအသံပြုကာ ပျံသန်းပြေးလွှားနေသော သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးများသည် ရေစွတ်သော တောင်ပံများနှင့် ဇီဝါပင်၏ အောက်ဆုံးကိုင်းများပေါ်တွင် ရပ်နားနေ၏။ မိုးစက်ကိုခါထုတ်၍ တောင်ပံစုံများကို သွေ့နေအောင် လှုပ်နေသော စာကလေးအုပ်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေသည်မသိ။ နာနီပိုင်းအတွင်းက ကျရောက်လာသော ဒေါသရှင်ထေ

မင်းနှင့် လက်စွဲတော် နောက်လိုက်နောက်ပါ မိုးသီးမိုးပေါက်များ၏ အကြောင်းကို ကျွက်စိကျွက်စိ ပြောနေကြသည်။

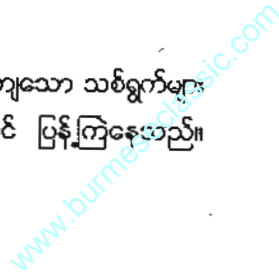
“အို... တို့များတော့ ခံနေကျမို့ ရိုးနေပြီ”

ဟေ့ ကျိုးမည်းများကလည်း တောင်ပံရေစွတ်စွတ်နှင့်တောင်မရိုးကိုင်းပေါ်မှ အော်ပြောလိုက်၏။ ၂ နာရီလောက်အတွင်း ဖုံးကွယ်နေရပါသော နေခြည်အစအနသည် ကောင်းကင်ပြာမှိုင်းမှိုင်းတွင် ရိုးတိတ်ရိုးတိတ်ပေါ်လာ၍ ဘရဏီသည် ညှပ်ခန်းပြတင်းတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မှန်သားများပေါ်တွင် မိုးစက်အကြွင်းအကျန်များ ရှိနေသေး၏။

“ခုတော့လည်း သိပ်မဆိုတော့ပါဘူးလေ” ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောနေမိ၏။

ရဲမက် စစ်သည်တော်များက တေးသီ၍ ဆိုသည်။ ရန်သူ၏ ကျည်ဆန်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်သဖွယ် သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကျလျက် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများက တေးသီရသည့် အလှည့်တွင်မူ မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် ရန်သူ၏စိန်သွားတပ် မြားတံများ တရစပ်ပစ်ခတ်သလို သူတို့ရဲတပ်များ သက်ခန္ဓာကြွေပြတ်အောင် ကျလာပေသည်ဟု အပြန်အလှန် ဖွဲ့ဆိုကြပေမည်။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရပေမည်။ ကြွေပြတ်လွင့်စဉ်ကျသော သစ်ရွက်များသည် မြက်ခင်းပေါ်နှင့် ပင်ခြေများအောက်တွင် ပြန်ကြနေသည်။ မဂ္ဂမလှ ခန္ဓာပြတ်ကြွေနေကြသည်။

အိုနှိုင်းနေသော တိမ်ခြေကို ခေတ္တလှစ်၍ ခေါင်းပြုကြည့်
သော နေခြည်သည် သက်တံရောင်ဖြာနေသော ပုလဲလုံးများကို
သစ်ရွက်များပေါ်တွင် တွဲလဲခိုလျက် တွေ့ရ၏။

“ဘာဏုရာဇာလေး၊ ညာနရာဇာလေးနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း
မကြားဘူးဟေ့၊ ခုလာသူတို့က အားမာန်ကောင်းနေခိုက်ဆိုတော့ ငါ
လည်း မင်းတို့ကို ခေါင်းပြုလို့တောင် မကြည့်နိုင်တော့ဘူး၊ ခုတော့လဲ
သူတို့က သူတော်ကောင်းလေးတွေ လုပ်လို့၊ ဟေ့ဟေ့သစ်ရွက်တွေ
ပေါ်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင် ခင်းပြီးအလှပြင်ထားလိုက်တာ၊
တောက်ပလိုက်တာ မျက်စိတွေကျိန်းစပ်မတတ်ပဲ” နေခြည်နုသည်
ချစ်စရာပြီး၍ တီးတိုးပြောဆိုကာ ငွေဇာခြည်ပေါက် ပဝါပါးကို မြေပေါ်
လျှော့ချလိုက်သည်။

ဪတုရား... ဘုရား သဘာဝဆိုသည်မှာလည်း သူ့သဘော
သူဆောင်နေသည်ဆိုပေမယ့် သူတို့မှာလည်း သတ္တလောကလို မာရ်
နတ်မင်းနှင့်ပါတကား။

မာရ်နတ်မင်း နှလုံးသားကိုမှ လက်ရုံးတစ်ထောင် တစ်နှစ်
ပေးတတ်ပေသည်။ ဒီတော့လည်း မာရ်နတ်မင်းသည် လက်ရုံးတစ်
ထောင် အားကိုတိုက်ခိုက်ခိုက်၊ ရန်ပြုဖို့ နေရာတွင်သာ အသုံးချဆေ
တော့မည်။ သူ၏လက်ရုံးအားမျိုး ကြင်နာတတ်သော ရာသီစောင့်
နတ်တွင်သာ ရှိခဲ့ပါလျှင် သီးနှံဖွံ့ဖြိုးအောင် လုံလောက်သော မိုးရေကို
သွန်းချပေးမည်။ သာယာပြေညင်းသော လေပြည်ကို တိုက်ခတ်စေမည်။

ကျန်သော လက်များက တာတမံကိုဆောက်၊ ရေမြောင်းကိုသွယ်ကာ
သဲကန္တာရကို စိမ်းစိုစေမည်။ မြေအောက်လွှာက မြေဆီရွေရည်နှစ်
ရေန်ကိုလည်း တစ်ထောင်သောလက်ရုံးအားဖြင့် လောကသားတို့
အတွက်သာ တူးဖော်အသုံးချပေတော့မည်။ ယခုတော့ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီး
သည် နှလုံးသားမရှိသော အဖျက်မာရ်နတ်မင်း၏ ခန္ဓာရှင်ဝတ္ထုကြီး
ကိုမှ ဒီလက်ရုံးအတပ်များလေခြင်း။

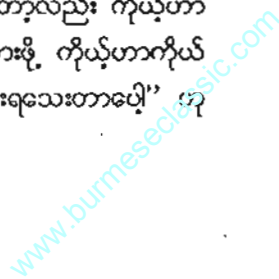
နာဂိပိုင်းအတွင်း မာရ်နတ်မင်း၏ စစ်သည်တော် လေနှင့်မိုး
များ၏ ထန်စစ်ဆင်ရေးကို ငေးနေမိသော ဘရဏီသည် ကားရပ်သံ
ကြား၍ ဆင်ဝင်အောက်ဘက်သို့ ထွက်လာ၏။ ကားမှာဂျစ်ကားဖြစ်
ကာ ဆင်းလာသူမှာ မင်နီ။

“ဟော ဘယ်ကကြွလာလဲ မိမု၊ ဒီတစ်ခါ ဂျစ်ကားနဲ့ဘာနဲ့
အကျပါလား”

လက်က သံဆွဲတံခါးကိုဖွင့်ရင်း ဘရဏီက ပြောလိုက်၏။
မင်နီသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘရဏီခါးကိုဖက်ကာ ဧည့်ခန်းတွင်
ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ဒီလိုလေ အသိုင်းအဝိုင်းကထူပေးတော့လည်း ကိုယ့်ဟာ
တိုယ်ထရသေးတယ်၊ သွားချင်တဲ့ နေရာကိုသွားဖို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဂျစ်ကားတစ်စီးတော့ တစ်နေ့အတွက် ဖန်ဆင်းရသေးတာပေါ့” ဟု
မင်နီသည် ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ဆိုစမ်း”

“အရဏီနဲ့ ဦးရွှေကြူဆိုတဲ့လူနဲ့ သိတယ်ဆို”

ဘရဏီသည် ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်၏။

“ဪ... ယဉ်ကျေးမှု သုတေသနအရာရှိ ဦးရွှေကြူဆိုတာလား။ အေး... အေး ဟုတ်တယ်။ ဘရဏီနဲ့ ပုဂံမှာဆုံခဲ့ကြဘူးတယ်။ ဝူပျောက်ကြီးထဲတောင်တို့များ ဝင်ခဲ့ကြသေးတယ်”

“အောင်မယ်... တူပြိုင်ဂူလိုက် ဇာတ်လမ်းတောင် ခင်းခဲ့ကြသေးတာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ မိပုရယ်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လူတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ပါ။ အဲဒီနံရံက ဆေးရေးပန်းချီတွေ၊ စာတန်းတွေ ဖတ်ကြတာ။ ကိုယ်တော့ ဘာမှနားမလည်ပါဘူး။ သူတို့ကိုသာ ကူခဲ့တာ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“သူက မာတင်အဲဗင်းနယူးမှာနေတယ်တဲ့။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ အိမ်မှာရှိမယ်တဲ့။ ကိုယ်သတင်း စုဆောင်းခဲ့တယ် ဘရဏီ။ မင်နီနဲ့အတူ သူ့ဆီလိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်သားကြီးကလေး ခရမ်းတွဲဖက် အထကမှာ အလုပ်ရလာပြီ။ မိပုတော့ ကံထလာပြီ အခု ငါ့သားအတွက် အဲဒီဦးရွှေကြူက အလုပ်ပေးနိုင်တယ်တဲ့။ အဝတ်လဲ လမ်းမှာပြောပြမယ်။ သူ့ဆီ တို့များ ဘာဖြစ်လို့သွားရလဲဆိုတာ၊ ငါ့အကြောင်းကိုအတုမင်းက ဟိုရောက်တော့သာ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကိုယ်ပြောတာတွေ ပြောပြပေးတော့”

ဘရဏီသည် အဝတ်အစားလဲကာ မင်နီနှင့်အတူ လိုက်သွားကြောင်း နာနီကိုမှာခဲ့၍ ဦးရွှေကြူအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဆင်သင့်ပင် ဦးရွှေကြူကို တွေ့ရသည်။ ဦးရွှေကြူသည် တနင်္ဂနွေရုံးအားရက်တွင်တောင် အပြင်မလည် တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးလူလူ နေပုံရ၏။ သုတေသနသမားဆိုတော့လည်း ဒီလိုဖင်ငြိမ်၍ သူ့အလုပ်သာ သူ့စိတ်ဝင်စားပေမည်။ ဘရဏီကို မြင်မြင်ချင်း သူ့ဆီးကြိုဥည့်ခံ၏။ မျက်နှာက တက်တက်ကြွကြွနှင့် ရွှင်ဖြူးသွားပုံရသည်။

“ဒေါ်ဘရဏီ အမလေး မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာလိုက်တာ၊ တွေ့ရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ပုဂံမှာ တွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်တို့ မဆိုဖြစ်မိနိုင်ကြဘူး။ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘာကူရမလဲ”

ဦးရွှေကြူသည် ဥည့်ခန်းတွင် သူတို့ဝင်ထိုက်ကြရင်း ဘရဏီသည် စကားပလ္လင်ခံမနေတော့ဘဲ မင်နီ၏သားငယ်ဇာတ်ထုပ်ကို ခင်းပြလိုက်၏။

“ဒီတော့ ဘရဏီ နိဗ္ဗာန်ပြောရမှက ဦးရွှေကြူတို့မှာ စိတ်တူသဘောတူ သူငယ်ချင်းတစ်စု ထူထောင်ထားတဲ့ စေတနာ့သင်္ဂြိုဟ်ရယ်၊ မူလတန်း ကိုယ်ထူကိုယ်ထကျောင်းလေးရယ်၊ မင်္ဂလာခုံအလွန်ရာဘာခင်းတွေနားမှာ ဖွင့်ထားတယ်ဆို၊ အဲဒီကျောင်းမှာ မင်နီသားအငယ်ကို အလုပ်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဦးရွှေကြူရဲ့ ကျောင်းက မင်္ဂလာခုံအနားပေးမယ့် တောကျောင်းလေးလိုပါပဲတဲ့။ ဘရဏီတို့ သတင်းကြားလာရတာလေ၊ အထူးသဖြင့် နေရာကျယ်ကျယ်ပြောပြောရှိလေတော့ မင်နီသားငယ်အတွက် သူတို့လင်မယားအတူနေဖို့ တဲအိမ်ကလေးတစ်နေရာ

စာပဲရရ အလုပ်တက်နေစရာ အိမ်ကလေးလည်းလိုလိုပါ။ ဒီကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့အုပ်စုအပေါ်မှာ ဦးရွှေကြူလည်း သြဇာညောင်းတယ်ဆိုလို့ ဘာရဏီ အကူအညီတောင်းဖို့လာတာပါ”

“အေးဗျာ... အတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း တနင်္ဂနွေ ဆို နေ့လယ်ပိုင်း အဲဒီမှာပဲ သွားနားပြီး အပန်းဖြေလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကိုဘာသာတို့ အုပ်စုကိုတောင် ကျွန်တော် ဒီတနင်္ဂနွေ လာဖြစ်တယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ခုန ဖိုးသက်လေကျလို့ အချိန်ယူစောင့်နေတာ ဒီက အမျိုးသမီးအဖော် ဒေါ်... ဟိုဒင်း”

“မင်နီပါ” ဦးရွှေကြူသည် မင်နီဟုခေါ်ရမှာ အားနာသလို စကားထစ်နေ၍ မင်နီက ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မင်နီလည်း ပါလာသားပဲ။ ဒေါ်ဘရဏီပါ အတူ လိုက်လာပါလား။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြ တယ်ဆိုတာ မင်နီလည်း သိသွားမြင်သွားရတာပေါ့။ မင်နီနဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ဆုံပြီး အလုပ်အတွက်လည်း ကျေနပ်လျှင် နေရာ ထိုင်ခင်းလည်း သဘောကျတယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်မယ့် သူငယ်လေး ကို ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ ခု ဒီသူငယ်လေးရော တစ်ပါး တည်းပါလာလား”

“မပါလားသေးပါဘူး ဦးရွှေကြူ။ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မင်နီထား ရစ်ပါတယ်။ ဦးရွှေကြူအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခါတည်း မင်နီ တို့သွားကြည့်ရအောင်။ ခရီးဆန် အပန်းဖြေပေါ့ မင်နီမှာ ကားပါမိ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မိန်းကလေးတွေကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေအတွက်က ဒီကနီရပြီး အလုပ်အတွက် နယ်ဆင်းဖို့နေနေသာသာ ရန်ကုန်နဲ့ အဲဒီလိုခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုလျှင် တောင် သူတို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်လိုဘူး။ ခေတ္တခဏတော့ လုပ်မယ့်သူတွေ ပေါ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်တာက ရာဘာတောအလွန်က အလုပ်သမားတွေရဲ့ ကလေးတွေအတွက်တင်မဟုတ်ဘူး။ ထောက်ကြံ့ မရောက်ခင် ကိုယ်ပြောချင်ရာကလေးတွေအတွက်ပါ ရည်ရွယ် ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်နီသူငယ်ချင်း ဘရဏီနဲ့ စိတ်တူသဘောတူ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူကြတယ်နော်။ ဘရဏီကလည်းလေ ပုဂံမြင်းကပါ အရပ်မှာ ကျောင်းဆောက်ဖို့ စီစဉ်နေတာ”

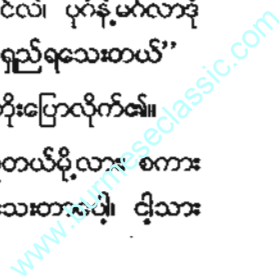
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ပုဂံမှာ သတင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်တော် အဝတ်သွားလဲလိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးရွှေကြူသည် အဝတ်လဲရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွား၏။

“ဟောဒီ မိပုတစ်ကောင်ဟာ လူပုသလောက် စကားရှည် တယ်ဟဲ့။ ကျုပ်ကျောင်းနဲ့ သူ့ကျောင်း ဘာဆိုင်လဲ၊ ပုဂံနဲ့မင်္ဂလာဒုံ အဝေးကြီး၊ စိတ်တူသဘောတူ ဘာလေးနဲ့လေရှည်ရသေးတယ်”

ဘရဏီသည် မင်နီဖင်ဆိတ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့ဟဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတော့ တူတယ်မို့လား။ စကား ဆိုတာ ဝေဝေဆာဆာလေးဖြစ်အောင် ပြောရသေးတာပေါ့။ ငါ့သား

ထုံးတော့ ငါ့ခြေလှမ်းပြောနဲ့ စကားပြောပုံ တစ်စက်တောင် မခိုလို့ ငါ့စိတ်ညစ်နေတာ”

“တိတ်တော့ သွားစို့၊ ဟိုမှာ နင့်မင်းသား ကြွလာပြီ”

ဘရဏီသည် တိုးတိုးလေးပြောကာ နေရာမှထလိုက်ကြ၏။ သူတို့အားလုံး မင်နီ၏ ဂျစ်ကားလေးနှင့် ခရီးဆက်ထွက်ကြ၏။ မင်လာအို အလွန် ဆိုသော်လည်း ရာဘာတောကိုဖြတ်၍ အထဲသို့ တော်တော် ဝင်သွားရသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်။

ဂျစ်ကားဖြစ်၍ တော်ပါသေး၏။ နံနက်က ရွာချထားသော မိုးရည်များကြောင့် ဗွက်ထနေသောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ဦးရွှေကြူ ၏ ကျောင်းလေးကို ရောက်ကြသည်။ ကျောင်းလေးသည် တနင်္ဂနွေ ဖြစ်၍ ကလေးများ အသံတိတ်နေသည်။ ကျောင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်း ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီသို့ သူတို့သွားကြသည်။

“အဲဒီ အိမ်လေးက လူပျိုဆရာတစ်ယောက်စုနေတယ်။ ဟိုတောင်ဘက်က နှစ်ခန်းတွဲအိမ်ကလေးကတော့ ဒီကျောင်းအုပ် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကိုဘသာ လင်မယားနေတယ်။ တစ်ခန်းလွတ် နေတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ မင်နီရဲ့သား အလုပ်လာလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခန်းပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု ဦးရွှေကြူသည် အထေး အိမ်ထောင်သည်တန်းလျား ဖြစ်ဟန်တူသော နှစ်ခန်းတွဲအိမ်လေးကို လက်ညှိုးတိုပြုရင်း စကားပြောလာ၏။

လေငြိမ်း ပြီးသောလေး ဦးရွှေကြူတို့ပါလာ။ စောစောက မိုးရွာတို

လာမှလာဖြစ်ပါ့လော့လို့၊ အတော်ရေပါတဲ့မိုး” သူငယ်တစ်ယောက် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှ ပြေးထွက်လာကာ ဆီးကြို၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းမော်၊ ညည်သည်တွေပါ ပါလာတယ်ချို့။ ကိုဘသာတို့ပါ ခေါ်လိုက်လေ၊ ကဲ ဘရဏီရော မင်နီရော ဟောဒီမှာ ခြေဆေးပြီး ဝင်ထိုင်ကြ”

ဘရဏီတို့သည် ရွံ့ဇွတ်များကို ဆေးကြောပြီး ညည်ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ လူပျိုဆရာများနေသည် ဆိုပေမယ့် ညည်ခန်းလေးသည် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ရှိပေသား။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်က အိမ်စောင့်၊ ကျွန်လူတွေ ထောက်ကြို ဘက်သွားလေရဲ့၊ ကိုဘသာတို့ လင်မယားတော့ ဆရာလေး ကိုရွှေကြူကို စောင့်နေတယ် လာကြလိမ့်မယ်”

ဦးရွှေကြူသည် ဘရဏီ မင်နီတို့နှင့် ကိုမင်းမော်အား မိတ် ဆက်ပေး၏။ ကိုမင်းမော်သည် မျက်နှာလုံးလုံး အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် တောင့် တောင့်ရောင့်ရောင့် ရှိပေသား။ ရန်ကုန် လူပျိုများလို ဆံပင်စုတ်ဖွား နှင့် ခါးကိုင်းကိုင်း ပုဆိုးမြေကြီးတိုက် ပုံစံမဟုတ်ပေ။

“ကဲ . . . ကိုဘသာ ပြောထားလို့ ညွှန်ဆတ်သားခြောက် ခတွေဖုတ်၊ မြေပဲယိုလည်း ထိုးထားတယ်၊ ရေခန်းကြမ်းသောက်ကြ” ကိုဘသာ ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသော ညွှန်ဆိုသည် အမျိုးသမီးက ပြောပြော ဆိုဆို ဝင်လာ၏။ အဆင်သင့်လုပ်ထားသည့် အစားအစာများကို ကျောက်ကာမန်းနှင့်ပြင်ကာ အလယ်စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ သူ့

နောက်မှ ကျောင်းအုပ် ကိုဘသာဆိုသူပါပါ လာသည်။ ဦးရွှေကြူသည် အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးရင်း လာရင်အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ကိုဘသာကလည်း လခမှာစားလောက်ရုံပဲ ပေးနိုင်သေးကြောင်း အိမ်ခန်းတော့ရမည်။ စေတနာကျောင်းဖြစ်၍ စေတနာနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ပြောပြ၏။ နေ့ကျောင်းမှာ မူလတန်းအထိရှိ၍ ညကျောင်းမှာ ၉-တန်း၊ ၁၀-တန်းအထိ သင်ပေးသည်။ ကိုမင်းမော်မှာ မူလတန်းကို ကောင်းမွန်စွာ ပြနိုင်၍ အင်္ဂလိပ်စာကိုမူ မနှစ်က ၁၀-တန်းဝင်ဖြေ၍ အောင်မြင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် လူတစ်ယောက် တံခါးတွင် လာ၍ ရပ်ရင်း ဧည့်ခန်းတွင်သို့ ယိုင်ညွတ်ကျသွားသည်။ ကိုမင်းမော်သည် ကံမန်းကတန်း ပြေးယူပွေ့ဖက်လိုက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျမသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပါလား”

ကိုမင်းမော်သည် အော်ပြောလိုက်၏။

“ကိုကိုကြီး အမလေး ကိုကိုကြီးပါလား ကိုကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာ ရောက်နေလဲ” ဘရဏီ၏ အော်သံကြောင့် အားလုံး ကိုမင်းမော်အနားသို့ ရောက်သွား၏။ ဦးဇေယျာမှ ဦးဇေယျာ အဝမ်းတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရည်စိုရွာနေသော်လည်း ကိုယ်မှာခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေ၏။ စကားပြောဖို့ သတိပင်မရလေသလား။ ပြောပဲ မပြောနိုင်လေသလား။ ကိုမင်းမော် ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ ဘရဏီသည် လက်ဖျားများကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ကျွန်မ... ကျွန်မ သူ့ကို အခုအိမ်ခေါ်သွားပါရစေ၊ ဆရာဝန်နဲ့ အမြန်ပြန်တွေ့ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူ့မိန်းမား စာလိပ်တန်းက ရောက်နေလဲ၊ ဒါဒါ... ကျွန်မ အိမ်မိတ်တူနီရဲ့ ယောက်ျားဦးဇေယျာပါ”

“ဟင်...”

ကိုမင်းမော်ရော ကိုဘသာတို့ အုပ်စုပါ အံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ဘရဏီကို ကြည့်မိကြ၏။

“အစ်မကြီးရယ် လူများနေသလား ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးမင်းထင်စည်ပါ။ မန္တလေးက လာလည်ရင်း ဒီမှာတည်းပါတယ်။ ခုမနက်လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ၊ ကျွန်တော်က ရာတာရိပ်သာ တောရကျောင်းမှာ မိုးဝင်ခိုနေလို့ အပြန်နောက်ကျတယ်ထင်ပြီး မျှော်နေတာ”

“ကဲ... ကျွန်မနောက်မှ ကားပေါ်မှာ ရွှင်ဖြယ်၊ ခုလောလောဆယ် အဝတ်အစားတွေ လဲရအောင် ကိုမင်းမော်လည်း လိုက်ခဲ့၊ ဦးရွှေကြူ ဘရဏီတို့အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင်”

မင်နီသည် ညွှန်ယူလာသော အဝတ်အစားများကို လူနာအား လဲလှယ်ပေး၍ ကားပေါ်သို့ ယောက်ျားများအားနှင့် ပွေ့သယ်တင်သွားကြသော်လည်း လူနာသည် သတိရပုံမပေါ်။

“ဦးရွှေကြူ သူအခု အခု မသေနိုင်ပါဘူးနော်”

ဘရဏီသည် ဦးဇေယျာ၏ အခြေအနေကို အားမရ...

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ဘရဏီ၊ အဖျားအရှိန်ကပြင်း လူက အားမရှိလို့ သူသတိလစ်နေတာပါ”

ဦးရွှေကြူ ဖြေလိုက်၏။

မင်နီသည် သူ၏သားငယ်နှင့်အတူ ကိုဘာသာဆီ ပြန်လာမည် အကြောင်းပြောကြားနှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်တက်လာ၍ ထွက်ခွာလာ ကြသည်။

“ဘရဏီတို့အဖို့ ကိုကိုကြီးကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ဖို့ အရေးကြီးနေလို့ ခုလို ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ကားပေါ်ရောက်မှ တောင်းပန်ရင်း ပြောပြ၏။ ဦးဇေယျာ အိမ်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပုံကို ဘရဏီသည် အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက် သည်။

“ကျွန်တော်တို့အသိက အင်္ဂလိပ်စာ အထက်တန်းကျောင်း အတွက် စာအုပ်တွေကို အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွေအတွက် ထုတ်ဝေနေတဲ့ ဆရာကြီးမင်းထင်စည်အနေနဲ့သာ သိပါတယ်” ဟု အစချိ၍ ကိုမင်းမော်သည် ဦးဇေယျာရောက်လာပုံကို ပြောပြ၏။ သူတို့ ကျောင်းများအတွက် မင်းထင်စည်၏ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာများမှာ အလွန်အသုံးကျ ထိရောက်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် ဆရာကြီးစာအုပ် များ ကျေးဇူးနှင့် ၁၀-တန်းကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့၍ စာအုပ်များပီ လိပ်စာအတိုင်း မန္တလေးကို သွားရောက်ကန်တော့လို၍ စာရေးလိုက်ရာ မန္တလေးသို့ မလာပါနှင့်၊ သူကိုယ်တိုင် မန္တလေးမှ ဆင်းလာချိန်တွင် ကိုမင်းမော်တို့နှင့် လာတွေ့မည့်အကြောင်း လူကြိုနှင့်စာပြန်ရေးလိုက် သည်။ ယခုလည်း ရန်ကုန်လာလျှင် သူတို့ဆီမှာ စိတ်အေးလက်အေး တစ်ပတ်လောက်နေချင်သေးသည်ဆို၍ သူတို့က ပျော်သလောက်

အပန်းဖြေနေထိုင်သွားရန် ဆွဲထားကြ၍ ဆရာကြီးမပြန်ပဲ သူနှင့်အတူ နေကြောင်းကို ကိုမင်းမော်က ပြောပြ၏။

“ရောက်လာကတည်းက ကျန်းမာပုံတော့မရဘူး။ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ ယမင်းစားချိန်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီ မနက် မိုးမိလို့များ အပြန်နောက်ကျသလားလို့။ ဆရာကြီးက ခင်ဗျား တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းလျှောက်ထွက်ရာကအပြန် မင်္ဂလာခုံရာဘာတော့ရ ကျောင်းရိပ်သာ-ဆရာတော်ဆီဝင် တရားဆွေးနွေးသေးတာ။ ဆွမ်းစား ချိန်ရောက်မှ အိမ်ကိုပြန်လာတာ။ ဪ လက်စသတ်တော့ ဆရာ မင်းထင်စည်ဆိုတာ ပါမောက္ခကြီး ဦးဇေယျာကိုး”

လမ်းတွင် ကားပေါ်၌ ကိုမင်းမော်သည် ဦးဇေယျာသည် သူတို့ ဆီရောက်လာပုံကို ဤသို့အကျဉ်းချုံးပြောပြ၏။ ဘရဏီစိတ်ထဲတွင် တော့ ဦးဇေယျာဘဝကို ဖျောက်ကာ ဆရာကြီးမင်းထင်စည်အနေနှင့် ကိုမင်းမော်တို့နှင့်အတူနေပို့ ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အကြောင်းတစ်ခုရှိရမည် ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးလာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ပုလဲတို့လင် မယား အဆင်သင့်ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ပါပါ... ပြန်ရောက်လာပြီဟေ့”

တစ်မှဟုတ်ချင်း ပုလဲ၏အသံဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လွှမ်းသွား၏။ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လှုပ်ရှား သွား၏။ အားလုံးကွက်တီး သူတို့နယ်ပယ်အတွင်း ဦးဇေယျာပြန်ရောက် ဇာခြင်းအတွက် သက်ဆိုင်ရာ သက်ဆိုင်ရာတွေကို အကြောင်းကြား လိုက်သည်။ အချိန်မီ ဆရာဝန်စံဖိုးပါ ရောက်လာကာ ဦးဇေယျာကို

လာကြည့်၏။ လူနာအဖို့ အများရှိနိုင်ကြောင်း သတိကောင်းစွာမရ သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်ကိုလည်း သိပုံမပေါ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို အချိန်စောစွာ ပြန်ရောက်လာ၍ သူတို့အိမ်သားများအားလုံး ဦးဇေယျာ ၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိတ်ချသွားကြသည်။ လူနာ၏ အိမ်ခန်း ထဲတွင် ပုလဲနှင့်ဆရာဝန်စံဖိုး၊ ဦးမန်းကြီးတို့ စောင့်ရစ်၏။ ဘရဏီယာ သူတို့ မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းမှူးနှင့် ကိုမင်းမော်တို့အား ဧည့်ခံ၍ အကြံ အပျက်ကို ကိုမင်းမော်က လုံခြုံရေးမှူးအား ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။ ကိုစောဦးကိုလည်း လုံခြုံရေးမှူး အကြံဉာဏ်ပေးသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြတ်လေး သွယ်ဆီလွတ်လိုက်သည်။

“ဦးဇေယျာ သတိပြန်ချိန်မှာ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်နဲ့ တွေ့ဆုံ ဖို့ သင့် မသင့်ကတော့ ဆရာဝန် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ပြဿနာပါ။ ဒေါ်မြတ် လေးသွယ်နှင့် ဒေါ်ဘရဏီတို့ အိမ်တွင်းရေးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရာရှိတွေ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဟိုလူမှုရေးအရတော့ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ဆီကို တစ်ယောက်ယောက်လွှတ် အကြောင်းကြား ဖို့တော့သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တာမေ့ရဲဪန ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

ဘရဏီသည် ရဲဩနမှူး၏ အကြံပေးချက်အရ ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း ကိုစောဦးကို မြတ်လေးသွယ်ထံ လွှတ်လိုက်ရ၏။ ကိုမင်းမော် သည် သူတို့နယ်ပယ်အသိအားဖြင့် ဆရာကြီးမင်းထင်စည်၊ သူတို့ ကျောင်းလေးသို့ ရောက်လာပုံကို အသေးစိတ် ရဲအရာရှိအား ပြောပြ နေ၏။ ဦးရွှေကြူနှင့် မင်နီသည်လည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြ၏။

အပြင်တွင် ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ဘရဏီထင်သည် အတိုင်း ကိုစောဦးသည် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်တို့ ဒေါ်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ ဆင့်နောက်ဆင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဘရဏီသည် မြတ်လေးသွယ်အား ပြောပြရမည့် စကားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာ အတွက် စိတ်မောနေဆဲ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်က ဧည့်ခန်းထဲသို့အဝင်။

ဝုန်းခနဲ ဆရာလေးမင်းမော်သည် ခုန်၍ထလိုက်၏။ အားလုံး သည် ကြိုက်သေ သေနေ၏။ အထူးမျက်နှာအပျက်ဆုံးမှာ ဒေါ်မြတ် လေးသွယ်၊ သူသည် ထိုင်လည်းမထိုင်နိုင်၊ တောင့်တောင့်ကြီး၊ ကျောက် ရုပ်လို မတ်မတ်ရပ်နေ၏။

“အန်တီသွယ် . . . ထိုင်လေ” ကိုစောဦးသည် ထိုင်ဖို့ သတိပေးလိုက်၏။

“ဘာ . . . ဒါ . . . ဒါ ဒီမိန်းမ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အန်တီသွယ် ဟုတ်လား”

ကိုမင်းမော်သည် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ မျက်လုံးက ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော် လူသတ်ချင်ပြီ၊ ခင်ဗျား . . . ခင် ဗျား၊ အသက်ရှင်နေသေးသကဲ့၊ ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့လို့ ခင်ဗျား အသက်ချမ်းသာရာရတယ် အောက်မေ့လိုက်ပါ။ ဘာအကြောင်း ကြောင့် ရပ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားအထုပ် ခင်ဗျားဖြေပြမလား၊ ဟောဒီ လူကြီးတွေရှေ့ ကျွန်တော်ကပဲ အထုပ်ဖြေပြရမလား ပြောစမ်း”

“ဒီလိုပါ ကိုမင်းမော်၊ ပြဿနာနောက်မှရှင်းပါ။ ကျွန်တို့ ဘာမှမသိပါဘူး။ ခုသူလာတာက ဦးဇေယျာရဲ့ ဒုတိယဇနီးအဖြစ် သူ ယောက်ျားကို လာတွေ့တာပါ။ ကျွန်တို့ မျက်နှာထောက်ထားပြီး ဒေါသကိုထိန်းလိုက်ပါ။ ထိုင်ပါ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်”

ဘရဏီက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မထိုင်နဲ့ ခုမှဆိုတယ်သိလား။ ခုမှပိုပြီး ခင်ဗျားအပေါ် ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော့် ဆရာကြီး မင်းထင်စည်ကိုပါ နှလုံးသွေးစုပ်တဲ့ ကျားသစ်မ၊ ဘီလူးမ၊ သတိရပါ သေးရဲ့လား မမသစ်ရဲ့။ ဒီမှာ မောင်လေးမော်မော်လေ။ ကျွန်တော့် ကို ရှာန်လျောအောင် လုပ်ခဲ့စဉ်ကတော့ ခင်ဗျားနာမည် မေကြည်သစ် ဆို၊ ခုတော့ မြတ်လေးသွယ်တဲ့။ တတ်နိုင်လောက်တဲ့ မမသစ်၊ ကျားသစ် မကြီးရဲ့။ နောက်ထပ် လူသားဘယ်နှစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ်စားနို့ မလိုလဲ”

ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ ကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်လာသောကြောင့် ကိုစောဦးက အသာတွဲယူ၍ ဆိုစာ ပေါ် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ မြတ်လေးသွယ်သည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်၊ အသက်မနည်းရှု၍ မျက်စိမှိတ်ကာ မိန်းမောနေပုံရသည်။

“ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ နောက်မှ ဥပဒေကြောင်းအရ အရေးထူ သင့်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ယူပေးပါမယ်၊ လာပါ ဟိုဘက်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါ”

လုံခြုံရေးမှူးသည် လက်သီးတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်၍ ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသော ကိုမင်းမော်ကို အခန်းပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပစ်ပစ် ကြသည်။

“အမလေးဗျာ ခင်ဗျားတို့ကလည်း အလိုက်တာ၊ ဒီမိန်းမ ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုတွေက ဥပဒေနဲ့အရေးယူလို့ မရဘူးဗျ”

ကိုမင်းမော်သည် ပါးစပ်ကအော်ဟစ်ရင်း တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကန်လန်ကန်လန်နှင့် ပါသွားသည်။

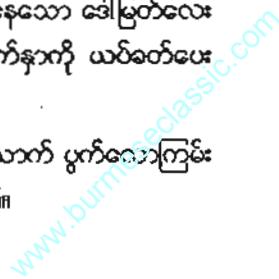
“ဟို... တာမွေက ရဲဌာနမှူးလာရင် ကျွန်တော်တို့ အခန်း ဘက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

မရမ်းကုန်းရဲဌာနမှူးက မှာသွား၏။

“ကဲ... ကိုစောဦး ဘရဏီတို့အောက်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲဆို တာ အပေါ်ကလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာစံဖိုးကို ခဏဆင်းလာ ခဲ့ပါလို့ပြော၊ ပြီးတော့ ပုလဲမှန်တင်ခဲ့ပေါ့က အော်ဒီကလုံး ရေငွေပုလင်း လည်းယူခဲ့၊ ဘရဏီ ဒေါ်မြတ်လေးသွယ် အနားမှာစောင့်နေမယ်၊ သူ မူးနေပုံရတယ်”

လက်ဖျားများ အေးစက်၍ သတိလစ်နေသော ဒေါ်မြတ်လေး သွယ်အနားတွင် ဘရဏီသည် ထိုင်ချရင်း မျက်နှာကို ယပ်ခတ်ပေး နေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းတွင်မူ ကိုမင်းမော်တစ်ယောက် ပွက်ဂောကြမ်း နေသည်။ သူ့အသံကို မနည်းထိန်းလိုက်ပုံရ၏။

“ကျွန်တော်လေ ဒေါ်ဘရစ်ကြီးကို အားနားလို့၊ နို့ပို့ရင် ခင်ဗျားတို့ရွှေမှာကို လူသတ်ဖြစ်တယ်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ သိပ်ကို စိတ် နာတယ်”

“အရမ်း... အရမ်းတော့ လူမသတ်ပါနဲ့ခင်ဗျား၊ ကဲ... ခင်ဗျား ဖြစ်သမျှ ကျွန်တော်တို့ ပြောပြ၊ လူအများအတွက် လူတစ်ယောက် ဟာ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် တရားမပြုင့် ဥပဒေ၊ သို့မဟုတ် လူမှုဇာတိ အရ ကာကွယ်ပေးရမှာက ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပါ။ ခင်ဗျား ပြဿနာ ကို ကူညီပြီး ဝင်ရင်းပေးမယ်၊ ကဲ... ပြောပြပါ အဆင်သင့်ပဲ၊ တာဝန် ဌာနက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘော်တွေလည်း ရောက်လာပြီ”

နောက်ထပ်ရောက်လာသော ရဲမှူးနှင့် ရဲလက်အဖွဲ့မှာ တခြား ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ပြောရမှာတောင် ပြောရမယ့်သူက ရှက်သေး” ကိုမင်းမော် သည် ဒေါသအရှိန်နည်းနည်းပြေသွားပုံရ၏။ သူ့ဇာတ်ထုပ်ကို သူ့ဒေါက် ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တုန်းက သူ့နာမည်က ဒေါ်မေကြည်သစ် တဲ့။ ခုထက်တောင် ဖျိုသေးနေသေးတယ်၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ တောရကျောင်းဆရာတော်ဆီမှာ ဆွမ်းလာကပ်ရင်း တွေ့ကြတာ ကျွန်တော်နေတဲ့ ကျောင်းလေးက အခုကလေးတွေအတွက် ကျောင်းဆွမ်း ထားတဲ့ကျောင်းပေါ့။ ကျွန်တော် ဈာန်လျှောက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ရှင်ပီမလပါ”

“ဟောဗျာ”

လုံခြုံရေးမှူးက အာမေဩတ်ပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘာနားမလည်း၊ ညာနားမလည်းနဲ့ ပီမလ တဝက လူထွက်ပြီး မင်းမော်ဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရတာ ဖြစ်ပေစေတော့။ သူကလည်း မောင်လေးမော်မော် မော်မော်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တကယ် ယူပါဗျာလည်းဆိုရော တကတည်း ခြေစဖျောက်သွားလိုက်တာ အခုမှ ပြန်တွေ့ရတယ်။ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ အဲ... အဲ ကျွန်တော့် ဆရာတော်ကလည်း ပြောပြတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် အမျိုးသမီးတွေ ကြည့်ညှိရုံသေမှု ခံယူထိုက်သလိုပဲ သာသနာ့ သန့်ရှင်းရေးအတွက် ဗာတုဂါမတွေရန်ကလည်း သတိထားရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကျောင်း မှာ သူ့စည်းကမ်းထားတာက မည်သည့်ဒကာမမှ အဖော်မပါပဲ ဆရာ တော်ကြီးကျောင်းပေါ်မောက်ရတာ။ ကျွန်တော်တလည်း သတိချွတ်သွား တယ်။ ကျွန်တော့် ကျောင်းလေးဆီကို သူတစ်ယောက်တည်းလာတာ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘူး ထင်မိတယ်။ သူ့လက်ချက်ဦးသွား တော့ လက်မြှောက်လိုက်ရတယ်။ ခုနပြောသလိုပဲ၊ ရှိစေတော့၊ ကိုယ့် ဘဝ ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ့်အမှားတွေလည်းရှိတော့ ကျွန်တော် ဘယ် ဘဝရောက်နေနေ ပညာကြိုးစားသင်ပြီး သူ့ကိုလုပ်ကျွေးမယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း လူဝတ်လဲလိုက်ရော တစ်ခါတည်း သူကခြေရာဖျောက် လိုက်တယ်လေ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရိုးရိုးသားသား လူသားဆို ဘော် သေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဖခင် ဗုဒ္ဓရဲ့အရေတော်သက်န်းကို နှာအောင် လုပ်တဲ့မိန်းမကို နာကြည်းလို့ မဆုံးဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားက ရှင်ပီမလ

တဲ့ သိတင်သုံးနေတဲ့ ကျောင်းလေးကို လှူဒါန်းတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ
ဟာ မင်းမော်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကိုလှူတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရှင်ပိမလဆိုတဲ့
ဘုရားသားတော်ကို ကြည်ညိုလို့လှူတာ၊ မင်းမော်နဲ့မဆိုင်း မနေအိမ်
လို့ အမိနဲ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းလေးကို ရာတာ
ပင်တောက ကလေးတွေအတွက် မူလတန်းနဲ့ စေတနာညကျောင်းဖွင့်
ဖို့ ပေးလိုက်တယ်။ ကိုဘာသာတို့ ဦးရွှေကြူတို့ကလည်း စိတ်တူသဘော
တူ ဝင်ကူတယ်။ တစ်ခု ကျွန်တော် ခုမှ သဘောပေါက်နားလည်တယ်”

ကိုမင်းမော်သည် ခေတ္တတွေ၍ စဉ်းစားကာ ရပ်နားနေ၏။
“ဘယ်ကိုလဲဟင်...” ဟု လုံခြုံရေးမှူးက ထောက်ပေး၏။
“ဒီလိုခင်ဗျ ဆရာကြီးမင်းထင်စည် ရောက်လာပြီးနောက်နေ့

ပေါ့။ အစကတော့ ဆရာကြီးက သူ့ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ တစ်ရက်နှစ်
ရက်ပဲ နေမယ်။ သူ့ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ရန်ကုန်မှာ ဆရာဝန်
တွေနဲ့ ဆေးစစ်ဦးမယ်တဲ့။ ပြီးရင် မန္တလေးပြန်မယ်လို့ ပြောထားတာ။
ကျွန်တော်တို့လည်း ဆက်နေစေချင် ပြုစုချင်လို့ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်
တော့နေဖို့ တားထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာ လူပျိုပိုသား
ဆိုပါတော့ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်လေး ခေါင်းရင်းခန်းမှာ နေတယ်။
ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းကိုသိတဲ့ ဆရာအချင်းချင်းတွေက ပိပေနဲ့ပိပေ
နဲ့ ပြောင်ခေါ်တတ်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဘာလို့ ပိပေလို့ ခေါ်ကြ
တာလဲလို့မေးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အချစ်ရှူးကိုဗျား ပြီးတော့
ကိုယ့်ဆရာသမားကို တိုင်တည်တဲ့ သဘောပါ။ ဆရာကြီး ကျွန်တော်
အိမ်ခန်းထဲ ခေါ်ပြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလေ ကျွန်တော်ကို ဝေထာ

တဲ့ မေသစ်ပုံကြီးကိုချဲ့ မှန်ဘောင်သွင်းပြီး အိပ်ရာဘေးမှာကို ထားတမ်း။
အောက်က စာတန်းလည်း ရေးထားသေးတယ်”

“လူမဟုတ် ကျားသစ်မကြီး ကိုက်တတ်သည်” လို့ ရေးထား
တာကို။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုအကျဉ်းချုပ်
ပြောပြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဆရာကြီးကမေးသား သူ့နာမည် ဘယ်သူ
တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ရိုးရိုးပဲ ဒေါ်မေကြည်သစ်လို့ပြောပြပြီး မူရင်း
သူ့ကျွန်တော်ကိုပေးတဲ့ ပို့စကတ်အရွယ် ဓာတ်ပုံကိုလည်းပြ၊ နောက်
ကျောမှာ ချစ်ခဲ့ရသောနေ့များကို သတိရှော့နှင့် မောင်လေးမော်မော်
သို့ဆိုပြီးရေးထားတဲ့လက်ရေးရေး၊ မေသစ်ဆိုတဲ့ လက်မှတ်ရော ပြ
လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းဆရာကြီးဟာ သိပ်မျက်နှာမကောင်းဘူး။
ကျွန်တော်တို့လည်း ကျန်းမာရေးကြောင့် ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်
တော့ ကျွန်တော်ဆရာကြီး မင်းထင်စည်ဟာ ကျားသစ်မကြီးရဲ့ ဒုတိယ
သားကောင် ဖြစ်နေတာကိုး”

ယခုမှပင် ကိုမင်းမော်သည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်သည်။

“ကဲ... ဒီတော့ အဲဒီလို လူသားစားပါသော ကျားသစ်မကို
ခင်ဗျားတို့ ဥပဒေဆိုင်ရာ အရာရှိတွေအနေနဲ့ ဘယ်လို ထိန်းချုပ်မလဲ။
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရရင်တော့ နေ့ ၂ တိုဘာဆိုချုပ်ပြီး ည
တလီးယား လက်နက်ကြီးတွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့က ဖြစ်လွယ်သေး။ အဲဒီ
ထို မိန်းမတွေကို ဘာဥပဒေ ဘာစာချုပ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ရမလဲ။ သူတို့
ဆိုယ်တိုင်က စိန်ယိုထွက်တဲ့ရောင်ခြည်တွေကလည်း အလှူမြို့ဓာတ်
ဆောင်ခြည်တွေထက် အဆိပ်အတောက်များသေး”

ရဲများမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် သူ့စကားကို သဘော ကျ၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ... အတော်မောသွားတော့မယ်။ ကိုဝိမလ အဲလေ... ယောင်လို့ ကိုမင်းမော် ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြစ်သမျှ ဇာတ်လမ်းတွေ နားလည်သဘောပေါက်လာပြီ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကိုစောဦးနဲ့ ဒေါ်ဘရဏီတို့ကို အားနာဖို့ကောင်းတော့ ခင်ဗျားက ဒေါသကို ထိန်း ချုပ်ထားပါ။ သူ့တရားက သူ့ကိုစီရင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေ နဲ့ကလည်း အသက်ရှင်လျက် ဦးဇေယျာ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လာလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒေါ်ဘရဏီတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ စောင့် ကြည့်နေလိုက်ပါဦး။ တော်ကြာ သူ့လင်ဒါလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထေ့နားခံစားနေရတာကိုမှ ကြည့်ခွင့်မပြုဘူးလို့ အထင်လွဲနေမယ်။ လူမှု ဝေဖန်တာကလည်း ရှိသေးတယ်လေ”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် ကိုစောဦး ဝင်လာ၏။

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့က လူနာကို စကားမပြောဘဲ နေကြည့် ပြီးရင် ပြန်နိုင်ပါပြီဆိုပေမယ့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ဟာ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်နိုင်အောင် အားနည်းနေတယ်။ ညက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရ လို့ လိုက်လာကတည်းက မူးနေတယ်။ ဒေါ်မေမေရီ (မစ္စစ်စီဖိုး)ကိုယ် တိုင် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို အိမ်ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ ဒေါ်ဘရဏီ က ကိုမင်းမော်ကို မပြန်ပါနဲ့ဦး။ ခေတ္တနေပါဦးတဲ့။ ကဲ... လုံခြုံရေး အရာရှိများလည်း ကျွန်တော်တို့အပေါ် သံသယရှင်းပါပြီနော်။ ဒီဇာတ် သိက္ခာစာအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာပါတယ်။ တစ်ခုခုစားပြီးမှ ပြန်ကြပါ”

မကြာခင် ဒေါ်မြတ်လေးက ကျေးဇူးသော ကော်ဖီနှင့် မုန့် များကိုစားကာ လုံခြုံရေးမှူးများသည် ဘရဏီကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန် သွားကြသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းလောက်တွင်မှ ဦးဇေယျာ သတိပြန်ဝင်လာ၏။ အပူရှိန်မှာ မကျသေး။

“မောင်မင်းမော်”

လေသံလေးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းမော် အနားမှာရှိပါတယ် ပါပါ။ ခုလေ ပါပါသမီးတို့ အိမ်ကြီးကိုပြန်ရောက်နေပြီ ရာတာတောက ကိုမင်းမော်ရဲ့ကျောင်းလေး မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီးလေ ပါပါ။ သမီးပုလဲလေ”

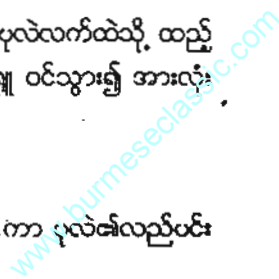
ပုလဲသည် သူ့ရင်ခွင်တွင်မိုနေသော ဝေခင်၏ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာပွေ၍ တိုးတိုးလေးပြောပြ၏။

“အခုလေ... ဒေါက်တာ အန်ကယ်စံဖိုးလည်း အနားမှာ ဒီဂလူးကိုစီနဲ့ ဟောလစ်သောက်ပြီးမှ ပါပါစကားပြောနော်”

အနားတွင် ဘရဏီသည် အသင့်ဖျော်ထားသော ဟောလစ် ကို လူနာသောက် ကြော့ကရားပယ်နှင့်ထည့်ကာ ပုလဲလက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်၏။ ဟောလစ်ရည်တစ်ခွက် ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်သွား၍ အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြ၏။

“သမီး... ပုလဲ”

ဦးဇေယျာသည် လက်ကိုအနိုင်နိုင် မ၊ကာ ပုလဲ၏လည်ပင်း

ခင်နှင်းယု

ကိုလှမ်းစက်လိုက်၏။ ပုလဲသည် အလိုက်သင့် ကိုင်ညွတ်ကာ ဦးဇေယျာ၏ နဖူးကို သူ့ပါးနှင့်ဖိထား၏။

“ပါပါ ဝမ်းသာလိုက်တာ” လေသံမှာ အတန်ငယ် မြင့်လာ၍ စကားလုံးကသာ တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းထွက်လာသည်။

“မောင်မင်းမော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောနော်။ ပြီးတော့... ပြီးတော့... အားမလျော့နဲ့လို့၊ သူ... သူ ငယ်ပါသေးတယ်”

ကိုမင်းမော်သည် ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ...

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့”

ညင်သာစွာ ဦးဇေယျာနားနားတွင် တိုးကပ်သွား၍ ပြောလိုက်၏။

“သူ... သူ့စာသင်ကျောင်းလေးကို တတ်နိုင်သလောက် သမီးကူပါ။ ဒီသူငယ် သိပ်တော်တာပဲ၊ နှလုံးသားမှာရတဲ့ ဒဏ်ရာကို အရက်နဲ့မစိမ်ဘူး။ ဘရဏီကိုလည်း ပြောလိုက်နော်။ သမီးရင်ခွင်မှာ ပါပါ ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ခေါင်းချနိုင်ပြီလို့”

ဦးဇေယျာသည် ဆက်လက်စကားမပြောတော့ပဲ ပုလဲ၏ ရင်ခွင်တွင် မောလျှော့ အသက်ကိုရှုနေတော့သည်။

အမှန်တော့ အရက်ကိုဖြတ်သလိုလဲဖြစ်၊ မိုးရေထဲ မိုးထဲ ဒဏ်နဲ့အဆုတ်ကို အအေးပတ်သွားတာပဲ။ ဘရဏီကလေးငယ်တွေနဲ့ ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်တွေအတွက် အဆုတ်အအေးမိတဲ့ အဖူးဟာ စိုးရိမ်ရတာပဲ”

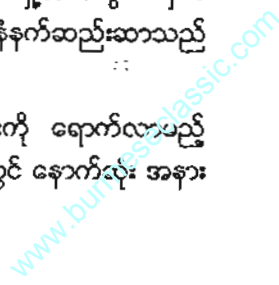
မင်းဆင်စည်

အခန်းနံရံ ပြတင်းနားတွင် ဒေါက်တာစံဖိုးသည် ဘရဏီအား တိုးတိုးလေး ရှင်းပြနေ၏။ ထိုညတွင် ဒေါက်တာစံဖိုးအောင်၏မော်ပါ ဘရဏီတို့အိမ်တွင် အိပ်၍လူနာကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။ လူနာအသက်ရှူကောင်းအောင်သာ အောက်စီဂျင်ဘူးကို အိမ်ရအောင်ယူ၍ အောက်စီဂျင်ပေးထားသည်။ ပုလဲနှင့်ဘရဏီကတော့ ဦးဇေယျာအနားမှမခွာ။ ကိုစောဦးသည် သမီးဒါဂ္ဂုအနားသွားလိုက်၊ ယောက်ျားမကြီးကို လာကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်။ ဘာပဲပြောပြော၊ တရားသည်ဆိုဆို၊ မတရားသည်ပဲပြောပြော ခုချိန်မြတ်လေးသွယ် မူးနေသည်ပဲ ကောင်းသေ။ တတ်နိုင်လျှင် မြတ်လေးသွယ်သည် ဦးဇေယျာ နာလန်ထလာသည်အထိဆက်၍ပဲ ခေါင်းမထူနိုင်အောင် မူးနေပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။ ဆုတောင်းရပေမည်။ သူ့မျက်နှာပူလှ၏။ ပြဿနာက မလွယ်လှ။

ဒေါက်တာစံဖိုးက လူနာသတိရလာသော်လည်း စိတ်ထိခိုက်စရာ၊ အာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံရာ၊ ဣဋ္ဌာရုံရာ ဘာမှမတွေ့ပါစေနှင့်ဆို၍ သူသည် ဦးဇေယျာ ချစ်ပါသော ပြေးဦးဒါဂ္ဂုကိုယ် အသံမကြားရအောင် နာနီနှင့်ထိန်းထားရ၏။ မမြင်ရအောင် တွေ့ခွင့်မပေး အိမ်နောက်ဘက်ဆောင်တွင် ထားရသည်။

အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များသည် အရှေ့ဘက်တွင် ယုက်သမ်းလာသည်။ မနေ့ကလို မိုးသားများမရှိ၊ နံနက်ဆည်းဆာသည် ကြည်လင်လှသည်။

လှပကြည်လင်သော ဆည်းဆာခင်းကို ရောက်လာမည့် အချိန်တွင်ပူ ဦးဇေယျာသည် သမီးပုလဲရင်ခွင်တွင် နောက်ဆုံး အနားယူလိုက်သည်။

ခင်နှင်းယု

“နုလို သူ့ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ပုလဲရင်ခွင်မှာ ခေါင်းချသွားရတာ စိတ်ပြေစရာပါ” အောက်စီဂျင်ဗိုက်ကို ဦးဇေယျာနာခေါင်းမှ ဖြုတ်လိုက်ရင်း ဒေါက်တာစံဖိုးက ဝိုင်ကျနေသော ပုလဲကို အားပေးစကားပြောလိုက်၏။

“ညဦးကတည်းက မရတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိလို့ ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ အကြံပေးတော့ပဲ အောက်စီဂျင်ဘူးကိုသာ ရှာခဲ့ပြီး ဆက်ပေးထားတာ”

ဘရဏီကိုလည်း လှမ်း၍ဒေါက်တာစံဖိုးသည် အားပေးရပြန်သည်။ ယခုအချိန်တွင် စကားပြောနိုင်သူမှာ ဒေါက်တာစံဖိုးတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။

ဖြစ်ပျားဖြစ်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ အခြေအနေကပေးရင် သမီးလေး ပုလဲရင်ခွင်မှာ ကိုကိုကြီး ခေါင်းမှိုပြီး သေပါရစေဆိုတာ အမြဲဆုတောင်းမိတယ်...။

ဘရဏီသည် ဦးဇေယျာတစ်ခါက သူ့ကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ပြောသော စကားလုံးများကိုသာ သူ့နားတွင် ပြန်လည် ကြားယောင်လာ၏။ သူသည် ရပ်တည်၍ မနေနိုင်၊ ဒေါက်တာစံဖိုး အသံကိုလည်း မကြားနိုင်၊ ဦးဇေယျာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားကာ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

နံနက်စောစော သူ့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်နေသော ဒါဗ္ဗတို့ တအားပွေ့ရင်း ...

ဝင်းထင်စည်

“သမီး ဒါရူရေ ကကနဲ့ ဘာဘဝကို ဘယ်တော့မှ ဘယ်တော့မှ သမီးလေး မသွားရတော့ဘူး”

အသံကုန် ဟစ်၍သူသည် ဝိုချလိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းထင်စည်

လည်း ယခုလို တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း ငွေ (၅)သောင်းထည့်ဝင်လျှင်အိန်း
တာ ပရိုသေးပါဘူး။ ဖခင်ကျေးဇူးကို သိတတ်စွာ လျှောက်ခံတဲ့ ဦးစောဦး
နဲ့ ဒေါ်ပုလဲဝေယျာတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကော်မတီက
အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့
ဒီကျောင်းရဲ့ နာမည်ကို...

“မင်းထင်စည်ကျောင်း” လို့ သွားလေသူကို ဂုဏ်ပြုသော
အားဖြင့် အမည်ပေးအပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်ခါတည်းပဲ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပွဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ကို သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်စေချင်ကြ
ပါတယ်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

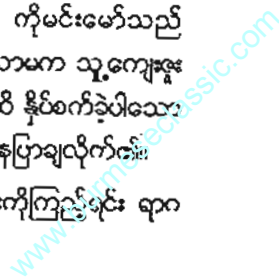
ကိုဘသာ မိန့်ခွန်းပြောကြားပြီးနောက် ပရိသတ်က သာဓု
ခေါ်၏။ ပုလဲတို့ မိသားစုသည် ကျေးဇူးကော်မတီဝင်များနှင့်အတူ
“မင်းထင်စည်ကျောင်း” ဆိုင်းဘုတ်ကို တင်လိုက်ကြသည်။ ဖိတ်ခေါ်
လာသော ပရိသတ်အား နံနက်စာကျွေးပြီးချိန်တွင် မိတ်ဆွေများနှင့်
အတူ ပုလဲတို့ မိသားစုပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ညှော်သည်များ ပြန်သွား၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်သော လူပျို
ဆရာရိပ်သာဆောင်လေး၏ နောက်တွင်တော့ ကိုမင်းမော်သည်
သူတစ်ခါ ချစ်ခဲ့ပါသောသူ့ကိုချာန်လျောစေသည်သာမက သူ့ကျေးဇူး
ရှင် ဆရာကြီးမင်းထင်စည်ကိုပါ ခန္ဓာကြေသည်အထိ နှိပ်စက်ခဲ့ပါသော
ဒေါ်မေကြည်သစ်၏ ဓာတ်ပုံများအားလုံးကို ဈာပနပြုချလိုက်၏။

အလျှံတလက်လက် တောက်ပသော မီးကိုကြည့်ရှုင်း ရာဂ

အခန်း (၈)

“ယခု ကြွလာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုအစီရင်
ခံပါရစေ။ ဒီနေ့ ဦးစောဦး မိသားစုဟာ ကွယ်လွန်သူ ဦးစောဦး
ဆန္ဒအတိုင်း ရာတာပင်ရိပ်သာ ဆရာတော်အား ကပ္ပိယအား ရည်ညွှန်း
၍ လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် နဝကမ္မငွေတစ်သောင်းကိုလည်း
ကောင်း ကျွန်တော်တို့ မူလတန်းကျောင်းလေးနဲ့ စေတနာညှူကျောင်း
အတွက် ငွေ (၄)သောင်း စုစုပေါင်းငွေ (၅)သောင်းကိုလည်းကောင်း
ရေစက်ချလှူဒါန်းပါတယ်။ ရေစက်ချ တရားနာ အမျှဝေတဲ့ကိစ္စက
ပြီးပါပြီ။ ဦးရွှေကြူနဲ့တကွ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကော်မတီအဖွဲ့ဝင်
များ ကျေးဇူးကော်မတီဝင်များက စည်းဝေးတိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်ကြပါ
တယ်။ ဒီကျောင်းလေးကို ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စတင်မတည်ကြပါသော်

ထထာဖြင့် လောကီကျွမ်းကျင်စွာပေးသော သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ငဒုဘုရား၏ အရေတော် အဝါရောင်သက်န်းကို မြင်ယောင်သော အချိန်တွင်မူ သူသည် မျက်ရည်စီးကျမှတစ်ဆင့် ဝေလည်၍ ယင့်သက်ပြင်းစွာ ရှိက်လိုက်မိ၏။

အတိတ်ကံက ကြိုကြိုက်ဖန်တီးလာရင် ဘာမှမတတ်နိုင်သူ ရှင်ဝိမလ၊ မာတုဂါမရဲ့ အဖြစ်ကြီးပဲလည်း မဟုတ်။ မိမိရဲ့ အာရုံခြောက်ပါးက ဝင်လာတဲ့ ကိလေသာကို ဝိပဿနာသတိနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ မစွမ်းနိုင်တော့၊ ရှင်ဝိမလ သိက္ခာကျရတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက ဒါကြောင့် “အပ္ပမာဒေဒ ဝသပ္ပာဒေထ” မပေမလျော့ မပေါ့ကြကုန်လင့်လို့ သူ့သားတော်ရဟန်းများကို နောက်ဆုံးမှာခဲ့တာ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်လာအောင် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားရမယ်။ ညောင်ကန် သာသနာဝင်မှာပါမိ ရှင်ကလျာဏစက္ကရဲ့တပည့် ရှင်လင်္ကာသာရဟာ ငါးရန့်မင်းပျို၊ မဟော်ကျေးစေခန်းပျို၊ မုဒုလက္ခဏာပျိုတို့ကို ရေးပြီးလူထွက်တယ်။ ဗဒုံမြို့စား သတိုးမင်းစောထံမှာ အမှုတော်ထမ်းပြီး စာပေကျမ်းဂန်ကို ဆတ်လက်ဆည်းပူးပြုတယ်။ မြန်မာစာပေမှာ ဖေဒိသပျို၊ ဘလ္လာတိယပျိုတွေကအစ မော်ကွန်းချောင်း ရာဇဝင်သစ်များရေးပြီး ထင်ရှားခဲ့တဲ့ တွင်းသင်းမင်းကြီး ဦးထွန်းညိုဟာ ရှင်လင်္ကာသာရပဲ ဆရာတော် ဝိဇ္ဇာချင်တာက ဝဋ်ကြမ္မာအလှည့်မသင့်လို့ လူဝတ်လဲရလည်း လောကီခေလောကုတ္တရာ၊ စာပေရော ဆက်လက်ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကျိုးပြုပါ...။

သူ၏ ဆရာတော်သည် သူ့သက်န်းချွတ်ရသောနေ့က ဆုံးမပြုပါဒ ပေးသည်ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။ ဆရာတော် အဆုံးအမအတိုင်း သူ့လောကီပညာရေးအတွက် အင်အားစာသင်ရာ၌ ကျေးဇူးအလွန်ပြုခဲ့ပါသော ဆရာကြီးမင်းထင်စည်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့၍ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်များကြုံကြိုက်ကာ ရုတ်တရက် ခွဲခွာကြရသည်။

“ဘာကိုမှ ကြိုတင်တွက်ဆ၍ မှန်းမရပါပြီကော။ ဘဝသည် သူ့သဘော သူ့ဆောင်နေသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြုခဲ့ပြီ။

သူသည် မြက်ခင်းကို ဖြတ်ကျော်၍ မင်းထင်စည် ဆိုင်းဆုတ်သစ်နှင့် ကျောင်းလေးကိုကြည့်မိ၏။ ယခုတော့လည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ကျက်သရေရှိပေသား၊ နက်ဖြန် တနင်္လာနေ့တွင် ကလေးများ၏ စာကျက်သံနှင့် ဝေဝေဆာဆာ တွေ့ရပေမည်။

ယခုတစ်ဖြစ်လဲ ကျောင်းသစ်လေးတွင်တော့ စာပေသင်ကြားသော ကျောင်းသားလေးများသည် သူ့လိုမှောင်တွင် မကျရောက်ကြပါစေနှင့်။ သူသည် တီးတိုးဆုတောင်းမိ၏။ ဦးဇေယျာကတော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဤမြေပေါ်တွင် သူနှင့်ဦးဇေယျာ တွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းသည်။

“ကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်း” ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဦးဇေယျာ သူတို့ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လာရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင်လည်း ကျားသစ်မယ်ဇာတ်လမ်း သို့မဟုတ် ဒေါ်မေကြည်သစ်၏ ဇာတ်ထုပ်သည် ပွင့်ထွက်လာမည် မဟုတ်ပါချေ။

အမှန်တော့...

“မွန်မြတ်သော တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ကြပါစေသတည်း” ဟု ဆုမွန်ကောင်းတွေ့ ဝေဝေဆာဆာနှင့် မင်္ဂလာရက်မြတ်အခါနေ့၌ ဦးဇေယျာနှင့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်တို့ တွေ့ကြုံခြင်းသည် ကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်း မဖြစ်ခဲ့။

ဘာဆုမှ မတောင်းပဲ အလိုအလျောက် ဦးဇေယျာ သူနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမှာတော့ ဦးဇေယျာအတွက်လည်း သူတောင်း သည့်ဆုအတိုင်း သမီးပုလဲ၏ ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းချသွားခဲ့ပြီ။ သူတို့ ကျောင်းလေးမှာလည်း မမျှော်လင့်ပဲ “မင်းထင်စည်” ကျောင်းအဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်သွားရပြီ။

သဘာဝ သို့မဟုတ် ဓမ္မတရား။ သဘောတရား တစ်ခု ကတော့ သူတို့ကို ပြောပြ၏။ လောကတွင် ကောင်းကျိုးတစ်ခုဖြစ်ရုံ အတွက် တစ်ခုခုကိုတော့ လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးဆပ်ရမည်။ လွန်ခဲ့ သည့် လပိုင်းလေးက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသော ကောင်းကျိုးများအတွက် ဦးဇေယျာ၏ အသက်ကို ပေးဆပ်လိုက်ရသည်။

ဒီသဘောကိုသာ သူတို့သိပ္ပံပညာရှင် ရုပ်ဝါဒအယူသည်သူ တို့ လေ့လာမိကြလျှင် ဒီလောကသည် သူ့သဘောသူဆောင်လျက် သည်ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာ တစ်ရပ်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံနိုင် မည်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြပါပေ။ လက်နှစ် ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်မရနိုင်ပါသော်လည်း ဓမ္မတာ သဘောတရားများ

သည် လောက၌ အလိုလိုတည်ရှိနိုင်သည်ကိုမူ ဗုဒ္ဓမှတစ်ပါး မည်သူမျှ အဦးအစ ထိုးထွင်းသောဉာဏ်နှင့် မသိနိုင်ကြပါပေ။

တကယ်တော့ ကိုမင်းမော်ကို ရှင်ဝိမလအဖြစ်နှင့် နေစဉ်က သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ဖြစ်ခဲ့သော ရာဇာပင်ရိပ်သာ ဆရာတော် က ခဏခဏ သတိပေး၏။

“စိတ်ဆိုတာ စိတ်အတိုင်းထားလို့မရဘူး မောင်ပဉ္စင်း။ သီလဆိုတာ ဘုန်းကြီးများ ဆောက်တည်ရတဲ့ (ပါတိမောက္ခသံဝရပီလ) ကိုပဲ စောင့်ထိန်းတယ်ထားဦး မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကို ကာယကံနဲ့ ဝစီကံနဲ့ မကျူးလွန်နိုင်အောင်သာ ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်။ ကိလေသာ မဝင်နိုင်အောင်၊ သမုဒယတဏှာကို ပြတ်အောင်က ဝိပဿနာ မပြတ် ရှုမှတ်ရသောတရား တစ်ခုတည်းကသာ ကယ်နိုင်တာ” ဟူသော ဆုံးမ စကားကို သူပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထားခဲ့သည်။

အရေးအကြောင်းကျတော့ စိတ်ကိုစိတ်အတိုင်းထားလိုက်မှု ကြောင့် သူ့စာနုလျော့ရလေပြီ။ တော်ပါသေး တော်ပါသေး ဦးဇေယျာ မသေခင်က ပုလဲကို ပြောသွား၏။

“ဒီသူငယ် နှလုံးသားမှာ ရတဲ့ဒဏ်ရာကို အရက်နှင့်မစိမ် ဘူး” တဲ့။ ကိုမင်းမော်အဖို့ ဒီစကားလုံးများက စိတ်ဖြေသာခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်တုရားများ အဆုံးအမနှင့် ဘယ်လိုပင် နီးစပ်နေပေစေ လိုက်နာစို့ ကိုယ့်တာဝန်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နားမလည်၊ မသိလိုက်မှု လေးများက ဘဝတွင် အဆုံးမသတ်သော ဒုက္ခ၊ သို့မဟုတ် ကြီးမား သော လျော်ကြေးကို ပေးဆပ်လိုက်ရပေသည်။

ဘဝသည် တိမ်တောက်သော ညနေနှင့်တူ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေရောင် ဆွတ်ဖြန်း၍ သန္တာရောင် နီတျာတျာနှင့် စွတ်ဖက်ကာ ပြီးပြက်နေပါသော်လည်း မကြာခင် ညအမှောင်တွင် သူတို့၏ အလှအပ ရွှေတိုရွှေစ ရွှေရွက်ပုလဲလွှာများကို မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ရသည်။

နောက်နေ့ နံနက်ဆည်းဆာ အာရုံသစ်ကို မျှော်မှန်း၍ လူသားသည် ခရီးဆက်ထွက်၏။ သူက လူသည် ဒုက္ခမှောင်လွတ်ရာ နံနက်ဆည်းဆာမှသည် နေ့သစ်တစ်နေ့ကို တွေ့မည်ထင်သည်။ အမှန်တော့ ဒုက္ခသစ်တစ်ခုကို ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အမြင်တွင်တော့ သူ့ဘဝ ကမ္ဘာသည် တကယ်လည်းလှသည်။ နံနက်ဆည်းဆာ အရုတ်တွင် သူ့မျှော်မှန်းသလို သစ်လွင်တောက်ပသော နေခြည်ညှံသက်၊ အေးမြ၍ လတ်ဆတ်သော နံနက်ခင်း လေညှင်းများ၊ ပြီးတော့ လောကရာဇာတို့၏အရောင်များ၊ နေပျော်လိုက်သည့် လောကကြီးနယ်၊ ဘယ်လောက်များလှလိုက်သလဲ။ လခြမ်းလှေပေါ်တွင် ငွေတိမ်တောင်ကြီးများကို ရွက်လွှင့်၍ မီးကုန်စက်ဝိုင်းရှိ ပြာလွှာလွှာကျွန်းများဆီသို့ ခရီးထွက်ရချိန်များတွင် ဤလောကကို ဒုက္ခဘုံဟုဆိုသူများ တေးဖွဲ့သော ကဗျာဆရာများကို အပြစ်တင်ချင်သည်။ ရွှေတောင်များ၊ ရွှေခဲများ၊ မြရွက်လွှာတွင် သီးနေသော ရတနာသီချောများ၊ မြေအောက်ရှိ ကျောက်စိမ်းဝိုင်းများနှင့် ပြောအောက်ရှိ ပုလဲဖြူများ၊ ရသမှု့စုဆောင်း၍ လှေပေါ်တွင် အပြည့်တင်ခဲ့၏။ သူ၏မွေးမြေကျွန်းကို ပြန်လာခဲ့ပြန်သည်။ ညနေဆည်းဆာကျော်လွန်လာသော ညအမှောင်ကို ရောက်ချိန်တွင် သူ့ရှာခဲ့သော ရတနာအလှများကို မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ဒုက္ခအသစ်အသစ်ကို ရှာရခိုင်း သူသည်ပျော်လှသည်။ ကျွန်းသစ်မြေသစ်များကို ရှာလိုသူ တက်ကြွလှသည်။ စွန့်စားနေပြီး ဥသရာဝတ္ထုကို ရဲဝံ့စွာရေး၍ ဂုဏ်ယူသည်။ ယူသုံးယူထိုက်လှသည်။ ဇာတ်လိုက်အဖြစ် သူ့ရဲကောင်းအဖြစ်လည်း ချီးကျူးထိုက်သည်။ သူတို့မြေသူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဘုံလေ့ပေကို။

သို့သော် ကမ္ဘာပတ်လမ်းကြောင်း သို့မဟုတ် သတ္တလောက၏ ဆွဲအားမှ လွတ်မြောက်သော အာကာသ သူ့ရဲကောင်းမျက်စိတွင် တော့ လောက၊ ဤကမ္ဘာလုံးကို အဝေးမှမြင်သောအခါ ညနေလည်း မရှိ။ ဆည်းဆာလည်းမရှိ သူ့ကမ္ဘာတွင် မိုးချုပ်နေဝင်ခြင်း မရှိပါပြီ တည်း။

ဘယ်သူမှတော့ ကိုယ့်လက်တွေ့၊ ကိုယ့်အသီး ကိုယ့်အမြင်နှင့် ကိုယ်မမှားကြ။ သို့သော် သမုဒယ ကမ္ဘာခြေ၏ ဆွဲအားမှလွတ်မြောက်၍ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းပေါ် ကိုယ်သွားနိုင်သူ အဓိယာဇာနည်မှာတော့ ဒုက္ခအဆုံးကိုမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်နေ့ဆိုသော ဒုက္ခအသစ်ကို မရှာတော့ပြီ။ သူ့လောကတွင် မရှိသော သုခနှင့် ဒုက္ခကိုမရှိ၍ မရှာလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဪ...ဤလူသားသည် ဒါလောက်လေးနက်ရင့်မာသော အဘိဓမ္မာကို တွေးတောမနေနိုင်ပါပြီ။ အချိန်ကလည်း မပေး။ ဒီတော့လည်း ဒုက္ခသစ်ကို ရှာပေးဦးပေါ့။ သမုဒယနယ်မြေ၏ ဆွဲငင်ထားသော လမ်းကြောင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသော အဓိယာဇာနည်ဝင်တို့အမြင်နှင့် သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတော်က ပြောခဲ့ဖူးပေသား။

သူ့ကျောင်းသည် တောရကျောင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုးကွယ်သူများကလည်း ရာဘာတော တစ်ဘက်မှ မင်္ဂလာဒုံအစပ်ရှိ ဒကာ ဒကာမများ ထောက်ကြံ့ကျေးရွာရှိ ရွာသူရွာသားများသာဖြစ်၍ မြို့ကြီးမဆန်လှပေ။

ဘဝကအကြောင်း မလျော်၍ ဝဋ်ကြွေးဝဋ်နာကြောင့် လူတောမတိုးတော့ပြီဟု ရှင်လျှက်နှင့်ဆေးနေရသော မနုဿန္တယ်ဝင် ကိုယ်ဇေပြားရောင်သည်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုကို ကူညီကယ်တင်ရန် တရားပြဟောပြောရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လူသည် ဤတောရကျောင်းလေးတွင် သီတင်းသုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝင်ထွက်ဆက်ဆံ ကိုးကွယ်သော ဒကာ ဒကာမတို့သည် ပြင်ဆင်ဝတ်စားပုံကအစ ရိုးသား၍ ကျေးလက်ဆန်သည်။

ကျောင်းပရဂုဏ်တွင်း ရောက်လာလျှင် ရွာသူတို့လေ့ဖြင့် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဝစ်ကံ ရွတ်ဆိုမှုများကိုသော်မှ မပြောကြတော့ပြီ။ နှုတ်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းခဲ့၏။ ဒေါ်မေကြည်သစ် ဝင်ထွက်လာသောအခါ ယောက်ျားရောင်ကိုတော့ ဝတ်ထားပါ၏။ ပန်းညိုပြောက်ပန်းညိုချိပ်တို့ဖြင့် အဆင်ဆန်းထဘီ၊ ပဝါကလည်း ဇာပဝါ ယောက်ျားရောင်နှင့် ယောက်ျားရောင် ဇာအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်၍ လာတတ်သည်။

ပင်ကိုဖြူသော အသားသည် ယောက်ျားရောင် အဝတ်ကြောင့် ပိုမိုထင်လင်းကြည်လင်လာပုံရ၏။ သာသနာ့ နယ်မြေဆိုသည်ကို မေ့လျော့နေလေသလားမသိ။ ဘရာဗီရာ အချွန်နှင့် ခါးတစ်ဝက်ပေါ်တို့လည်း ဝတ်လာတတ်သည်။

တရားနာ ကျေးတောသူ ပရိသတ်အလယ်တွင် မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ကိုယ်ရန်နှင့်အတူ ဝင်လာသော ဒေါ်မေကြည်သစ်ကို အားလုံးပင် ငေးမောကြည့်ရ၏။ သူ့ကလည်း အားလုံးပရိသတ်အလယ်တွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်ထင်ရှားရှား လှနေသည်။

ထိုစဉ်က ဆရာတော်ဘုရားက အမျိုးသမီးများသည် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းအလျောက်အပြင်တွင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးစံမျိုးကို ကြိုက်သလိုပြင်ဆင်နိုင်ကြပါသော်လည်း သာသနာနယ်မြေ ကျောင်းသင်္ကန်းများသို့လာချိန်တွင် တခြားယောက်ျားတော်စင်များနှင့်အတူ တပြေးညီ ရိုးသားစွာ ဝတ်ဆင်သင့်ကြောင်းကို တရားနာချိန်များတွင် အလျဉ်းသင့်သလို ဟောပြောခဲ့ပေသည်။

ဒေါ်မေကြည်သစ်ကတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်နှင့်သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ ကွန်ချက်ရ အမှန်တော့ ရာဘာပင်တောရမဟုတ်ပါပြီ။ ထောက်ကြံ့နှင့်မန်းမဝေး ခြံကျယ်ကြီးအလယ်ရှိ အိမ်အိုကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးဒေသများတွင် သူတို့အုပ်စု၏ ခြေချရာ ဌာနအနက်မှ ဌာနခွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျင်ပိုင်နိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်ဥကအစ ယောက်ျားရောင်ကိုဝတ်ကာ မီးလွတ်ပိုက်လို့လို့ သက်လွတ်စားပိုက်လို့လို့နှင့် စခန်းချအိမ်ကြီးကို လာ၏။ လူစု၏။ ထိုအိမ်ကြီးကို လာရာမှာ ရာဘာပင် တောရကျောင်းကို ဖြတ်ကျော်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိုသွားရင်းမှ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်(ဝါ) ရှင်ပီမလသည် ဒေါ်မေကြည်သစ်၏ ကွန်ချက်တွင်မိကာ မောင်မင်းမော်အဖြစ် ဘဝ

ပြောင်းသွားရသည်။ ဇာယော့အိမ်ကြည်သစ်သည် ဇာပဝါကို ဝိုက်ကွန်
လှောင်၍ ရှင်ဝိမလကို ဖမ်းယူခဲ့၏။ ဒေါ်မေကြည်သစ်အဖို့မှာတော့ ခဏ
သွားဟန်လွှဲ အမောပြေ-ရေတစ်ခွက်သောက်ခဲ့သော်လည်း သောက်ရေ
အိုးတွင်မက ရေချမ်းစင်ပါ ပြိုကျခဲ့ရအောင် ရေသောက်ပုံ ပက်စက်
လိုက်ပါတ်ခြင်း။

သူတို့အုပ်စုသည် လုံခြုံရေးမျိုးတို့ ခြေရာခံလိုက်လာလျှင်
စားကုန်ကိစ္စ တစ်နေရာ တစ်ဒေသပြောင်းကာ ဂိုဏ်းတူတစ်ဂိုဏ်း
ထောင်၍ ကိုယ်ရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းကြ၏။

ဒေါ်ကျင်ဥသည် လိုင်စင်ခေတ်ဦးက ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဟောင်း
ဖြစ်ခဲ့၍ သူတို့တစ်ပြုံလုံးကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်
က ဒေါ်မေကြည်သစ်သည် ကံကောင်းစွာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီး
နောက် ဟောင်ကောင်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဤဇာတ်လမ်း၏ လျှို့ဝှက်သံစုံလိုက်သော အဖြစ်ကို မသိ
လိုက်ရှာသော မော်မော်တစ်ယောက်သာ တဖျော်ဖျော် မျှော်ရင်းသာပဲ
ထေ့ထေ့ပြီနော် သီချင်းကိုဆိုကာ မင်းကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကျေးဇူးတင်ရပေသေးသည်။ သူ၏ ထောက်ကြံ့ကျေးရွာထဲ
ရှိ ရဟန်းဆံပေးသော ဒကာကြီးနှင့် ဒကာမကြီး ပြီးတော့ သူ၏မယ်
တော်ကြီး၊ တကယ့်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေသေး၏။

ကိုမင်းမော် အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်သော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်
၏။ လှူဒါန်းခဲ့ပါသော ကျောင်းကလေးကို ဆရာတော်နှင့် တိုင်ပင်ထား

စာသင်ကျောင်းအဖြစ်ကိုပြောင်းဖို့ ဆရာတော်နှင့်အတူ တူညီစိစဉ်ပေး
ခဲ့ကြသည်။

သူ့ပရိသတ်။ သူ့ကျေးရွာထဲရှိ သူ့ကိုကြည်ညိုသူတို့အပေါ်
ကျေးဇူးဆပ်ရင်း သူ့အမှားအတွက်ကိုလည်း ဝန်ချပြေလည်ရန် လူသည်
ကျောင်းဆရာလေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့၏။

သို့မဟုတ်လျှင်မူကား...

ဆရာမင်းသူဝတ်၏ ခေတ်စမ်း ဝတ္ထုလေသံနှင့် ရွတ်ဆိုရ
လျှင်...

“မော်မော်သည် ကျောင်းသို့ပြန်လည်၍ မလာရတော့ချေ”
ဟု နိဂုံးချုပ် ရွတ်ဆိုရပေတော့မည်။

***

ဟိုမှာဘက်တွင်တော့ ပိန်းကောလှေငယ်ရှင်နှင့် ပင်လယ်ပြာ
ဇာတ်လမ်း ခင်းခဲ့ပြီသည်နောက် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သွားသည်နောက်
ပင်လယ်ခြားရာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

သူသည် ကမ်းစပ်ကို ငြိန်အလာတွင် လှိုင်းပြာသခင်မ၏ ဟန်
ကိုစွန့်၍ မဏိမေလောပုံကို ဆောင်လာခဲ့၏။

ခြမ်းရမ်းကို ဆင်မြန်းထားပါသော အလှမယ်ကယ်တင်လှူ
အသွင်ဖြစ်၍ ဘယ်သူမှလူ့သဏ္ဍာန်ပင်ကိုရင်းကို မရိပ်စားမိ။

ရိုးသားစွာ လက်ခံတွေ့ဆုံဆက်ဆံလိုက်မိသော ဦးဇေယျာ

၁၆၆

တို့ မိသားစုအလှည့်တွင်တော့ ခြတ်လေးသွယ်သည် ပိုက်ကွန်ကိုဆုံး
ဦးဇေယျာအား ခြမ်းရစ်ကြိုးနှင့် လည်ပင်းစွပ်ကာ ခေါ်ယူသွားသည်။

သို့သော် မတော်မေခလာအစစ်မဟုတ်မှန်း သိသောအချိန်သည်
များစွာနောက်ကျခဲ့၏။ မော်မော်ကဲ့သို့ ပိန်းကောလော့ငယ်ရှင် ဇာတ်လမ်း
မဟုတ်ပါတော့ချေ။

ရွက်တိုင်းများ ကြီးပြတ်အောင် မုန်တိုင်းထကာ ဖင်လယ်လေ
သည် ငြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ခံခဲ့ရ၏။ သိုးဆောင်းပုံပြင်ထဲမှ မောင်လူ
အင်၏ ဥယျာဉ်ကဲ့သို့ ကျောက်မျက်ရွှေများအပြည့်သီးနေသော ဦးဇေယျာ
ခြံသည် ဖရိုဖရဲနှင့် လူပါ ပါသွားခဲ့သည်။

တော်ပါသေးသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာသီးများသာ ဥယျာဉ်
ထဲတွင် လွင့်စင်ကြောပျောက်ခဲ့ပါသော်လည်း ရဲတိုက်လိုခိုင်းခဲ့သော
အိမ်ကြီးသည် ငြိမ်သက်တည်ငြိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မော်မော်၏
ရေချမ်းဆင်ကို ပြု၍လဲကျမသွားပေ။

ဘရဏီသည် ဤဥယျာဉ်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မုန်တိုင်း
သင့်ခဲ့သော်လည်း ထင်သလောက် ပျက်စီးပြုတ်ကြွခြင်းမရှိသော
ကျောက်မျက်သီးများကို ကြည့်နေမိ၏။

သူ့မှာတော့ မုန်တိုင်းထန်ချိန်တွင်လည်း လုံခြုံသော ရဲတိုက်
တွင်းမှ ထိုင်ကာ မှန်ပြတင်းမှသာ အပြင်လောကကို ကြည့်ခဲ့၏။ မှန်
သားက မြေရောင် ဒီတော့ တော်ရုံမြတ်ခြောက် ကောက်ရုံမြက်တို့
လည်း မြဲလားရောင်ဖျိုးပင်လို စိမ်းစိုနုသွားနေပေမည်။ ထို့ကြောင့်

၁၆၇

သူသည် မြင်ခင်းအတွက် ခေါင်းရွပ်ခဲ့ပါသော်လည်း မွေးညင်းတစ်ပင်
ကိုသော်မှ လေပြင်းမခွဲပါဆိုလျှင် မုန်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ
သည် မုန်တိုင်း၏ ဒုက္ခဒဏ်ကို မတွေ့မထံသေးသောအခါ သူ၏
အတွေးတွင် သမုဒယ၏ အခြေအမြစ်ပေါ်မလာသည်မှာလည်း အဆန်း
မဟုတ်ပါချေ။

သူသည် ယခုလည်း ဆည်းဆာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရပြန်ချေ
သည်။

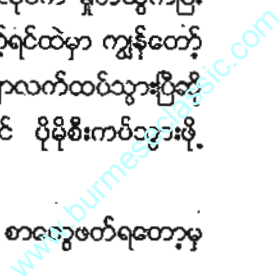
လက်တွင်းသို့ ရောက်လာသော စာကိုဖွင့်ဖတ်၏။

သူ့ရွေ့တွင်တော့ ကိုစောဦးနှင့် ပုလဲသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်
နေ၏။

ယခု ဒီစာရေးသူ ကျွန်တော်ဟာ မောင်စောဦးရဲ့ ဦးလေး
လှသန်းမြင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ပုလဲနဲ့ မောင်စောဦးကို ဦးဇေယျာရဲ့ အိမ်ပေါ်
ပြန်အပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ မြန်မာပြည်မှ
ထွက်ခွာလာခဲ့လို့ ဒေါ်ဘရဏီနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။

ယခု ကျွန်တော်တို့ သံရုံးအမှုထမ်းအလုပ်က နှုတ်ထွက်ပြီး
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ အခြေချလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်
ဇနီးမလေးရွှေရဲ့ညီမ မြတ်လေးသွယ်နဲ့ ဦးဇေယျာလက်ထပ်သွားပြီဆို
တဲ့ သတင်းကြားရစဉ်က အစစနစ်အိမ်ထောင် ပိုမိုစီးကပ်သွားဖို့
အကြောင်း ဖြစ်လာတယ်လို့ ဝမ်းသာမိတယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်စောဦးဆီကလာတဲ့ စာတွေဖတ်ရတော့မှ

ခင်နင်ယု

မြတ်လေးသွယ် လုပ်ပုံတွေဟာ မောင်စောဦးအတွက် အလွန်ပဲ မျက်နှာ ပူစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြန် ပြီးပေးရအောင် ပုလဲတို့သားအကြားမှာ ဆိုးဆိုး ရွားရွားပြဿနာတွေ ဦးပေးရ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အဖြစ်ရောက်အောင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရလို့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ မလေးရွှေ ကလည်း သူညီမ အပြုအမူအတွက် အထူးတောင်းပန်ပါတယ်။

မြတ်လေးသွယ်ဟာ ကျောက်မျက်ရတနာပွဲစားအဖြစ် တောင်ကောင်မှာလုပ်နေပြီး ရန်ကုန်ပြန်သွားတော့ သူ့အေးအေးလူလူပဲ အလုပ်ဆက်လုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ထင်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဝတ်လုံ ဦးစံဖေဆီက စာရောက်လာမှ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေဟာ ရိုးရိုးစီးပွားရှာခြင်းမဟုတ်ပဲ ဝိသမလောတ ဥပဒေနဲ့မကင်းတဲ့ အလုပ်တွေလည်း လုပ်တယ်သိရလို့ အထူးစိတ် ဆင်းရဲရပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့လထဲက သူ့ဇာတ်ထုပ် သူ့သိမ်းသွားပြီလို့ သိရပါ တယ်။ လေးကောင်ရှင်ဝိုင်း မာကျောက်ဝိုင်းတွေကို သူ့ဂိုဏ်းအဆက် အသွယ်တွေနဲ့ ရန်ကုန်ဆင်ခြေခုံမှာ အလှည့်ကျလုပ်ရင်းက သက်ဆိုင် ရာက ဖမ်းခံသွားတယ်တဲ့ ဦးစံဖေ စာထဲမှာ ပါပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပေစေ၊ မျက်နှာပူရတာက မောင်စောဦးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပါပဲ။ ယုကျားမရ ခြေမရအောင် ခံစားလိုက်ရတာထဲ ဒေါ်ဘရဏီနဲ့ ပုလဲတို့ မိသားစုပါပဲ။

ဝင်းကင်ကျွ

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မနီးစပ်နိုင်သေးလို့ စာနဲ့ရေးတောင်းပန်ရ တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ယခုဒီစာရေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ မောင်စောဦးနဲ့ ပုလဲပြဿနာပါပဲ။ မောင်စောဦးဟာ ဒေါ်ဘရဏီတို့အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက် လာကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့ကြောင့် ဒေါ်သရဖီသေရတယ်လို့ စိတ်မကောင်းပြီး နေမဖြောင့်ရတဲ့အထဲမှာ မြတ်လေးသွယ်လုပ်ပုံဟာ ပိုပြီးမျက်နှာပူစရာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ဖြစ်ခဲ့ရုံတင်မက သူ့တို့လင်မယား ကြားမှာတောင် ဒီပြဿနာဝင်နေကန်ခဲ့လို့ ဒေါ်ဘရဏီ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပုလဲကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ပါပါ တယ်။ ဒီအတွက်လည်း ဒေါ်ဘရဏီကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဦးပေးရ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက်တော့ မောင်စောဦးအတွက် ဒီအိမ်နဲ့ အခန်းတိုင်းလိုလိုက သူ့ရဲခြောက်သလိုပဲ စိတ်ချောက်ချားပြီး နေမဖြောင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကျွန်တော်ရှိရာကို စိတ်သက်သာတဲ့ အထိ လာနေပါရစေလို့ စာရေးတယ်။ ကျွန်တော်က ပုလဲပါအတူ ပါလာရင်တော့ တို့များမြတ်လေးသွယ်လုပ်သမျှ တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ ပုလဲစိတ်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်သမျှ ပြုစုလိုပါတယ်ဆိုပြီး ပုလဲဆီကိုလည်း ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

အခု ဒီစာနဲ့အတူ ပုလဲတို့မိသားစု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုလာဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ ဝယ်ပို့လိုက်ပါတယ်။ သူတို့မိသားစု ကျွန်တော် တို့ဆီလာတာကို ခွင့်ပြုဖို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးပေးရ

ခင်နင်းယု

ဖော်ပြသတဲ့နောက် ဒေါ်ဘရဏီဟာ ပုလဲတို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာမှာ ဝိုင်းနေတဲ့အတွက် ဒီစာကို ဒေါ်ဘရဏီထံသို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

လှသန်းမြင့်

ဘရဏီသည် စာကိုညင်သာစွာခေါက်လိုက်ရင်း မျက်နှာကို မော့၍ သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ပုလဲနှင့်ကိုစောဦးကို ကြည့်မိ၏။ ပုလဲ ၏ မျက်ရည်စများသည် ပေါင်ပေါ်သို့ကျဆင်းနေသည်။

“အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်စောဦးကသာ သူ့မေးခွန်းကို အသံထွက်၍ ဖြေနိုင် သည်။ ဘရဏီရင်ထဲတွင် ပြောစရာစကားတွေကလည်း အများကြီး မေးစရာမေးခွန်းတွေကလည်း အများကြီး။ သူသည် ဘာမှပြော၍ မထွက်။

“သွားကြဦးပေါ့... သွားကြဦးမှပေါ့” တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားသလို ဆိုလိုက်၏။

“ပုလဲ စိတ်ချမ်းသာ စိတ်သက်သာသလိုနေပါ။ အန်တီငယ် ခွင့်ပြုဖို့ အဆင်သင့်ပဲ” သူဒါပဲပြော၏။

“ပုလဲ အန်တီငယ်ကို စွန့်ပစ်ရက်လို့ ထွက်သွားတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ပါပါဟာ ပုလဲရဲရင့်ခွင့်မှာ ခေါင်းချသွားသလို ပုလဲလည်း အန်တီ ငယ်ရင်ခွင့်မှာ ပြန်လာပြီး နားမှာပါ” ဘရဏီသည် ပုလဲစကားကို

မင်းထင်ရှည်

ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်၍ နားထောင်ရင်း အသာထ၍ သူ့အခန်းဆီ သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ပုလဲ ပြန်လာတဲ့အထိ အန်တီငယ်က အသက်ရှင်နေဦး မှကိုး”

သူစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်သံကို ဘယ်သူမှမကြား။ သူသည် ခုတင် ပေါ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လှဲချလိုက်၏။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ အသက်ကို ဝဝရှူနေသည်။

“သူတို့သွားကြတော့မယ်၊ သူတို့သွားကြတော့မယ်၊ သူတို့ မှာ လက်တွဲသွားဖို့ အဖော်လည်းရှိတယ်။ သွားရဲတဲ့ စိတ်ဓာတ် ပြတ် သားမူလည်းရှိတယ်။ ငါ... ငါ ဘာဖြစ်နေရပါလိမ့်”

သူသည် သူ့စိတ်ကိုသူပေးမိ၏။ သူ့ဆောက်ရန် စီစဉ်နေ သည်မှာ ပုန် မြင်းကပါရပ်တွင် “ဦးဆောက်ပန်း” မူလတန်းကျောင်း။ ပြီးခဲ့သောနီးလယ်တုန်းက အစစ ဆိုင်ဘုတ်တင်သည်အထိ ချောမောစွာ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားသည်က ဦးရွှေကြူတို့အဖွဲ့၏ “မင်းထင်ရှည်” ကိုယ်ထူကိုယ်ထကျောင်းလေး။ ကိုယ်ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်သော်လည်း လမ်းမှာတွေ့သော သစ်တစ်ပင်ကို မြေဖို့မြေခြာဇာကျွေးခဲ့ရ ၏။ ဤသစ်ပင်ရှင်သန်၍ ငှက်တစ်သောင်း နားနိုင်လျှင်လည်း သူ့စိတ် ကျေနပ်ရပေမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးနှောင်းသော ကောင်းကင်ပြာတွင် တိမ်လွှာဖြူများ သမ်း လာသော နေ့တစ်နေ့က သူသည် အိမ်ကြီး၏အခန်းပေါက်တိုင်းလိုလို

ကို လျှောက်ကြည့်မိ၏။ ကိုယ့်အိမ်ပဲ ဘာကြောင့်များ သူသည် ပြတင်းပေါက်ကို လျှောက်ကြည့်သလို ကြည့်နေမိပါလိမ့်။

ဤအိမ်အိုဟောင်းကို စွန့်ခွာ၍ ပြေးသွားမရ ပုဂံကိုပင် နောက်တစ်လှည့်ခြေချဖို့ ခွင့်မသာသေး၍ စာနှင့်ပင် ဆက်သွယ်ညွှန်ကြားရသည်။ နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားသောပန်းချီနှင့် ဓာတ်ပုံကားချပ်များသည် သူ့ကိုအားလုံးဝိုင်း၍ စူးစိုက်ကြည့်နေပုံရသည်။ အမေ့တက်က ရခိုင်ဘိုးဘွားများနှင့် သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်ပုံ၊ ခပ်ဝေးဝေးတွင်တော့

အဖေဘက်က မြန်မာဘိုးဘွားများနှင့် သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်ပုံ၊ သူသည် အနို့တတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ လှံချည်က ဗလာထဘီ၊ ခေါင်းတွင်တော့ ကြက်တောင် ရွှေကတော့စွပ်ကလေးနှင့်၊ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးက ဘွားငယ်ခေါ် ယခုဘရလီကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံရသည်။

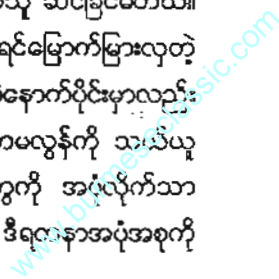
ပြီးတော့ ဦးဇေယျာတို့ မိသားစုနှင့် အဘွားချို၏ တစ်ကိုယ်တည်းပုံ၊ ပိုးပဝါပွင့်ရိုက်အရည်ကြီးကို ပန်းမှာသွယ်တန်း၍ စုံချထားသည်မှာ ဒူးကိုပင်ထဲလှနီးနီး အဘွားချိုသည် ယောထဘီကို အနားဖြူတစ်ထားသော ရင်ကွဲဗလာထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာ လက်စွဲနှင့် ပင်နီအင်္ကျီဖြစ်သည်။ ဘီးဆံပတ် ပြည့်ပြည့်အဲ့အဲ့ထုံးကာ လက်ထဲတွင် အိမ်တော်ရာထီးကို ကိုင်ဆောင်းထား၍ သူ့နောက်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းဝန်းဝန်းနှင့်ထီးရွက်ကြီးသည် မျက်နှာနှင့်ကိုယ်လုံးကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေသော နောက်ခံပန်းရွက်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ ဤဟန်သည် တစ်ခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းဝင် လှုပ်ရှားခဲ့သော ကုမ္ဘာ့အိမ်သမီးတို့၏ ပြင်ဆင်မှု။

အဘွားချို သူ့တစ်ခေတ်မှာသူ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု ရေစီးကြောင်းတွင် သူပါခဲ့သည်ကို ဤပုံက အထောက်အထားပြခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဤမျိုးဆက်နွယ်တွင် ဦးဇေယျာတို့ မိသားစုကို ဥမကွဲသိုက်မပျက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ရာတွင်လည်း သူပါခဲ့၏။ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့သော အပျိုကြီးဆိုပေမယ့် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ၏အစွမ်းသည် ပျံ့နှံ့ဝင်ဆံ့ခဲ့သည်။

“ငါ...ငါ...သဗ္ဗေသတ္တာ ဘယ်အထဲမှ မပါပါလား။ ဒါနဲ့ တောင် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးကို လွှမ်းမိုးဖို့အရေးကိစ္စ သူ့ရဲ့အကြံအစည်မှာ ငါဟာ သူ့ရဲ့အဓိကရန်သူကြီးလို ဦးတည်ပြီး အတိုက်ခံခဲ့ရတယ်။ လင်လုဘက်လို့ပဲ အစွပ်စွဲခံခဲ့ရတယ်”

ဘရလီသည် သူ့မြန်မာစာသင်ခဲ့ပါသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းခန်းဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်စောမျက်နှာနှင့် အသံကို ကြားယောင်လာ၏။ ထိုနေ့က ဆုတောင်းခန်းပျို့ကို သင်သည်။

“သူကြွယ်သား သုမေဓာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်မိတယ်။ သူ့မိသားစု ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေဟာ အပုံအရင်မြောက်မြားလှတဲ့ ပစ္စည်းတွေထားရစ်ပြီး သေသွားကြပြီ။ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း အသက်ရှင်စဉ်က ရွှေတစ်ပဲသားလောက်ကိုမှ တမလွန်ကို သားသိယူသွားနိုင်ကြဘူး။ ငါ့အနားမှာ ဒီဥစ္စာရတနာတွေကို အပုံလုပ်ကာထားခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့ ငါလည်းသူတို့လိုပဲ ဒီရတနာအပုံအစုကို

ထားရင်ပြီး ခွဲကာသွားရမှာ။ ငါတော့ တန်ခိုးအချည်းနှီး ဒီရတနာတွေကို
ပထားခဲ့နိုင်ဘူး။ တမလွန်ကိုရအောင်ယူမယ်”

သုမေဓာသည် ဤသို့ပင် ဆင်ခြင်၏။ သုမေဓာက တမလွန်
ဟူသော ဘဝသံသရာကို ခရီးဆက်ရာ၌ ရတနာကိုပါအောင် ယူပုံယူ
နည်းသည် ခေတ်မီလှ၏။ ရတနာကို တစ်နိုင်ငံ တစ်မြေခြား တစ်ဘဝ
ကို ခိုးမထုတ်၊ ဒါနနှင့်တရားဝင် လဲလှယ်သည်ဆိုရမည်။ ဆွေမျိုးများ
ပိုင်စာမျှ သူပိုင်စာမျှ အားလုံးပေးလှူပစ်သည်။ ပြီးတော့ သူသည်
သူ၏လှပသော ဘုံခန်းပါမှတစ်ဦးတည်း ကျောင်းသစ်ခန်းလေးသို့ ထွက်
သွားသည်။ ဆရာမကြီး၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြန်သည်။

ဪ... ချမ်းမြေ့စွာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ဘရဏီသည် ဖြည့်ညင်းစွာ အသက်ရှူမိ၏။ သူတော်ကောင်း
တို့အကြောင်းကို တွေးရသည်မှာ အသက်ရှူ၍ကောင်းလှ၏။ သုမေဓာ
သည် ဆင်ခြင်ပုံပြတ်သား၍ လုပ်ပုံလည်းပြတ်သားသည်ဟု ဆိုရစေ
မည်။ ပါရမီရှင်ပေကို။

ဘရဏီမျက်လုံးများသည် ဆွေမျိုးများဓာတ်ပုံပေါ်ရောက်သွား
ပြန်သည်။ ဤဓာတ်ပုံကားချစ်လွှာမှ လူများဤအိမ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်
ယောက်မှမရှိတော့။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူသည်လည်း သူ့ဓာတ်ပုံကား
တစ်ချပ်ကို ဤနံရံပေါ်တွင် ဆွဲချိတ်ထားရစ်ကာ သွားရဦးမည်။ “သူတို့
ကမှ ဒီကားချပ် ရုပ်ပုံလွှာတွေကို ကြည့်ပြီး သတိတရ လေ့လာသုံး
သပ်မည့်သူ ငါတစ်ယောက်ကို ချန်ရစ်နိုင်ခဲ့သေးတယ်။ တော်သေးတာ
ပေါ့။”

လူဆိုတာ သေသွားတော့ ဘာမှမသိတော့ဘူး ဆိုပေမယ့်
ကိုယ့်စရာပန ပြာချချိန်မှာလည်း လူစည်ချင်သေးတာပဲ။ ခုနစ်ရက်လောက်
တော့ ကိုယ့်ကိုလွမ်းဆွတ်တာပဲ။ မျက်ရည်ကျမယ့် လူရှိစေချင်သေး
တာပဲ။

သူ့ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုသော်မှ အောက်မှတစ်ဆင့် လွှမ်းဆွတ်
ပြီး ဤအိမ်ကြီး၏ သမိုင်းဝင်မိသားစုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဤနံရံပေါ်
တွင် ဆွဲချိတ်မယ့်သူ ရှိပါမည်လား။

သေခြင်းကိုသာ စိုးပိုင်၍ အသက်နေအတိုင်း သေသွားကြ
ရမည်ဆိုလျှင် ပုလဲတို့ မိသားစုက သူ့ပုံကို ဆွဲချိတ်ကောင်းဆွဲချိတ်
ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူတို့လည်း သွားကြတော့မည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကို” ကိုတဲ့

“ဘွားဘွားရေ... ဘွားငယ်ရေ”

ဒါရူသည် ဘယ်ကပြေးဝင်လာသည် မသိ။ သူ့ခုတင်ပေါ်
ပြေးတက်လာကာ သူ၏အတွေးနယ်တွင် ပျံ့လွင့်ပြေးလွှားနေသော
လိပ်ပြာကို သူ့ကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လာအောင် အသက်သွင်းလိုက်၏။

ပူနွေးသော ဒါရူလတ်များသည် သူ့လည်ပင်းကို ဖွေဖက်
ထား၏။ သူသည် မြေးငယ်ကို ညင်သာစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွား... ကကလေ အပြင်ကို ထွက်သွားတာ ဒါရူကို
လည်းမခေါ်ဘူး”

ခင်နင်းယု

“ဝေဝေတို့ အလှူခံရတာတွေလို့ သူလိုက်ပို့နေရလို့ပါ”

“ဘာဘာဆိုလည်း ကကက လိုက်ပို့တော့ဘူး။ ဒါရုနာနီနဲ့လည်း မကစားချင်ဘူး” ဒါရုသည် တာတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ သူသည် လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းလည်း မကြာခင် ဝေဒီဒီဒီနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကစားနေမှာပါ”

သူပြောသည်ကို ဒါရုက ဘာမှနားမလည်ပေ။ ဒါရုပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဘရဏီသည် ဘုရားဆောင်ရှိရာသို့ ဒယ်ဒယ်နှင့်ထွက်သွား၏။ ဘုရားခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ရုပ်ပွားတော်ကို မျက်စိမှိတ်၍ အာရုံပြုနေသည်။ ပါးစပ်မှတိုးတိုး ရွတ်ဖတ်နေသည်ကတော့...

“ရဟန်းတို့ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သော အကြောင်းတရားတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

အဘယ်ငါးမျိုးတို့ နည်းဟူမူ...

ငါသည် အိုခြင်းသဘောရှိ၏။ အိုခြင်းသဘောကို မလွန်အောင် နိုင်ချေ။

ငါသည် နာခြင်းသဘောရှိ၏။ နာခြင်းသဘောကို မလွန်အောင် နိုင်ချေ။

ခင်သင်စည်

ငါသည် သေခြင်းသဘောရှိ၏။ သေခြင်းသဘောကို မလွန်အောင် နိုင်ချေ။

ငါ၏ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော အရာအားလုံးတို့နှင့် ရှင်ကွဲ ကွဲခြင်း၊ သေကွဲ ကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ချေမည်။

ငါသည် ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာရှိ၏။ ကံ၏အမွေခံဖြစ်၏။ ကံသာလျှင် အကြောင်းရှိ၏။ ကံသာလျှင် အဆွေအမျိုးရှိ၏။ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်မှီခိုရာရှိ၏။

ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ငါပြုမိသော ကံ၏ အမွေခံသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ကြိုးစား၍ ပါးစပ်မှသာ ရေရွတ်နေရသော်လည်း စီးကျသော မျက်ရည်ကို သူ့စိတ်က မတားနိုင်ပါသေးချေ။

ဪ...ဘရဏီ ခံပေဦးတော့။

မင်းထင်စည်

ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ဦးမန်းကြီးပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သော ဒါရူကို နမ်းရှုပ်၍ နှာနီလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ နှာနီသည် ဒါရူကို လက်ဆွဲ၍ ခြံထဲသို့ ထွက်သွား၏။

“သူ့ပြေးချင် ဒါရူကို ခွဲခွာရခိုန်မှာ ဘာရုဏီလည်းအတော် ဒဏ်ခံရဦးမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံသည် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ “အေးပေါ့... အေးပေါ့၊ ငါဖြင့် ဘာရုဏီအကြောင်း တွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲဘယ်နှယ် ဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ သူ့ဆုတောင်းလည်း တစ်မျိုးပဲ” ဦးမန်းကြီးက ပြောလိုက်၏။

“ပုလဲသည် အန်တီငယ်အတွက် တစ်စက်မှ စိတ်မပြောင့်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် နွေဦးပေါက်မှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို လာလည်ဖို့ ပုလဲ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“အေး... အေး သူ့ကို တို့ဖျား တိုက်တွန်းပေးပါမယ်။ ဪ... လောကကြီးနယ် ဘာမှဝန်တီးချင်တိုင်း မဖြစ်ပါလားနော်” ဦးမန်းကြီးသည် ညည်းတွားလိုက်၏။

“ဘာရုဏီ ပုဂံမှာရှိတုန်းက အန်ကယ်မန်းကြီးနဲ့ အဘွားချွံတို့ စီစဉ်ကြသေးတယ်။ မောင်ဇေယျာကို ဘာရုဏီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပုလဲ သိလား”

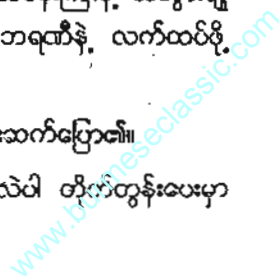
ပုလဲသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး စကားဆက်ပြော၏။ “ပြောရောပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ ပုလဲပါ တိုက်တွန်းပေးမှာ

စခန်း (၉)

“ကိုကိုရေ ပုလဲတို့ ရောက်လာကြပြီ”

ဒေါ်ခင်မြတ်စံ လာရောက်ပြောကြား၍ ဦးမန်းကြီးသည် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထွက်တော့ ပုလဲတို့ မိသားစုနှင့် နှာနီ။ ဒါရူသည် သူ့ဘာကြီးပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်၍ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လည်ပင်းဖက်ကာ ပါးကိုနမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ... နှာနီ ခြံထဲမှာ ဒါရူနဲ့ ကစားနေပေတော့။ ပုလဲတို့အဖီတစ်မနက်လုံး ဒီမှာနေမှာ။ ညကတည်းက ဘာရုဏီ တယ်လီဖုန်းဆက် လိုက်တယ်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ ကိုကိုလည်းအားတော့ ပုလဲတို့ထာ ပြီး ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အန်တီခင်မြတ် မုန့်ဟင်းခါး ချက်ထားတယ်”

ခင်းနှင်းဆုံ

ဒေါ်အိမ်အိမ်ကလေးက ဖြစ်လိုက်ရင် ဗရိတ်ရဲအဖြစ်တွေ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီလယ်မှာ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ တစ်ခုက သူဟာ ဘာကိုမှ မပေးပေ။ တွေ့ယိတာတတ်ဘူး။ ကိုကို့ရှေ့မှာ ကိုကို့အမျိုးအကြောင်း ပြောရတာ ပုလဲမျက်နှာပူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်သာ လောဘမလွန်ရင် ဒီအဖြစ်မရောက်ကြဘူး။

ကိုစောဦးသည် ပုလဲပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“သူ့ရဲ့အတောမသတ်နိုင်တဲ့လောဘကို ပုလဲလည်း ကြောက် လို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာခွင့်မပေးတာပါ”

“အေးပါလေကွယ် ဇေယျာ ငါ့ညီအကြောင်း ငါပြန်စဉ်းစား တိုင်း သူ့အသိရှိပါတယ်။ တဒင်၊ ဟန်အမှားနဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ထပ်ပြီး အနိဋ္ဌာရုံကိစ္စတွေ မဖြစ်အောင် ပုလဲနဲ့ သူ့မိသားစုကို မြတ်လေးသွယ် အန္တရာယ်က ကာကွယ်ခဲ့မှသာ သူ့အစီအစဉ်တွေဟာ ပီရိသေသပ်ပါတယ်။ ဘရဏီကျေးဇူးကိုလည်း မင်းတို့မမေ့နဲ့ နော်။ ငါသတိရသေးတယ်။ မောင်ဇေယျာခေါ်လို့ ဘရဏီသွားတွေ့ရတဲ့ နေ့က မြတ်လေးသွယ်ပြောသမျှ ဆိုသမျှ သူ့ခံခဲ့ပုံတွေကို ဒီအိမ်မှာရင်ဖွင့် ပြောပြပြီး ငိုလိုက်တာလေ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီလယ်ဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို နောက် ထားပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် ပုလဲတို့မိသားစုကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ပေးနေ တာပါ။ ပုလဲသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပုလဲအန်တီလယ်ကို ပြောခဲ့တယ်။”

ဝင်းထင်ရှည်

ပုလဲတို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသမျှ အန်တီလယ် ဘာလုပ်လုပ် ပုလဲတို့ကျေနပ် တယ်လို့”

“အေး... အေး သူတွေယ်တာပုံ သူ့ရဲ့သမုဒယက တစ်မျိုး လောဘနဲ့ ရှုပ်ထွေး ဥစ္စာပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ တွယ်တာစွဲလမ်းတာ မျိုးမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မှာ တတ်နိုင်သလောက် သူ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် စေတနာ စေတနာဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုစောဦးသည် စကားစိုင်းတွင် ဝင်ပါလာ၏။

“ပုလဲကို ကျွန်တော်ပြောပြပါတယ်။ နိုင်ငံခြားရောက်သွားရင် ကျွန်တော်ယူထားတဲ့ ကျွန်တော်ဇနီးအတွက် စားထတ်နေရေး ဖန်တီး ပေးဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ပါ။ ဒီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် ပုလဲတို့ ပိုင်သမျှ အန်တီလယ် ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါစေ ပုလဲရယ်။ တရားဝင်လွှဲအပ်ခဲ့ပါ ပြောထားပါတယ်”

“အေးကွယ်... တို့များလည်း သူ့ကိုမပြတ် စောင့်ရှောက်ပြီး သွားကြည့်နေမှာပါ။ အတူနေစေချင်ပေမယ့် သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒ တို့ များဦးစားပေးရမှာပေါ့။ မိန်းမတို့ဖူးစာ သေကာမှကုန်ဆိုသလိုပဲ တစ်ခါ တလေတော့လည်း သူ့မြတ်နိုးတဲ့လူရှိရင် လက်ထပ်ဖို့ အန်ကယ်တိုက် တွန်းချင်တယ်။ ခုတော့ သူ့အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးတာနဲ့။ စိတ်ကမပြောနိုင်ဘူး။ တော်ကြာ ဇေယျာကြီးလို ဖြစ်သွားပေးလားလို့။ ဇေယျာကြီးကတော့ မိန်းမသိုက်တူးသမားနဲ့ တွေ့သွားရတာပေါ့လေ။”

ခင်နင်းယု

ဘဝထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအပြည့်ရှိနေတော့ ယောက်ျားသိုက်ဆရာတွေနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့”

“အန်ကယ်ရယ် ဒါလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကံ အကြောင်းတရားဆိုတာကလည်း ရှိပါသေးတယ်”

ပုလဲသည် လူကြီးလေးသဖွယ် တွေးတွေးခေါ်ခေါ် ပြောလိုက် ၏။

“အေး... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကံအကြောင်းတရားဆိုလို့ မင်းတို့ ကလည်း သွားဖို့စိတ်ပြန်သွားတယ်။ အန်ကယ်က ဖြစ်နိုင်ရင် လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး အမေမိကကို ထွက်မသွားခင် တရားအားထုတ်သွား စေချင်တယ်။ အချိန်မရတော့ဘူး။ ဒီလိုလေ အဘွားချိုမသေခင်က သူ့အားထုတ်တဲ့တရားဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာတရားအကြောင်း အန်ကယ်နဲ့ တွေ့တွေ့ပြီး ပြောပေမယ့် လေးလေးနက်နက် ခေါင်းထဲထည့်မတွေ့မိ ဘူး။ ခု သူသေသွားပြီးမှ အားလပ်ချိန်မှာ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတိသိသွား ပြီး တရားယူ၊ အိမ်မှာတရားမှတ်တော့မှ အဘွားချို ဘာကြောင့် ငါ့ကို တရားအားထုတ်ခိုင်းလဲဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်။ ပုလဲက ကံ အကြောင်းတရားဆိုလို့ပါ။ တစ်နိုင်ကို ထွက်ခွာသွားတော့မှာဆိုတော့ တို့များမိသားစုက ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အန်ကယ် စကားလက်ဆောင်ပဲ တွေ့တုန်းပေးလိုက်ချင်တယ်”

ဦးမန်းကြီးသည် ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အန်ကယ် ယဉ်ကျေးမှုဌာနမှာ လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်သဘော

ခင်တင်ဥ

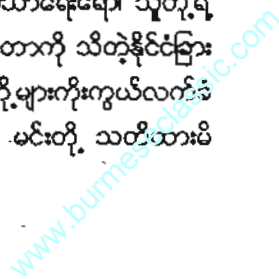
ဝတ္တရားအတိုင်းလည်း လုပ်တယ်။ ကိုယ့်လူမျိုး ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အတွဲ လက်ခံယုံကြည်မှု၊ ကိုးကွယ်မှုတွေကို အန်ကယ်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အန်ကယ် ပင်စင်ယူရင် စာအုပ်ရေးဦးမယ်။ ဆရာတိုက်စိုးတို့များ တယ် တော်တယ်ကွယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်းက စာအုပ်တွေရေးဖြစ် ရေးဖြစ်သွား တယ်။ အကောင်အထည် ပေါ်သွားတာပေါ့၊ ငါရေးချင်နေတာတွေက တို့လူမျိုးမှာ စကားလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင့်နေတဲ့ အဆိပ်နဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ဟာ အများကြီးပဲ”

ပုလဲရော၊ မောင်စောဦးပါ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ

၏။

“တခြားကိစ္စတွေမှာ ထားပါတော့လေး ဘာသာရေးတစ်ခုထဲ မှာပဲ ပြောတဲ့လူကလည်း အချားဆွတ် ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်မှန်လာရင် ကံ ကံ၏အကျိုးတရား အကြောင်းတရားကို ယုံရမယ်ဆိုတယ်။ နားထောင် တဲ့ သူတွေကလည်း ဒါလောက်ကံကံယုံတဲ့လူမျိုး မတို့တက် မကြီးပွား ဘူး။ ကံယုံပြီး ဘာမှမလုပ်လို့ ခေတ်နောက်ကျတာလို့ အပြစ်ပြော တယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဘိဓမ္မာကို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ လေးလေးနက်နက် ခံယူ လာရင် မြန်မာနိုင်ငံကို သူတို့သွင်းယူလိုတဲ့ ဘာသာရေးရော၊ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး အယူဝါဒရော ခြေချလို မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို သိတဲ့နိုင်ငံခြား သားတွေကလည်း တို့များ မြန်မာလူမျိုးကို တို့များကိုးကွယ်လက်ခံ ယုံကြည်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ရန်တိုက်ပေးတယ်။ မင်းတို့ သတိထားမိ ရဲ့လား”

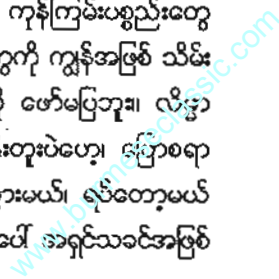
ကိုစောဦးက ခေါင်းခါပြန်၏။

“သူတို့ ရန်တိုက်ပေးပုံက သိပ်သိမ်မွေ့တယ်။ သူတို့မှာရှိရာ ယဇ်ဇာတိတို့က မြန်မာတို့သည် အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါ၏။ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို နာခံတဲ့နေရာမှာ တစ်တက်စွန်းရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အောင်ကို နာခံတယ်။ ဘုန်းကြီးတရားပဲ နာနေတယ်။ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး နယ်ချဲ့သမား ဖဝါးအောက်ရောက်နေတာကိုတောင် ဘုန်းကြီးတရားပွဲက ထမကြည့် လှည့်မကြည့် ဂရုမစိုက် လျစ်လျူရှုထားတယ်လို့ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ အဲဒီလို သဘောပေါက်အောင် နေထားတယ်။ မြန်မာစာရေးဆရာတွေကလည်း အဲဒါကို ဘာသာပြန်တယ်။ ဖတ်ရတဲ့ မြန်မာလူငယ်တွေအမြင်နဲ့ ပင်ကိုကလည်း ဘာသာရေးအခံ ရင့်ကျက်မှု မရှိလေတော့ ဟုတ်တယ်။ တို့ဘိုးဘွားတွေ ဘုရားသိပ်ရှိပြီး ဘုန်းကြီးတွေ သိပ်ကိုးကွယ်နေလို့ ကျွန်ုပ်လည်း ဖြစ်ရတယ်။ ကံတရားပဲ ထိုင်ယုံနေလို့ မတိုးတက်ဘူး။ အဲဒီ ဗုဒ္ဓဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သံသရာက လွတ်မြောက်ဖို့ ကျင့်ဖို့တရားဟောတဲ့ အတ္တသမားနဲ့ “တစ်ခါတည်းဗျာ သူတို့ရဲ့ ခေတ်သစ်စကားလုံးတွေနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပြတော့တာပဲ။ နိုင်ငံခြား စာရေးဆရာများက မြန်မာတို့အပေါ် အဲဒီလို မဟာကရုဏာ သက်ရောက်ဟန်နဲ့ ရေးထားတယ်။ တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓရဲ့အဘိဓမ္မာကို စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ နေရာတတ်တဲ့နေရာမှာ မြန်မာတွေထက်သာပါတယ်။ တကယ် ကိုယ့်တွေ့အားထုတ်ဖူးတာမဟုတ်တော့ အတ္တဆိုတာဘာ၊ အနတ္တဆိုတာ ဘာဆိုတာမသိလို့ သူတို့မိုးပျံတိုက်ကြီးတွေဆောက်ပြီး မိုးပျံနေကြပေမယ့် ဒုက္ခရဲ့ အဆုံးကိုရှာမရဘဲ၊ ဒုက္ခသစ်တွေ ရှာရင်းရှာရင်းက သေသွားကြ

တာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့စာရေးဆရာတွေက မြန်မာအပေါ်မှာ တကယ်စေတနာနဲ့ စာရေးတာဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အောင် ဘာသာရေးကို ကိုးကွယ်တယ်။ ဘာသာရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့စေတတ်ခါဆိုရင် အဲဒီစာရေးဆရာများ တိုင်းပြည်က သာသနာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေလည်း မြန်မာပြည်ကို ဝင်ခွင့်မပြုစေသင့်ပါလို့ သူတို့တိုင်းပြည်ဆိုရင်တွေ့ကို ရေးသင့်တာပေါ့။ အမှန်တော့ တစ်ဘက်၊ မြန်မာတို့ ကိုးကွယ်ရာဘာသာမှာ တစ်တက်စွန်းမရောက်သင့်ပါဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ သာသနာပြုအဖွဲ့တွေကိုတော့ မြန်မာတို့ နယ်မြေကို ဝင်ရောက်စေတယ်။ အရင်ကဆိုရင် သူတို့သာသနာပြုမစ်ရှင်တွေသွေးခွဲလို့ တောင်ပေါ်သားတွေနဲ့ မြေပြန့်သားတွေ တို့ပြည်ထောင်စုသား အချင်းချင်း သွေးကွဲခဲ့ရတယ်။ မနီးစပ်ခဲ့ရဘူး။

နယ်ချဲ့သမားတွေနဲ့ ဝါဒကွဲသမားတွေဟာ ဘယ်လောက်များလိမ္မာပါးနပ်လဲဆိုတာ မြန်မာတို့တွင် မကဘူး။ အခုအလယ်ပိုင်းဒေသ၊ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများ၊ အာဖရိကနိုင်ငံများ ကျွန်ုပ်တို့မြေခြင်းအကြောင်းအရင်သည် သူတို့အုပ်စု၊ စက်မှုသိပ္ပံတီထွင်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကုန်ချောတွေရောင်းဖို့အတွက် ဈေးကွက်ရှာကြတယ်။ တစ်ခါကုန်ချောတွေ စက်ထဲကထွက်နိုင်အောင် ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေ ရှာချင်လို့ ကိုလိုနီတွေအသစ်ရှာလို့ အဲဒီနိုင်ငံတွေကို ကျွန်ုပ်အဖြစ် သိမ်းသွင်းခဲ့တာကို ဖော်မရေးဘူး။ တရားခံအစစ်ကို ဖော်မပြဘူး။ လိမ္မာလိုက်ကြတာ။ ပရိယာယ်ကြွယ်လိုက်ကြတာ နီးတူးပဲဟေ့၊ ပြောစရာတွေတော့ အများကြီး။ ဆက်ပြောရင် နားအီသွားမယ်၊ ရယ်တော့မယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှာရအုံးမယ်။ တို့များအပေါ် အရှင်သခင်အဖြစ်

ခင်နင်းယု

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင်တိုင် ဝမ်းနည်းချုပ်သွားပေမယ့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေဆီက ချီယူသင့်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ ရှိတယ်ကွဲ့။ ခရီးထွက်ပြီး ကိုလိုနီသစ်ကိုပဲရှာရ။ ဘေးပြတိုက်သလိုစစ်တိုက်ပြီး သူတို့အင်ပါယာကိုပဲချဲ့ချဲ့၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးကိုပဲသွားသွား။ သူတို့တိုင်းပြည်ကို ခေါင်းပြန်ချဖို့ မမေ့ကြဘူး။ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့အလှကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်အောင် ကျရာဆရာက သိကျွေးတယ်။ စာရေးဆရာကလည်း တလောင်နဲ့စွဲတယ်။ ပန်းချီဆရာကလည်း စုတ်တံနဲ့အလှခြယ်ပြတယ်။ အဲဒီလို စွန့်ခွာပြီးအဝေးက အမိကချွန်းမြေကို ကျေးဇူးပြုသလိုပဲ။ ပြန်လည်ခေါင်းချဖို့ မမေ့လိုလည်း ဆီးရွက်လောက်ကျွန်းငယ်က ဗြိတိသျှအင်ပါယာဆိုပြီး နေမဝင်နိုင်ငံကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း သွားကြတာကို အန်ကယ်မတားလိုပါ။ ပြန်လာဖို့လည်း မမေ့ပါနဲ့။ အမိနိုင်ငံရဲ့ကျေးဇူးကို အစဉ်သတိရပါ။ အထူးက အချိန်ရသရွေ့ အခု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုဟိုကဲ့ အရှင်ကေလာသတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး တို့ဗုဒ္ဓရဲ့ဘာသာရေးအခြေခံတွေကိုလေ့လာပါ။ တစ်ခုပဲ အန်ကယ်ထုတ်နုတ်ပြမယ်။ သိပ္ပံဆိုတဲ့ စကားကို ရေလိုသုံးနေကြတဲ့အချိန်မို့ သိပ္ပံနဲ့စကားနဲ့ပဲ အန်ကယ်ပြောပြမယ်။ ဗုဒ္ဓက မျက်စိတစ်ဆုံးလက်ရှိလူသားတွေ မမြင်ရတဲ့နေရာမှာ စကြဝဠာတွေ အနှံ့ရှိသေးတယ်။ သူတို့လည်း သူတို့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ရှိတယ်။ တို့များအခုကမ္ဘာရယ်၊ နေရယ်၊ လရယ်၊ နက္ခတ်တာရာတွေလိုပေါ့ကွယ်ရှိတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာတွေမှာလည်း တို့များလူအသွေးအသားပေါင်းစပ်မှုနဲ့မတူတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါကောင်တွေရှိတယ်လို့ သမ္မညာဉာဏ်နဲ့ပြောတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေတောင် မယုံခဲ့ဘူး။ တို့များ

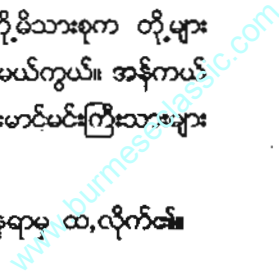
ဝမ်းနင်းယု

ငယ်ကတောင် သဗ္ဗညုဉာဏ်ဆိုတာရှိလား ဘာညာနဲ့ သာသနာရေးကို လှိုင်းထပ်အောင်လုပ်ပြီး ကိုယ့်နာမည်ကြီးမှုကို ရှာခဲ့တဲ့ လူငယ်တွေကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ခုတော့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ရုရှားရော၊ အမေရိကန်ရော နှစ်တိုင်းပြည်စလုံး ကောင်းကင်တက်ကြည့်တော့မှ တို့များကမ္ဘာလိုပဲ စကြဝဠာအနှံ့ရှိသေးတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ မနုဿလူသားမဟုတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ ဥပမာ နတ်လို ကိုယ်အရောင်တောက်တောက်ပပနဲ့ အခြားစကြဝဠာသားတွေရှိတယ်ဆိုတာကို လက်ခံယုံကြည်မှုကို အစတော်လာကြပြီ။ သဲလွန်စရလာကြပြီ။ ပုလဲလည်း ဒီဂရီရအောင် ဒီမှာမသင်ရပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာမှာမညှပ်ဟိုရောက်ရင်သာ တိုးတက်အောင်စာဆက်သင်ပြီး ငါ့မိစားပြီး မြန်မာအစစ်နဲ့လုံးသားနဲ့ ကြီးစားပါကွယ်။ မောင်စောဦးလည်း ပုလဲကို ဆက်ပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးပါနော်။ ကဲ... ကဲ... ဒေါ်ခင်မြတ်စံရေ မြန်မာ့မုန့်ဟင်းခါးလေး အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဦးမန်းကြီးသည် နိဂုံးချုပ်တွင် အရွှန်းဖောက်ကာ ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ လှည့်အော်လိုက်၏။

“တကယ်တော့ ဦးကြီးဦးမန်းကြီး တို့မိသားစုက တို့များကို ခေါ်ရမှာ ငါ့မှာတောင် ငါ့မိသားစု ငါ့ပြင်ရဦးမယ်ကွယ်။ အန်ကယ်မန်းကြီးဖြစ်နေရတယ်။ အင်း ... အင်္ဂလိပ် မောင်မင်းကြီးသားများ ထယ်တော်”

ရယ်သွမ်းသွေး၍ ဦးမန်းကြီးသည် နေရာမှ ထလိုက်၏။

ခင်နှင်းယု

အားလုံး စားသောက်ပြီးပြန်ချိန်ရောက်သောအခါ ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ပုလဲတို့ မိသားစုထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ...လာ သမီးလေး ဒါရူ ဒီမှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၊ အဲ...
ဟုတ်ပြီ၊ မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း”

လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ ပုလဲက ပြ၏။

“နူးနဲကြမ်းနဲ၊ ဟောဒီလို ထိအောင်ပုံပြီး ဘာကြီးကို ရိုခို”

ဒါရူသည် ပုလဲလုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်၏။ ရှေ့ဘက်
တုလားထိုင်တွင် အကန်တော့ခံနေကြသော ဦးမန်းကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ
သည် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ပုလဲတို့ မိသားစုအား ဆုပေးနေ၏။

“ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် တို့မြတ်စွာဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာ
ရောင် ကမ္ဘာမြေအနှံ့ ဖျံ့နှံ့တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ မိသားစု
ဖြစ်ပါစေ”

တခြားဆုတောင်းအရည်ကြီးများ အဆုံးတွင် ထိုစကားပိုဒ်
ကို ဦးမန်းကြီးသည် ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

ဒါရူကို ပွေ့ချီကာ ကားပေါ်အထိ ဦးမန်းကြီးသည် လိုက်ပို့
၏။ ကားတံခါးကိုလည်း ဒေါ်ခင်မြတ်စံကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည်။

“ပုလဲရေ ဒါရူအပျိုဖျန်းလေးအဖြစ် ဒီတိုင်းပြည်ကို ပြန်လာ
ရင်လေး အန်ကယ် ခုလိုပဲ မြန်မာအလှနဲ့ မြန်မာစစ်စစ်မျက်နှာကို
တွေ့ရပါစေကွယ်”

မင်းထင်ရှည်

ဦးမန်းကြီးသည် ကားပေါ်အထိ မြေးငယ်ကို တင်ပို့ရင်း ပြော
သည်ကို ဒါရူကတော့ နားမလည်။

“ဘာကြီးနဲ့ ဘွားဘွား ... တာ့တာ” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်သွားကြတော့သည်။

“ခင်ရေ ကိုကိုတစ်ခါတည်း တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပြော
ရတာ ပုလဲနားသည်ကောင်းပါရဲ့နော်။ ဒါရူအပျိုစင်အဖြစ် ပြန်လာတဲ့
အခါလို့ဆိုတာက နိုင်ငံခြားသားကို ယူမလာပါစေနဲ့၊ မြန်မာစစ်စစ်
မျက်နှာလို့ဆိုတာက နိုင်ငံခြားအလှပြင်မျက်နှာနဲ့ ဟောလီးပုဒ် ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးတွေရဲ့ မျက်နှာအတုတိုလည်း တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဦးမန်းကြီးသည် ဒေါ်ခင်မြတ်စံ ပန်ကိုတတ်တာ သူ့ဇနီးမျက်နှာ
ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ပြော၏။ အမှန်တော့ သူ့ခင်ချစ်ဇနီးမျက်နှာသည်
မြန်မာလို ပုံစံနှင့်လှနေသေးသည်ကို သူ့စွမ်းအားထက်တော့ နေရာသာ
ကြောင့်ဖြစ်၏။

“သူတို့သွားတာ ငါတော့တဲ့အကြောင်းထစ်ခုက ဆီးရွတ်
လောက်ရှိတဲ့ နိုင်ငံချင်းအတူတူ ခြိတ်သျှတို့က နေမဝင်နိုင်ငံကြီးအရင်
ဖြစ်ပြီး ငါတို့က ဘာကြောင့် သူ့ကျွန်ဖြစ်ရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေမှန်တို့
ရှာတွေ့စေချင်လို့ပါ။ နို့မို့ရင် ရေအိုင်ကို ပင်လယ်ထင်ပြီး ကြာရွက်ပေါ်
က ဖားအမြင်ပဲ မြင်နေတော့ နယ်ကျဉ်းလွန်းလှတယ်။

လှေကားပေါ် ပြန်တက်ရင်း သူသည် ထိုစကားလုံးများကို
ရွတ်ဆိုသွား၏။

ပင်ဆင်စဉ်

ထူကာ သဲဖြူခင်း ရာဇဝတ်ကာသောလမ်းမှ သူ့ကို သယ်ဆောင်လာ၍ ရွှေနန်းတော်ကို ဆက်သရသည်။

ဘုရင့်မျိုးနွယ်တို့ ကေသာမှာ ပထမဆုံးစံစားပြီးမှ ပြည်သူ့ လက်ကိုရောက်ရသော ကေရာဇ် ပဒေသရာဇ် ဆန်သောပန်း။

ယခု ပြည်သူတို့ခေတ်မှာလည်း သူသည် သီးသန့်အုန်းဆီ တိုင်ထိပ်တွင် အရိပ်တုမိုးကာ၍ ကြီးထွားရှင်သန်ကာ မြို့ကြီးသူတို့ ဦးဦးဖျားဖျား ပန်ဆင်ရသော မြို့ကြီးပျော်ပန်းအဖြစ် နေရာယူလာကြ သည်။ လူ့လောကနှင့် နှိုင်း၍သာ မနာလိုစိတ်ပွားလောက်အောင် ပွား မတတ် သင်္ဃင်ကြံ့မှာ ကောင်းသည်ဟုဆိုရသော်လည်း တကယ်တော့ ပန်းလောကသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလေသား။ သူ့ရာသီ သူ့တစ်ခေတ် တွင် မွှေးပျံ့ဂုဏ်ကြွယ်သော သင်္ဃင်ဆီဆုတောင်း ကျော်ကြားမှု ကံတရား ကို မည်သည့်ပန်းကမှ ဝန်တိုခြင်း မျက်သိုခြင်း မရှိကြပေ။

တစ်နေ့သောအခါ သင်္ဃင်သည်လည်း သူ့အလှည့်ကုန်ဆုံး လျှင် ဤပန်းတိုင်မြင့်မှ လျှောက်ကျသက်ဆင်း၍ ပန်းလောကကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားပြီ။ ကျန်သည့် ပိတောက်၊ စကားဝါ စသော ရွှေလွှာပွင့် များသည် အလှည့်ကျ ဝင်ရောက်လာကာ လောကကို အလှဆင်ကြ စမြဲဖြစ်၏။

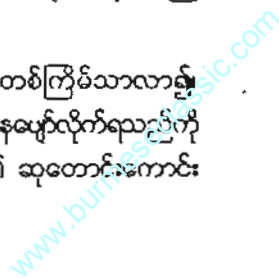
ပိတောက်သည်လည်း တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်သာလာ၍ တစ်ရက်ပင် သူ့လောက၌ တစ်နေ့ကုန်အောင် မနေပျော်လိုက်ရသည်ကို သူ့ဝမ်းမနည်းပါ။ တခြားသော ပန်းမျိုးနွယ်တို့၏ ဆုတောင်းကောင်း သော ကံကြံ့မှာအတွက် ဝန်တိုစိတ်ကင်းခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၁၀)

သင်္ဃင်တို့သည် ခဝဲပန်းတို့နေရာ၌ ဝင်ရောက်နေရာယူလာ ကြသည်။ ပန်းသော်မှ သူ့ဆုတောင်းနှင့်သူ ဆိုလျှင်မမှား။ သင်္ဃင်ပန်းများ သည် ပန်းလောကတွင် ပန်းအချင်းချင်းပင် ဝန်တိုစိတ်ပွားလာမတတ်။ ငွေ ဇွန်းကိုက်မွေးဖွားလာသူတို့ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောမှာနေစဉ်ကလည်း စိမ်းကြီး၊ မြိုင်ကြီး၊ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများအောက်တွင် အထက်ကိုင်းများပေါ်မှာ ပေါက်ရောက် ရှင်သန်လာကြသည်။ နေပူ၏ အပူငွေ့ ပြင်းပြင်းမကျရောက်အောင် ရွက်ဖားရွက်စိမ်းများက မိုးကာထားကြသည်။

ရွှေဝတ်မှုန်များ ရနံ့သင်းပျံ့၍ ပုလဲရောင် ပွင့်ဖတ်လွှာနှင့် သူ့အဆင်းကြောင့် တောပျော်ပန်းဆိုသော်လည်း ရွှေကျိုင်းငွေကျိုင်း

ခင်နင်းယု

ပန်းတိုင်းသည် ဝတ်လွှာနုညှိရုံသာမက စိတ်ထားသိမ်မွေ့ နုညှိရုံသည် ပန်းလောက၏ အလှတစ်ပါး ပါပင်တည်း။ ပန်းလောက ကများအလှပင်ဖြစ်၏။

သင် တိုင်တို့အလယ်တွင် အခိုင်ကြီးများကို နုတ်ယူနေ သော ဘရဏီသည် ပန်းလောက၏ ပြောပြသော မွေကို ဆင်ခြင်နား ထောင်နေပုံ၏။ သူ့ကိုစကားပြောမည့်သူများသည် ပန်းများ၊ ငှက်များ နှင့် လေညှင်းများသာတည်း။ သူတို့ဘာပြောမည်ကို များများနားထောင် ရမည်။ သူတို့ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုဆုံးမ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုကြွေး၍ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းလည်း ဆိုတတ်ကြ၏။

“သူတို့များများ ပြောကြပါစေ၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားလည် သည်ဖြစ်စေ၊ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့ပြောသမျှစကား၊ ဟော သမျှတရား စပ်ဆိုသောကဗျာ၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒများကို ကြားနိုင် သော နားနှင့် ခံနိုင်သောစိတ် ရှိရပါလို၏။ ကိုယ့်အကြောင်းပင် ကိုယ် မသိတာတွေက အများကြီးဆိုတော့ သူတို့ဘာပြောမည်ကိုပဲ သည်းခံ နားထောင်လိုပါသည်။ သူ့အလှည့်သည် နားထောင်ရသော အလှည့် ဟု ဘရဏီက ထင်သည်။

“ဘရဏီ...ရေ”

ဘုရား...ဘုရား ငှက်များ၊ ပန်းများ၊ လေညှင်းများအပြင် သူ့ကို စကားပြောလိုသော လူသားရှိပါသေး၏။

“ဒေါက်တာ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ...ဟင်”

မင်းထင်စည်

ဘရဏီသည် အပါးတွင် လာရင်သော ဒေါက်တာခံဖိုး မျက်နှာ ကို မော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“တမင်ဝင်လာတာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့လို့မှ တတ်ရဲ့လား လို့။ အားများငယ်နေမလားလို့ လာကြည့်ရတာလေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာနော်၊ အားငယ်လို့ရော ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ သတ္တိရှိလွန်းလို့၊ ဒီလောကကို လာခဲ့တာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတော့လဲ ဝင်ဆုံအောင် ကြည့်နေရ တာပေါ့”

“မြေးလေးကို လွမ်းနေသလားလို့”

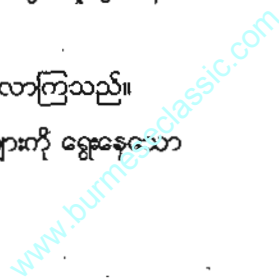
“လွမ်းတာပေါ့၊ ခုချိန်ဆို သူတို့ဆီမှာ နင်းဖတ်လွှာတွေ ကြွေလာပြီး သိပ်အေးနေတော့မယ်နော်”

“သူတို့မှာ ထွေးမယ်ရင်ခွင်တွေ ရှိပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘရဏီအတွေးကလည်း ငါပူပုပ်ဖြစ်မလို့ပဲနော်၊ လာပါ ဒေါက်တာရယ် ကော်ဖီပူပူ သောက်သွားပါဦး၊ ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းခက်တွေ ရွှေးပြီးရင် မမမေရီဖို့ သင်လှလှတွေ ယူသွားနော်၊ ဘရဏီ ပေးလိုက်မယ်”

ဘရဏီနှင့်အတူ အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။

ကော်ဖီပူပူသောက်ရင်း သင်ခိုင် လှလှများကို ရွှေးနေသော ဘရဏီကို ဒေါက်တာသည် ကြည့်နေ၏။

ဒိုင်နယ်

“မေမေရဲ့ အလုပ်ရပ်နေလို့လား။ ဒေါက်တာလာရင်လေ
တွေကိုပါ အလည်ခေါ်လာနော်။ ဘာစားမယ် ဆိုတာကိုလည်း ကြီးပြော
ဒီတော့ ဘာရလိမ့်လို့ထားမယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီး
ပြန်။ ဘာရလိမ့်မှာ အချိန်အားတွေ အများကြီးရပါတယ်”

“အေးပါကွယ်”

အမှန်တော့ ဘာရလိမ့် သူ့ကိုကာကွယ်လိုသော လုံခြုံမှု
အတွက် မေမေရဲ့ကိုယ် ခေါ်ခဲ့ပါဟူသော မှာစကား၏အတိုင်းအရှည်
အယူအဆကို ဒေါက်တာ နားလည်ပါသည်။

“ကဲသွားမယ်။ အကြောင်းရှိရင်သာ တယ်လီဖုန်းဆက်နော်”
ဘာရလိမ့်ပေးသော ပန်းကိုယူကာ ဒေါက်တာစံဖိုး ပြန်သွားတော့သည်။

နံနက်တွင် ဘုရားကျစွဲပြီးမှ စိတ်အေးလက်အေး ရေချိုးရ
သည်။ ယနေ့တော့ ရေချိုးချိန် နှောင်းသွား၍ ထမင်းစားချိန်လည်း
နောက်ကျသွားသည်။ သူသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာအပူသင့်လာပြန်ပြီလဲ”

ဘာရလိမ့်သည် သူ့ရှေ့ရှိ မှန်ထဲကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော မင်နီကိုမှန်ထဲတွင် တွေ့၍ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ဧည့်သည်တော်ကြီးများ ဒီနေ့ကြွလာ
တယ်။ မနက်ကပဲ ဒေါက်တာစံဖိုး လာသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာရလိမ့်
ရေချိုး နောက်ကျသွားတယ်”

ရယ်သွမ်းသွေးသော မျက်နှာနှင့် သွက်လက်စွာ ဝင်လာသော

မင်းဆင်လှ

မင်နီသည် မှန်တင်ခုံဘေးမှ ကုလားထိုင် အလွတ်တွင် စင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ တို့များလည်း ကိုကိုကြီး ကိစ္စပြီးကတည်းက
ဒေါက်တာနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့တော့ မင်နီတမင်လာတာ”

“မင်နီလာတာနဲ့ စနေနေနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“စနေနေ့ဆိုတော့ မင်နီလည်း ရုံးတစ်ဝက်အားတယ်။ အဲဒီ
တော့ ကတညုတ ကတထေဒီတဲ့။ သူတစ်ထူး၏ ပြုဖူးသော ကျေးဇူး
ကို သိခြင်းသည်လည်း မင်လာတစ်ပါးတဲ့”

“အလဲ့... မိပုတစ်ယောက် မဆိုဘူးဟေ့... ဒဲ... ဆက်လက်
ပြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါဦး”

ဘာရလိမ့်သည် ပြီးခွင့်သွက်လက်စွာနှင့် ကြွရွာသော စကားလုံး
များကို ရွတ်နေသော မင်နီကိုကြည့်ကာ သူပင်စိတ်လက်ပေါ့ပင်လာ၏။

“ဘာရလိမ့် ထင်နေတာက ခါတိုင်းလာရင် ချလဲအကြောင်း
လင်ပူ ဒါမှမဟုတ် သားပူကိုသယ်ယူလာပြီး ဖောက်သည်ချ၊ ငိုလိုက်၊
ရယ်လိုက်နဲ့ ကြည်ကြည်ဋ္ဌေးကျနေတာပဲ။ ဘာရလိမ့်သာ မနုဿ
လူဘောင် ဇာတ်လမ်းတွေကို အကယ်ဒမီ ပေးရတဲ့ အကယ်ဒမီရွေးချယ်
ရေးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ငါ၏သူငယ်ချင်းမိပုကို အကယ်ဒမီ (၅)ခုလောက်
ပေးလိုက်တယ်”

“ဟား... ဟား ဘာရလိမ့်လည်း ရွတ်တာဖတ်တာ သွက်လက်
လာပြီလေ”

ခင်နှင်းယု

“အေးအေး... ငါ့လည်း မိပုသွယ်ချင်းပဲ ဘာညှိလိမ့်မလဲ”

“ဒီလိုပါလေ အပူသင့်လို့ လာခြင်းမဟုတ်၊ ဒီတစ်ခါ ရွှေကြူ ကိုပင့်မလိုလောတာ။ ရှင်ဦးအံ့၊ အဘယ် ဘာရဏီ နားထောင်လော့၊ နီဒါန်းသွယ်နေရတာနဲ့ ငါ့စကား ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး။ ဒီလို ဒီလို။ အကြီးကောင် ကိုယ့်သားလည်း ခရမ်းမှာအလုပ်ရော၊ အိမ်ရော ရတော့ မိပုရင် ဘယ်လောက်အေးသွားလဲ၊ မင်းတို့အိမ်ကိစ္စ ဖြစ်သွားရ တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် မင်နီလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရရှိ အမှန်ပါ။ တစ်ဘက်က ငါ့သားငယ်အလုပ်ကော၊ အိမ်ရောနေဖို့ ရသွားတာ ကျေးဇူးတရားကို ရှာကြံလိုက်သည်ရှိသော် အဓိကကျေးဇူးရှင် ဟာ ဦးရွှေကြူပေါ့”

“အင်း...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကျေးဇူးကို စေတနာနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ မင်နီမှာတာဝန်ရှိတယ်လေ၊ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ဖို့လည်း ကိုယ်က ကြီးနေသလားမသိ၊ ကြီးတာငယ်တာ ဘေးချိတ်ပြီး ဒီနေ့ရုံးမတက်ခင် သမီးကို ကြက်တစ်ကောင်ဝယ်၊ လုပ်ပုံလုပ်နည်း ညွှန်ကြားပြီး ကိုယ် လည်းရုံးသွား၊ သမီးလည်း ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ရဘူး၊ သူပဲ ကြက် ကောင်လုံးလိုက်ပေါင်းတယ်၊ ရုံးဆင်း စနေနေ့ဆိုတော့ ကြက်ပေါင်းကို ယူပြီး ငါ့ဦးရွှေကြူအိမ်ကို သွားဖို့တယ်၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ဟယ်”

“အေးအေး၊ မင်းပဲ ဦးရွှေကြူကို ထိုင်သနားနေနော်”

“ဪ... ဘာရဏီကလည်းဟယ်၊ မင်နီအကောင်းပြောတာပါ။”

ဝင်းကင်ရှည်

ရိုးသားသန်ရှင်းစွာ သနားခြင်းပါ။ စနေနေ့ ဆိုလည်း ရုံးဆင်းပြီး ချိန်မှာ သူ့ဘယ်မှသွားမလည်၊ ငါ့လင်တော်မောင် ချာလီဆိုရင် မစ်နီ ကိုသို့ သော မိန်းမချောရှိပါလျက်နဲ့တောင် သားဦးမွေးပြီးကတည်းက ခြေချုပ် လို့ကိုမရဘူး၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာထွက်နေတာ”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ သနားတော့ကော ဘာဖြစ်လာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့မှာအဖော်ဆို ထမင်းချက် ကိုပုစိန် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ငါက ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကိုပုစိန်ကို ကြက် ပေါင်းပေးပြီး ပြန်မလို့ ကိုပုစိန်က ဆရာဟာ စိတ်လည်းအေး ချေးလည်း မများဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ချက်ကျွေးသမျှ ကောင်းကောင်း မကောင်း ကောင်း ခေါင်းငုံ့စားတာပဲတဲ့။ ဆရာကိုတွေ့သွားပါဦးဆိုတာနဲ့ ကိုပုစိန် နဲ့ လိုက်သွားရတယ်”

“ဘယ်လိုက်သွားလဲ”

“သူ့အိမ်နောက်မှာလေ၊ ငါက အခေခံတန်းလျား အောက်မေ့ တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကိုပုစိန်ကလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သူနဲ့အတူ အိပ်တယ်။ အဲဒီအိမ်နောက်က အဆောက်အအုံလေးက သူ့ရဲ့ သုသေသနအခန်းအဖြစ် လုပ်ထားတာကိုး။ ဘာရဏီရောက်ဘူး လား”

“ဘာကိစ္စ ရောက်ဘူးရမှာလဲ၊ ကျုပ်က ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ကြည့်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ မင်းပဲပြောတာပဲ၊ ပုဂံမှာ ဂူပျောက်ကြီးဆရာမ တည်း နှစ်ယောက်သား ဝင်ခဲ့ကြသေးတယ်ဆို”

ခင်နင်းသူ

“နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူ တစ်ပြုံကြီး ငါ့မိဘယ်၊ ဘရဏီလည်း သူလုပ်ချင်တဲ့ သုတေသနကို ကူခဲ့တာပါ”

“အေးနော် တို့များမိန်းမတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကာ ကွယ်ရတာပဲနော်။ မင်းကမှ အပျိုကြီးဆိုတော့ တော်သေး။ မင်နီမှာ တစ်ခုလပ်ဆိုတော့ ချာလီနဲ့ကွဲပြီးကတည်းက အနေအထိုင်၊ အဝတ် အစား၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း သိပ်ဆင်ခြင်ရတာပဲ။ ဦးရွှေကြူက လူပျိုမို့လား။ ငါသွားပုံလာပုံ အဝတ်အထွက်များတာနဲ့ သူ့ခမျာ ငါ့ကြောင့် အစွပ်အစွဲအပြောအဆို ခံရမှာစိုးလို့ ပြန်မလိုဟာ ကိုပုရိန် ခေါ်တာနဲ့ အဲဒီအဆောင်လေးထဲ လိုက်သွားတာ စိတ်ဝင်စား စရာဒေသကောင်းသား။ ဟိုဒင်းလေဟယ်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဆိုတော့ အစုံပဲဟေ့။ ပုတီးစေတီတွေ၊ အိုးကွဲတွေ၊ ဘာတံဆိပ်တွေနဲ့လဲ မသိဘူး။ ငွေဒင်္ဂါးပြား၊ အဟောင်း၊ လက်စွပ်၊ သပိတ်ကွဲလည်းပါတယ်။ ရွှေချ ထားတဲ့ လူဦးခါင်းခွံ၊ အရိုးတွေ၊ အစုံအစုံ။ သူ့အဖို့တော့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေပေါ့လေ။ ငါ့အဖို့တော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး ဆိုပါတော့။ ငါ့ကိုလည်း မြင်ရော ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ သူကမှာလိုက်လို့ မဖုရားကို ဝင်ပြောရတာ”

“ဘာမှာလိုက်လဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ သူပုဂံကို ထပ်သွားရမယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဘရဏီရဲ့ ဦးဆောက်ပန်းကျောင်းအတွက် မှာစရာရှိတာမှာပါ။ ခါတိုင်းကတော့ အစိုးရအလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ သွားရတာတဲ့။ ခုတစ်ခါ

မင်းထင်ထင်

သူ ခွင့်ရက်ရှည်ရသတဲ့။ ကိုယ်ပိုင်လေ့လာစရာတွေနဲ့ သူ့ပြတိုက်ကလေး အတွက် စုဆောင်းစရာတွေရှိလို့ လွတ်လွတ်ကွတ်ကွတ် အေးအေး ဆေးဆေးသွားမယ်။ ကြာကြာလည်း နေမှာမို့ သူ့ကိုပေးချင်တဲ့တာဝန် လည်းပေးပါ။ မှာချင်တာလည်းမှာပါတဲ့။ နက်ဖြန်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့၊ သူ လာနှုတ်ဆက်မယ်။ ဘယ်အချိန်လာရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ခွင့်တောင်း ပါသတဲ့။ မမဖုရား အဲ ဘရဏီပေးတဲ့အချိန်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းပြန်ဖို့ မင်နီတစ်ခါတည်း တယ်လီဖုန်းနဲ့ပါတ်ပါ ယူလာတယ်”

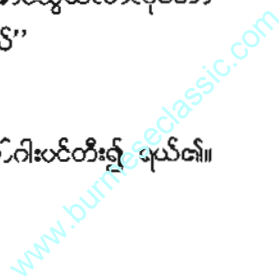
“တယ်တော်တဲ့ ပီအေပါလား။ ငါ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဖြစ်ရင် မိပုကို အပါးတော်မြဲ ခန့်မယ်”

“ဘဝင်ကိုင်လိုက်တာဟဲ့၊ မင်းလား ဝန်ကြီးဖြစ်မယ့်ရင်၊ ဖြစ် သင့်တာက ဘရဏီရယ်။ မင်းက ဦးရွှေကြူရဲ့ အပါးတော်မြဲသော် လည်းကောင်း၊ ဦးရွှေကြူက မင်းရဲ့အပါးတော်မြဲသော်လည်းကောင်း ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တယ်။ ငါ့စိတ်ကူးလေး၊ ဘရဏီရယ် စိတ်တူသဘော တူ အေးအေးချမ်းချမ်း နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းမိရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ။ မင်းအခုလိုနေတာ မင်နီတော့ စိတ်မချပေါင်”

“လက်စသတ်တော့ မိပု ဒီနေ့ အောင်သွယ်လာလုပ်တာ ကို၊ သတိထား အောင်သွယ်နဲ့ ညားနေဦးမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟားဟား”

မင်နီသည် အားရပါးရ လက်ခုပ်လက်ငါးပင်တီး၍ ခုယ်၏။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားဆက်ပြောသည်။

ခင်နင်းယု

“ဦးစားတော်မူပါ မေဖုရား မင်းနားပညာက ဘရဏီ ထကြွခဲ့
ထီတာ၊ ကိုယ့်နားပညာက မင်နီ နယ်နဲ့နီတာ၊ ဒီတော့ နီဆိုတဲ့ အသံ
ထွက်ပင်ကူသော်လည်း စာလုံးပေါင်းချင်းတော့ မတူပါချေ။ ထို့အတူ
ပါပဲ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံ အပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်း ဒေါ်ဘရဏီနဲ့
ကျွန်မတို့လို တစ်ခုလပ်ကလေးသုံးယောက်အမေနဲ့ ဟဲ့... ဟဲ့ မနိုင်း
ယုဉ်နိုင်ပါ။ ရွှေမျက်စိကျရင် မဖုရားကိုသာ ဦးရွှေကြူမှန်းပေမပေါ့”

“မိပုရယ် စကားလုံး အသုံးတော်လိုက်တာ၊ စာရေးဆရာ
ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေလမင်းသားကျတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်
ကိုတောင် စွန့်ပြီး မစွမ်းဆင်ပဆင် တစ်ခုလပ်ကို ယူသေးတာပဲ။ ကျုပ်ကို
လာတာများဟောနဲ့ ကာယကံရှင်ကတော်တော်ရယ်။ နက်ဖြန်ဒီလိုလုပ်၊
သူနုတ်ဆက်လာရင်း မနက်စာဒီမှာပဲစားပါလို့၊ မင်နီလည်း ဘရဏီနဲ့
အတူ ရှိနေလေ။ မကောင်းဘူးလား၊ ကိုယ်မှာချင်တာ အသေးစိတ်
ညကျရင် စာရေးထားမယ်။ ကိုမြခဲတို့ မြတ်ထွေးတို့ဆီကိုရော၊ ကျောင်း
ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီကိုရော မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ မင်နီ တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်ဦးမယ်”

“အေး... ဘရဏီလည်း ရေပြန်ပြန်ချိုးလိုက်မယ်၊ မိပု ဒီမှာပဲ
မနက်စာရော ညစာရောစား၊ အပြန် ကိုသော်ကကို ကိုယ်လိုက်အဖို့
ခိုင်းမယ်”

“အေး... အေး”

မင်နီသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထသွား၏။ မင်နီပြန်ဝင်လာ
သောအခါ ဘရဏီ မှန်ဘင်ခုံရှေ့ထိုင်၍ သနပ်ခါးလူးစပြုနေပေပြီ။

မင်းထင်စည်

“ရေချိုးတာကလည်း မြန်လိုက်တာ”

“ဘရဏီက မမြန်ဘူး၊ ရှင်က ဘာတွေလေ့ရှိပြီး အပိုတွေ
လျှောက်ထားနေလဲမှမယ်”

ဘရဏီသည် တို့ဇတ်နှင့် ပါးပေါ်သို့ သနပ်ခါးခြောက်
အောင်တို့ရင်း ပြော၏။

“မရှည်ပါဘူးဟယ်၊ ဟိုကဖြင့် သူ့ကို လေးလေးစားစား ပြော
ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းလေးကြီးပွားအောင် ကူညီတဲ့ ဦးဇေယျာ
တို့မိသားစုကျေးဇူး ကျွန်တော်တို့မှာရှိပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပုဂံက
ဘရဏီကျောင်းအတွက်ကိုလည်း သူ့ကိုတာဝန်ပေးပါတဲ့၊ ကျရာကို
တာဝန်ယူလုပ်မှာပါတဲ့”

မင်နီသည် ထိုင်နေကျ တုလားထိုင်လေးနားပင် ပြန်ဝင်ထိုင်
၍ ဘရဏီ ပေါင်ဒါရိုက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း စကားဆက်ပြော၏။

“ငါလေ စကားပြောမှာ ရယ်စရာပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊
ဘရဏီကို အတည်ပြောတာပါ။ တို့ဟာ သာမန်သူငယ်ချင်း မဟုတ်
ပါဘူး။ ငါလင်ယုသွားလို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြတာ၊ မမ
ကောလင်းကစပြီး မင်းရဲ့မမလတ်၊ သရဖီနဲ့ ညီအစ်မလိုခင်လာကြတာ၊
ငါပြောချင်တာက အခုဘရဏီမှန်ကြည့်၊ သနပ်ခါးလူးနေတာကို ကြည့်
ရင်း ဘာသွားသတိရလည်းဆိုတော့ တို့ငယ်ငယ်ကသင်ခဲ့ရတဲ့ လေဒီ
အော်ဖ်ရှယ်လော့ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို သတိရတယ်၊ ကဗျာထဲက
ရက်ကန်းသည်မိန်းကလေးဟာ သူ့နောက်ဘက်မှာ သွားလာလှုပ်ရှား

ခင်နှင်းယု

နေတဲ့ မြင်ခင်းဟူသမျှကို ရက်ကန်းရက်ရင်း သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ မှန်ထဲမှာ
ဝဲ ကြည့်ပြီးနေရတယ်ဆိုတာလေ သတိရသေးလား’

“ရပါတယ်”

“မင်းဘဝဟာလည်း မှန်ထဲမှာပဲကြည့်ပြီး လေ့လာမြင်တွေ့
နေနေလို့ပဲ။ တကယ် နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ လောကကို ရင်မဆိုင်ရဲ
ဘူးလား”

မင်နီက တည်တည်ကြည်ကြည် မျက်နှာနှင့် လူကြီးပြော
ပြောလာသောကြောင့် ဘရဏီကလည်း မျက်ခုံးမွှေး ထူထူထဲမှ
သနင်ခါး ကို သွားပွတ်တံနှင့် ခြစ်ပစ်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ၏။

“သူငယ်ချင်း မိဖု၊ ဘရဏီကလည်း ပြောပြချင်တယ်။ မင်း
ပြောနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဘရဏီရိပ်မိပါတယ်။ လောကကို ရင်မဆိုင်
ရဲဘူးဆိုပါတော့လေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုမင်နီသိစေချင်တာကတော့
ဘရဏီကြည့်နေတဲ့မှန်ဟာ လကြေးလည်း မကွာသေးဘူး။ မှန်ဘီလူး
လည်း မဟုတ်တော့ ဘရဏီကျောပင်ခိုင်းနေရပေမယ့် ကျောခိုင်းထား
ရတဲ့ ဘဝအဖုံဖုံဟာ ဘရဏီရဲ့ရှေ့မှန်ထဲမှာ သရုပ်မှန်အတိုင်း ပေါ်နေ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမျှပြင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဘဝအဖုံဖုံနဲ့
ဘရဏီ မကင်းကွာဘူးဆိုတာတော့ မိပုသတိပြုပါ”

ဘရဏီသည် အသင့်ထုတ်ထားသော အင်္ကျီများကိုထ၍ -
ဝတ်ရင်း ပြော၏။

“အေးပါလေ မင်နီစိုးရိမ်တာက ရက်ကန်းသည်မလေးတာ

မင်ထင်ထင်

သူ့စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်အောင် လှုပ်ရှားစေတဲ့ ဆား လှုပ်စေတဲ့ မြင်ကြီး
စီးပြီးသွားတဲ့အရိပ်ကိုလည်း မြင်ရရာ မှန်ရှေ့ထဲထဲပြီး တကယ်
ကြည့်လို့မြင်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ မြင်ခင်းအစစ်ကိုကြည့်ဖို့ နောက်ဘက်လှည့်ပြီး
ထသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ကျိန်စာသင်ပြီး မှန်လေးလည်း အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာကွဲနဲ့ သူ့ရက်နေတဲ့ ရက်ကန်းကြိုးတွေလည်း ရှုပ်ထွေး စုတ်
ပြတ်ပြီး ဘဝအဆုံးဟာ ကြေကွဲစရာကြီး ဘရဏီ၊ ကိုယ်လေ နိမိတ်မရှိ
နမာမရှိ နိမိတ်ဖတ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလေ ဘရဏီ၊ မျက်မြင်ပဲ ကိုကိုကြီး
ဦးဖေယျာရော ကဲ . . . တို့များတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုမင်းမော်ရော၊ အဲဒီ
ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်နဲ့အတွေ့မှာ ဗရတ်သုတ်ခတွေ့ဖြစ်သွားလို့ကတာ
ဘရဏီကိုလည်း မင်နီစိုးရိမ်လို့ပါ”

“မှန်ပါတယ်”

ဘရဏီသည် မှန်ရှေ့တွင် ပြန်ထိုင်၏။

“စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟို... ရှုမဝထဲက
စာရေးဆရာမစမ်းပွင့်ရေးတဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်း ဝတ္ထု
တွေလို့ပဲ။ ဘရဏီ တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပြော
ပြမယ်။ နံပါတ်တစ် ဦးရွှေကြူရဲ့ ပြတိုက်ထဲမှာတော့ ဖျူမင်းရဲ့ ခေါင်း
ရိုးတွေရှိမရှိ မသိဘူး။ ငါသင်ခဲ့ရတဲ့ စာတွေထဲမှာတော့ ဖျူမင်းဆက်
တွေမှာ မင်းတစ်ပါးရှိတယ်။ ဖျူမင်းရဲ့ညီတော် ပြုံးမင်းတဲ့ သူ့ ခေါင်းခွံ
ဟန်လင်းမြို့ဟောင်းမှာ ရှိသေးလား မရှိလားမသိ။ ရှိသေးတောင်မှ

အဲဒီခေါင်းခွံကြီးဟာ ပါးစပ်သာပြနေတယ်။ သေခါနီး ရယ်နေရဲ့လား
မာတီဒါဘူး”

ဘရဏီစကား ဘယ်ကိုဦးတည်နေသည်ကို မင်နီ မရှိမိ
သေး။

“အဲဒီ ပြုံးမင်းဟာ ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ပြီး ဝမ်းထဲက
စိတ်ပါလက်ပါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ ပြုံးလိုက်ရင် ရတနာမိုးရွာသတဲ့
အဲဒီသတင်းတွေကို တရုတ်ပြည်ကလာတဲ့ သံတမန်အဖွဲ့ဝင်တွေက
ကြားထားတယ်။ ဒီတော့ နောင်တော်ဖြစ်သူ ပျူဘုရင်ကြီးကို သူတို့
တာ ညီတော်ပြုံးမင်းရဲ့ သတင်းတွေကို ကြားရပါတယ်။ အင်မတန်
ထူးဆန်းတဲ့ တန်ခိုးရှိတဲ့ညီတော် အိမ်ရှေ့စံ ပြုံးမင်းရဲ့ အပြုကိုတွေ့
ရပါစေလို့ လျှောက်ထားတယ်။ ညီတော်ပြုံးမင်းဟာ သာမန်ဘုန်းတန်ခိုး
ရှင်မဟုတ်ဘူး။ အတိတ် ခုနစ်ဘဝရော၊ လာမယ့် အနာဂတ်ဘဝ ခုနစ်
ဘဝကိုရော မြင်နိုင်တဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်ရထားတယ်။ သူက အဲဒီနေ့
မှာပဲ ဆင်ခြင်မိတယ်။ သူ့နောင်တော်ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကွယ်လွန်
ခဲ့ရင် အတိတ်ကပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် နောင်ဘဝမှာ
ခွေးဖြစ်မှာကိုသိပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘဝအကြောင်းတွေ တွေးမိပြီး မပျော်
ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ရှေ့တော်ဝင် ခစားပြီး နိုင်ငံခြားသံတမန်တွေ ပြုပြင်
မယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စိတ်မပါပဲပြုံးရင် ဒီရတနာမိုး
က မရွာဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ နောင်တော်ဘုရားကလည်း ညီတော်
ရဲ့ခံစားချက်ကို မသိတော့ အတင်းပြုံးခိုင်းတယ်။ အမိန့်တော်ကို ဖော်
ဆန်လိုလို့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသော်လည်း လှိုက်လှိုက်

လဲ့လဲ့မရှိတော့ ရတနာမိုးမရွာဘူး။ “နိုင်ငံခြားသံတမန်တွေ အလယ်မှာ
ငါ့အရှက်ခွဲပါတယ်” ဆိုပြီး နောင်တော်ဘုရင်ကြီးက သတ်ပစ်တာကို
ညီတော်ပြုံးမင်းဟာ ခံရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘရဏီပြောချင်တာက စိတ်
လက်မပါတဲ သူတစ်ပါးတိုက်တွန်းလို့တော့ မပြုံးပါရစေနဲ့။ ပြုံးလည်း
ရတနာမိုးက ရွာမှာမဟုတ်။ မိပုရယ် အသတ်ခံရတော့ ငါအသတ်ခံ
ရမှာ မင်းတို့ ဝင်မကယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့မရှိဘဲ
စိတ်မပါတဲ မလုပ်ပါရစေနဲ့။ စိတ်ထဲက စီးဆွန်းကျလာတဲ့ ဆန္ဒစေတနာ
တွေကသာ တို့လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အခြေခံအထောက်
အပံ့ပါ”

“ဒုတိယ နံပါတ်နှစ် ဝိပုဋ္ဌာတို့ လေ့လာတိုင်း ငါကြောက်
တယ်”

“အေးလေ ပိပုကလည်း ဖြောင့်သူပဲတယ်။ ငွေသွားပြီလား
ဘရဏီကို မိပုတို့ကပြောတယ်။ ကိုတို့ကြီး ဦးစေလျှော့နဲ့ တိုပင်တော်
ပုံကို ထောက်ရွှေ့ သင်ခန်းစာ လုပ်ငါ့လေး တုတ်ငါတယ်။ ဘရဏီ
ကတော့ လောလောဆယ်ပိပုကို ကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာရတယ်။ မိပု
မင်းပဲပြောသွားတယ် ချာလီကိုဘွဲ့စက သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဝိုင်းညွှန်
မိုး စက်အနမ်းကို စောင့်ကြိုတဲ့ ပန်းပွင့်လိုပဲတဲ့ မင်းမျှော်လင့်ခဲ့တယ်။
နောက်တော့ ချာလီရဲ့အချစ်ဟာ မုတ်သုံလေမုန်တိုင်းအဖြစ် ပြောင်းသံ
သွားတော့ မင်းဘဝဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတယ်လို့ မင်းပြောတယ်လေ။
အဲဒီနေ့က ဘရဏီတောင် မေ့ရှင်ကြီးရဲ့...”

“ရွှေဝါဖူး မိုးရေဦးကို အထူးပင်စောင့်နေရ” ဆိုတဲ့ သီချင်း
ကို ဆိုမိသေးတယ်။ နောက်မိုးလယ်နေ့တွေ မုန်တိုင်းကျတော့တောင်

ခင်နှင်းယု

ငါ့နှုတ်ပြောင်းကနေ အပြင်ကြည့်ပြီး သစ်ကိုင်းတွေကျိုးပြတ်၊ သစ်ရွက်တွေ တွယ်ရာမရှိ၊ လွင့်စဉ်သွားတာကြည့်ပြီး ဘရဏီ ကြောက်လိုက်တာ”

ဘရဏီသည် စကားပြောရင်း ခေတ္တနားလိုက်၏။ မိပုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရာမှ...

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်ပြောဦးမယ်နော်” မင်နီကတစ်လှည့် ပြောပြသည်။

“ခုကလေးတွေဆိုတဲ့ သီချင်းဆိုပေမယ့် ငါသီချင်းလေး တစ်ပုဒ်တိုတော့ သဘောကျတယ်”

“မနေ့က တွေ့တဲ့လူနဲ့ ဒီနေ့တွေ့တဲ့လူ မတူပါဘူးကွယ်၊ မတူပါဘူးကွယ် ဆိုတာလိုပဲ ငါ့ရဲ့ချာလီနဲ့ ဦးရွှေကြူနဲ့ ဘာမှမဆိုင် ပါဘူးကွယ်၊ ပညာအရည်အချင်းကော စာရိတ္တကော ဘာမှမတူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မိပုရဲ့ ဦးရွှေကြူက ကပ္ပဠိတီး၊ ကမ္ဘာတည်ထောင်အောင်ရှိနေမယ့် သမိုင်းဝင်ကျွန်းနှင့် တူပါသော ဦးရွှေကြူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူထုနဲ့အနီးစပ်ဆုံး အကျိုးပြုပါသော ကျူဖျာ၊ ကျူထရုံ ခြံစည်းရိုးကား၊ လုံခြုံရေးအတွက်ပါ အသုံးကျသော ကျူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ယပင်းနဲ့ပဲကျူကျူ၊ ရရစ်နဲ့ပဲကြူကြူ အသုံးချ အဖိုးတန် မွှေးတကြူကြူနဲ့ ကြူလှပါသော ဦးရွှေကြူ။ ဘရဏီထင်တယ်၊ လက်ထပ်ပြီးတယ်ဆို သူက သူ့ရဲ့ပြတိုက်ထဲမှာ ခေါင်းခွံရိုးတွေ၊ ပုတီးလက်ကောက်၊ အရိုးဟောင်း အရိုးဆွတွေနဲ့ပဲ ပျော်မှာပါ။ မိပုက ဘယ်လို

မင်းထင်စည်

လုပ်ပြီး ကိုယ်နဲ့ဦးရွှေကြူနဲ့ ဝါသနာတူ စိတ်တူသဘောတူလို့ ဆိုနိုင်တာလဲ၊ ဆိုပါတော့လေ၊ ဝါသနာချင်းတူတယ်ဆိုတောင် စိတ်ချ ဘရဏီ ဘယ်လောက်လှလား၊ မိန်းမပီပီ အရိုးဟောင်းတစ်ချောင်းရဲ့ နေရာမှာ တောင် အစားထိုးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ယုံလား”

မင်နီသည် ဘာမှပြန်မဖြေသေး၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသေး၏။

“ယုံပါ မိပုရယ်၊ ကမ္ဘာမှာ အရှေ့တိုင်းက ခေါင်းမြီးခြုံအမျိုး သမီးတွေထဲက အင်ဒီရာနန္ဒီနဲ့ သီဟိုဠ်က ဘန်ဒရာနီကကေးတို့လည်း ဝန်ကြီးချုပ်ဘဝနဲ့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ပြသသွားကြပြီ။ ခုလည်း မာဂရက်သက်ချာက အနောက်မှာတော့ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ဗြိတိန်နိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်ပေါ့လေ၊ တို့မှာနိုင်ငံမှာ လက်ရှိအချိုးသမီးတွေ အသုံးကျတာ မကျတာအပတ်တား၊ တို့ဟာ ပုဂံခေတ်ဦးဆောင်စဉ်က ပြန်မာအမျိုးသမီးတွေ ရာထူးကြီးတွေ ခန့်အပ်ခံရတယ်လို့ တွေ့တတ်တယ် တွေ့ရတယ်၊ ထားတော့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်လည်း ပြီးရော၊ ခင်ရဲ့ မောင်ကညနေတိုင်း တင်းနစ်ခိုက်ရာ ဂေါက်သီးရိုက်ရမှ ဘီလီယက်ထိုးရမှနဲ့ တို့ဟာသူတို့ရဲ့ ဂေါက်ရိုက် တံတစ်ချောင်း ရက်ကက်တစ်ချောင်းလောက် ဦးစားပေးမခံရဘူး၊ အဲဒီဝါသနာတွေလောက် ဝါသနာပါသေးရင် တော်ပါရဲ့။ မိန်းမနဲ့အရက်ပါ ရောလာရင် ပြီးရော၊ အဲဒီသူတို့ဝါသနာကို ခွင့်လွှတ်ရမို့က တို့ဗုဒ္ဓမိန်းမကေရီတွေကနေ အောက်ဆုံးအလွှာအထိ သဘာဝပေးအပ်ထားတဲ့ မွှေးရာပါ သည်းခံခွင့်လွှတ်ရမယ့် အကြောင်းတရားပါ။ ဒီတော့ ဘရဏီသည် သဘောထားသေးပါ၏။ သဝင်ကြောင်ပါ၏။ အိမ်ခါနီးကျ

ခင်နင်းသူ

မှ “ခင်ရေ ဝမ်းကစ်” ဆိုပြီး ပြီးရမယ့် ကိစ္စမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ပေါင်” ဘရဏီ စကားရပ်လိုက်ချိန်တွင် မင်နီသည် ရယ်ပြန်၏။

“ရယ်လေ ဇီပု ရယ်ချင်သလောက်ရယ်၊ ယောက်ျားတို့ အကြောင်းကို ရှင်တို့လင်ယူထားတဲ့ မိန်းမတွေအသိဆုံးပါ။ ပြီးတော့ လောကကိုမစိမ်းပါနဲ့၊ နဖူးတွေ ဒူးတွေရွံ့ပွက်ထဲ ဆင်းတွေ့ပါနဲ့၊ ဘရဏီမှာပဲ အကြင်နာ ဝဲညာတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာမရှိသလိုနဲ့ ရွံ့ပွက် ထဲဆင်းမှ မေတ္တာတရားကခေါ်ရမလို့ ခြေပြင်မှာ လယ်သမားချင်းအတူ တူ ဘဝတူး ဒုက္ခခံရတက်ချင်းအတူတူ၊ ဒေါသမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ ကန်သင်းနိုးဖောက်ချပြီး ရေယူလို့ အသေးအမွှက်စွနဲ့ လူသတ်ရ ဖြေကုန်ပြီးပြေလို့ လူသတ်ပွဲဖြစ်ရနဲ့ ပိုက်ဆံချင်းသာတဲ့ အထက်တန်း လွှာတွေမှာလည်း လူကသာရွှေဘုံပေါ်စံနေရပေမယ့် မေတ္တာစိတ် ခေါင်းပါး တိုက်ရိုက်သတ်ရ သွယ်ရိုက်ပြီးသတ်ရနဲ့ လူသတ်ရတဲ့အဖြစ် တောင်ရောက်တယ်၊ ချစ်တဲ့အကြောင်းကိုရော၊ လောကအကြောင်းကို ရော ရွံ့ပွက်ထဲဆင်းနေရမှ ရဲတိုက်ထဲမှာနေမှသိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတွေ နဲ့ပြောမနေပါနဲ့၊ ဘယ်မှာပဲနေနေ ဖြစ်ပုံဖြစ်နည်း ဆင်ခြင်ပုံပဲကွာတယ် ဘရဏီ၊ မင်းတို့ပြောသလို မှန်ထဲကတစ်ဆင့်ကြည့်နေပေမယ့် မြင်လွန် လွန်းလို့ သိလွန်လွန်းလို့ ဒီအသိ အမြင်တွေက ဖြစ်လာတဲ့ သမုဒယ တွယ်တာမှုကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးထဲကမထွက်နိုင်တာ၊ သိတိုင်း မြင်တိုင်း မနေနိုင် ဝင်ပြောဝင်ပါမိလို့ အဆဲခံရ အပြောခံရပေါင်းများပြီ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကရင်ထဲကမမွှေးသော်လည်း ကိစ္စမကလေးတွေအတွက် ဘရဏီ အမွေပိုင်သမျှ ခွဲဝေအသုံးချတယ်လေ၊ ရိုသမျှပိုက်ဆံ ပျံပိုက်အောက်

မင်းထင်ထည်

ရက်သွင်းတဲ့ လိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် အသည်းနှလုံး ထဲကိုသာ ကွက်ပြီးလင်းတဲ့ နက္ခတ်လည်းမဟုတ်ပါဘူးအော်၊ လာတယ် မိပုရယ်၊ မင်းစကားဆက်ပြီး တရားဆက်ဟောချင်သေးရင် နောက်မှ ဆက်၊ အာလူးက ဖုတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ပြုတ်တာရော ကြော်တာရော ဆိုတော့ ဘရဏီလဲလဲလဲ မော့ပြီးဆာတယ်။ ထမင်းစားသွားရအောင်”

ဘရဏီက အရင်ထ၍ မင်နီလက်ကို ဆွဲထုလိုက်ကာ ထမင်း စားရန် အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတော့သည်။

“အေးပါဟယ် တော်ကြာ သိုက်ဆရာ လူလည်နဲ့တွေ့ပြီး အသည်းနှလုံးသိုက်တံခါးကို ဆေးကြိုင်လုံးနဲ့ပိုက်ခွင့်ပြီး သိုက်တူးမှာ စိုးလို့”

“ငါက ဝေမာနိက ဗြိတ္တာဥစ္စာစောင့်စေ ဟေ့ထံပဲ”

“ဒါပေါ့လေ သိုက်တူးဆံ့ရတာမှ အချစ်သိုက်ထံခါးလေးပွင့် သွားပြီ” ဆိုတဲ့ စတီရီယိုတေးသံကြားချင်လို့ပါ”

မင်နီသည် လှေခါးရင်း ထမင်းစားခန်းအထိ ဆက်၍ပြော လာသည်။

မင်းထင်စည်

ခန့်ညားစွာ လှသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ဟန်သည် ခါးမညွတ်၊ မြင့်မားသော ပခုံးနှင့် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပြီးသော ရင်အုပ်များက သူ၏တင့်တယ်သော သွင်ပြင်တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါ ဦးရွှေကြူ”

ဘရဏီသည် နေရာပေးရင်း ဦးရွှေကြူမျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်မိ၏။ မနေ့က မင်နီဟောထားသော တရားကြောင့် သူသည် ဦးရွှေကြူကို ယနေ့တွေ့ဆုံသောအခါ စိတ်က မလုံသလို လှုပ်ရှားမိနေ တော့သည်။ သို့သော် သူသည် ဟန်မပျက်စကားပြော၍ရသည်။

“ကဲ လိမ္မော်ရည်ကို အရင်သောက်ပါဦး” မင်နီလာချသော လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ဦးရွှေကြူလက်သို့ကမ်းလိုက်၏။

“တကယ်တော့ ဘရဏီကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းထင်စည် ကျောင်းဖွင့်ပြီးကတည်းက ဘရဏီလည်း ကိုယ်ပြဿနာတွေနဲ့တိုယ် မအားလပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးရွှေကြူအိမ်ကို မလာဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်ထော်လဲလေ ဖွဲ့ကိစ္စထော် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကများသား။ ဒါကြောင့် လူမှုရေးတွေ ချွတ်ယွင်းတာတွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေအတွက် ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်တောင်း ရမယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးဦးဇေယျာ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုရမယ့် သဘောရှိလို့ ကျွန်တော် မနေ့က ဒေါ်မင်နီလာတုန်း မှာလိုက်ရတယ်”

ဦးရွှေကြူသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေ၏။ နာထံခြံခြံ အောက်တွင် သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးရွှင်နေပုံရ၍ ခိုင်မာသော ဝေဖိုးနှင့်

အခန်း (၁၁)

နောက်တစ်နေ့ ဦးရွှေကြူရောက်လာသောအခါ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဆီးကြိုကြသည်။ ဦးရွှေကြူသည် သူ့ကားလေးကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာပုံသည် သွက်လှ၏။ ရှုပ်အဖြူအောက်ခံနှင့် နဲ့သာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်လာသည်။ လုံချည်ကတော့ အဖြူခံပေါ်တွင် ကြိုးအနက်ကွတ်ထားသော ရှေးအခေါ် ညှပ်ဆင်း မန္တလေးလုံချည်ကို ရှားရှားပါးပါးဝတ်လာ၏။ သူ့မျက်နှာသည် သပ်ရပ်စွာ ညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံစံကြောင့် သန့်ရှင်းပြတ်သားစွာ ကြည်ကြည်လင်လင်ပေါ်နေသည်။

ခုခေတ် ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရား ယောကျ်ားတန်မယ့် ဆံရှည် ကိုယ်တော်အလှတို့နှင့်ယှဉ်လျှင် ဦးရွှေကြူသည် ယောကျ်ားတို့

ခင်နင်ယု

လိုက်ဖက်ပေသည်။ မျက်နှာနက်နက် မှောင်မှောင်ကလည်း ဖြူသော အသားပေါ်တွင် ထင်းနေ၍ လူချောတစ်ယောက်ပေးဆိုသည်ကိုတော့ ဘာလုလည် သတိပြုမိ၏။

“မင်နီလည်း မနေ့က ဦးရွှေကြူအိမ်ကအပြန် ဘာလုလည်ဆီ ဝင်ပြီး ဦးရွှေကြူရဲ့ ကိမ်တွင်းပြတိုက်လေးအကြောင်းပါ ပြောပြရသေး တယ်”

မင်နီသည် အနည်းငယ်ကြောင်နေပုံရသော ဘာလုလည်၏ မျက်နှာထားဟန်နှင့် စကားဆန်နှေးနေသည့်ကြောင့် အာသွက်လျှာသွက် နှင့်ဝင်၍ စကားဆက်ကို ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သုတေသနဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်က ကျယ် ဝန်းသား ယဉ်ကျေးမှု လက်အောက်မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းသုတေသန အလုပ်ကိုပဲ ဘာသာရပ်အလိုက် ခွဲလိုက်တော့ အများကြီးပဲ။ သုတေသန မရှိရင် မတိုးတက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သိမ်ဖြူဆရာတော်ရဲ့ သြဝါဒဟာ သိပ် မှန်တာ။ ဒါတောင် သူကလည်း သူ့လိုင်းဆေးပညာအနေနဲ့ ပြောတာ။ သိချင်၊ ဂီတ၊ လူ့သမိုင်း၊ လူ့ရာဇဝင်၊ ရှေးဟောင်းပန်းချီပန်းပု၊ လက်မှု ဟာအစုံပေါ့လေ။ လိုက်လေလေ မဆုံးလေဘဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝါသနာ ပါတော့လည်း ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ ကိုယ်ဖျော်သားပဲ”

လိမ္မော်ရည်သောက်ရင်း ဦးရွှေကြူက ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာလုလည်လည်း ဦးရွှေကြူရဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပြတိုက်ကို လာကြည့်ဦးမယ်”

မင်းထင်စည်

“အို... ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ်ရမှာပါ။ ခုလောလောဆယ် မအားသေးလို့ အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်ခံရလို့လား။ စိတ်စင်စားပုံ မရတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က ပျင်းစရာလိုလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ သမိုင်း အထောက်အထားတွေ တွေ့ရှိတော့လည်း ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတဲ့ ရှေးဟောင်း အဆက်အသွယ်ကို ဆက်စပ်ကြည့်ရတဲ့အခါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ မြှုပ် ကွယ်နေတဲ့ ကျိုးကြောင်းမခိုင်လုံတဲ့ တစ်ချို့အကြောင်းတွေကို ခိုင်ခိုင် မာမာအထောက်အထား ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ဖော်ပြနိုင်တာကို။ တစ်ခါ တလေလည်း ရယ်စရာ၊ သုတေသနအရာရှိ အလိမ့်ခံရတယ်ခင်ဗျ”

“ဟိုဒင်းလေ၊ ကျွန်တော်က သရာမောင်ထင် တယုဆိုတော့ သူ့ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို မေ့တုနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ခေတ်စမ်းစာပေ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ကြီးလာရတာတို့။ ဒီဝတ္ထုတိုလေး ကို ခေါ်ဘာလုလည်တို့ ဖတ်မိလားသေ”

“ပြောပြပါဦး”

“ကြာလွန်းလို့ နာမည်တော့ မေ့သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေစုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျေးဇူးတစ်ရွာ ရောက်တော့ ရွာသားတွေက သူတို့တူးဖော်ရရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြတယ်” ဒါဟာ မဟာသမ္မတမင်း လက်ထက်က ရွှေကောက်ခွဲမှာ မဲထည့်တဲ့ခဲပြားလို ယူဆကြတယ်။ နောက်တော့မှ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးရဲ့ သပိတ်ကွဲဖြစ်နေတယ်။ ဆရာနေပြတဲ့နေရာမှာ သူ့မဟာနံ ကလည်း သွက်ဆိုတော့ ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ခင်ဗျ။ ဆရာကလေ

ခင်နင်ယု

ရေးဟန်ခပ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လောကရဲ့ဖြစ်မြဲဖြစ်တတ်တဲ့ ဓလေ့ကိုပဲ သရော်
ဟန်ထည့်ရေးတဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျ
တာပဲ။ ကျွန်တော်ဖခင်ဘူးတဲ့ နိုင်ငံခြားထွာတိုတစ်ပုဒ်မှာလည်း ခမီး
သွားတွေလှည့်လည်လာရင်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့လို ရှေးပစ္စည်းတွေစုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်
သွားတာကို လော်ကက်သီးလေးတစ်ခု အဖိုးအပ်တံနဲ့၊ ကတ္တီပိဘူးလေး
ပေါ်တင်ထားတယ်။ ဝယ်သူဌေးသည်က ပြုပါဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကမပြ
ချင်ဘူး။ ဒီပစ္စည်းဟာ ရောင်းဖို့လည်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူ့အင်မတန်
တန်ဖိုးထားတဲ့ပစ္စည်းမရောင်းပါရစေနဲ့ပေါ့။ မရောင်းလည်း ကြည့်ရုံ
ကြည့်ပါရစေလိုဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်က ဖွင့်ပြတယ်။ အင်မတန်လှတဲ့
ရွှေရောင်ဆံပင်အခွေလေးကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် ရသလဲ
ဆိုတာကို ဆိုင်ရှင်ကပြောပြတယ်လေ။ သူဟာ ပစ္စည်းဟောင်းတွေ
လိုက်လံစုဆောင်းရင်း ဟိုတယ်ငယ်လေးတစ်ခုမှာ တည်းခိုတယ်ပေါ့။
ညတိုင်ရောက်လို့ သူပြတင်းနားမှာ အနားယူနေရင်းလသာတဲ့ ညတစ်
ညမှာ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူနဲ့စကား
ပြော အတူနေတယ်ပေါ့။ အရုဏ် မတက်ခင် ဒီမိန်းကလေးက သူ့ရင်ခွင်
က ထပြီးအပြန်မှာ သူဟာစီရာကို ဖမ်းဆွဲပေမယ့် မိန်းကလေးက
ပြတင်းကကျော်ပြီး လရောင်အောက်မှာ ပျောက်သွားတယ်ပေါ့။ သူ့
လက်ထဲမှာတော့ ရွှေရောင်ဆံပင် အပိုင်းအစလေးပဲ ပြတ်ကျန်ရစ်တယ်။
နောက်လည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ သူကထင်တယ် လနတ်သမီး
များလေလား။ ဒါကြောင့် သူ့ဒီရွှေလော်ကက်သီးလေးထဲမှာ ဒီဆံပင်

မင်းထင်ရှည်

ကို သိမ်းထားတယ်။ မရောင်းပါဘူးတဲ့... မရောင်းဘူးဆိုလေ ဝယ်သူက
ဝယ်ချင်လေပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့တို့ဆိုတော့ မတန်တဆဈေးပေးတော့ ရောင်းတဲ့လူက
မရောင်းချင်ရောင်ချင်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်ပေါ့။ အလှည့်လေးကောင်း
လိုက်တာ ဝယ်သူထွက်သွားပြီး မကြာခင် သူ့မိန်းမကအပြင်က ပြန်လာ
တယ်။ လော်ကက်သီးလေးကို ရောင်းလိုက်တာ အဖိုးအများကြီးရလိုက်
တယ်ပေါ့။ ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားဟာ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူ့မိန်းမပြော
တယ်လေ “ရှင်က အဖိုးအများကြီးရလို့ထွန်နေ၊ တွန့်မဆံပင်တွေ
ဖြတ်ပေးရတာ ကုန်တော့မယ်တဲ့”

မင်နီရော ဘရုဏီရော ရယ်လိုက်ကြမ်း

“အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ သူ့မိန်းမဆံပင် ရွှေရောင်ဆိုပြီးရောင်တာ
ကို ကျွန်တော်တို့လို သုတေသနအရာရှိတွေ ဝယ်ထားချင်တာ အထိန်
ခံရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းမှာတဲ့ စုဆောင်းသူ လေ့လာသူ ငါတို့
အပေါ်မှာ ခေါင်းဖြတ်လိုက်သွားတာတွေလည်း အများကြီးကြုံရတာပဲ”

“ဦးရွှေကြူရော ဒီလိုအလိမ်ခံရတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်
ရှိပြီလဲ”

ဘရုဏီက ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ခုထိတော့ မရှိသေးပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဦးရွှေကြူက ရယ်၍ဖြေလိုက်လျှင် မင်နီကလည်း ရော၍
ရယ်၏။

ခင်နှင်းယု

“ဒါတွေကတော့ ဖြစ်ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလှည့်လည်သွားရင်းပဲ တစ်ခါတစ်ခါ ကမ္ဘောဒီးယားက အင်ကောဝပ်ဝတ်ကျောင်းက ရှေးဟောင်း ဗိသုကာတွေလက်ရာနဲ့ အိန္ဒိယက ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းက လက်ရာတွေနဲ့ တူတာတွေ တွေ့ရတယ်။ ကိုင်ရုံပြတိုက်ထဲက ဆေးရေးပန်းချီတွေနဲ့ ရုပ်တုအချို့ဟာလည်း မြေထဲပင်လယ်ကမ်းခြေက တချို့တိုင်းပြည်က ယဉ်ကျေးမှုဟန်တွေနဲ့ ရောနှောနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားတော့ တိပက်၊ တရုတ်၊ ဗမာနဲ့ ရှိခိုးတို့နိယားတွေရဲ့ ရှေးဟောင်းအဆက်အစပ်တွေဟာ လိုက်လေလေ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလေပဲ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာလည်း နေ့တောင်းပွဲတည်းတွေ တူးဖော်ရင်းက ဟံလင်းပျူခေတ်နဲ့ တောင်တွင်းကြီး ဗိဿနိုးခေတ်ယဉ်ကျေးမှုဆက်စပ်ပုံ၊ မွန်တို့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းယဉ်ကျေးမှု ဆက်စပ်ပုံတွေကို အထောက်အထားအများကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့ သိပ်စိတ်လည်းဝင်စားတယ်။ ပျော်လည်းပျော်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ မင်နီတောင် မနေ့က ဘရဏီကို ပြောပြရသေးတယ်။ ဦးရွှေကြူ စုထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ...”

မင်နီက ဝင်နှောပုံကို သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

“ပျူမင်း မိဖုရားက ဗိဿနိုး လာလည်ရင်း သူ့လက်ကောက် ကျပျောက်မှာ မင်နီ၊ သူ့များမြို့တွေသွားသွား၊ ရန်ကုန်မှာပဲ ဘတ်စ်ကားဆီးစီး ခဏခဏ လက်ကောက်ပြုတ်၊ နားကပ်ပြုတ်ကျနဲ့။”

မင်းဆင်စည်

“အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင်နေ၊ မင်နီတစ်ယောက်တည်းက ပြောမှန်းလည်း မသိဘူးဘူး”

ဘရဏီက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။ ဦးရွှေကြူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍ စကားစိုင်းလေး စုံပြည်သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အဲဒီ ပုတီးစေတီတို့ ရွှေဆွဲကြိုးတို့ ကျပျောက်တတ်တဲ့ မိဖုရားတွေရှိတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သုတေသန အရာရှိတွေအတွက် အထောက်အကူ ရတာပေါ့”

“မင်နီနဲ့ ဘရဏီက ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ ဦးရွှေကြူ။ သူ့အိမ်ထောင်ပြုသွားတာနဲ့ အနေထေးသွားတာ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင်လည်း တွေ့ကရာ ပေါက်ကရ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဘရဏီက ဝင်တောင်းပန်၏။

“ဒေါ်ဘရဏီရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ခိုခင်းတာပေါ့”

“ကဲ... ထမင်းခူးချိန်ရောက်ပြီ၊ ဘရဏီ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးရွှေကြူ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမလား၊ စန္ဒရားတီးတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စန္ဒရား အသံစမ်းနေရစ်ပါဦး၊ ဘရဏီတို့ ဒေါ်မြင့်ကို ဝိုင်းကူလိုက်ဦးမယ်နော်”

ခင်နှင်းယု

ဘရဏီသည် ခွင့်တောင်း၍ ထသွား၏။ စန္ဒရား အဖုံးကို ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

“ဦးရွှေကြူ၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထား ပြီးနေနော်”

မင်နီကလည်း သွက်လက်စွာပြော၍ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဘရဏီနှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။

“ဘရဏီပုံနှုန်း ပြီးလျက်မှသာ သုံးရက်လှသူဇာ၊ စန္ဒာလမင်း အဆင်းနှင့်တူစွာ ဝင်းဝင်းပေဖြာ၊ ကြည်လင်ပေတာ မြင်ရသူချစ်ခင် စရာ”

“တွေ့လား ဘရဏီ။ ဦးရွှေကြူက စန္ဒရားလက်သံလည်း မဆိုဘူးဆရာ”

“တိုးတိုးပြောပါဟယ် ကြားသွားပါဦးမယ်”

သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဒေါ်မြင့်ကို ထမင်းပွဲကူပြင်ရင်း တီးတိုးပြောနေကြ၏။

“သူ့ခရာလည်း ပညာရှိတွေအိမ်မှာ ဝင်ပူးပေါင်းချင်တော့ ပညာရှိရည်းစားစကား ပြောနည်း ပြောရတာပေါ့လေ။ အေဝမ်း ဦးတင်မောင်ကြီး ရှိပေလို့ဟေ့။ သူ့ခေတ်ဟောင်း သီချင်းကို အောင် သွယ်လုပ်ပြီး သူလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရင်ထဲက အချစ်ကို သွယ်ဝိုက်ဖော်ရတာပဲ”

မင်းဆင်စည်

မင်နီက ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဒါလား သွယ်ဝိုက်တာ။ ပြောပုံကြီး စန္ဒရားတီးပြနေတာ များ သွယ်ဝိုက်တာတဲ့၊ ဒါ ဘရဏီသီချင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဘရဏီသည် စန္ဒရားနားကို မကပ်သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ စန္ဒရားနားတွင် ထိုင်လိုက်တိုင်း သူ့အပါးတွင် သီချင်းဆိုနေသော တစ်ခါက ဒေါ်မြတ်လေးသွယ်ကို မြင်ယောင်လာတတ်၏။ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီး ဦးဇေယျာ။ သူ့ရဲခြောက်သလို သူတို့ထံလာပြန်ရက ဘရဏီ ၏ နှလုံးသားကို ချောက်ချားစေတတ်ပါသောကြောင့် ဘရဏီသည် စန္ဒရားအနားကို မကပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးရွှေကြူသည် မင်နီပြောသလိုပင် သူ့ပါးစပ်က ပြောချင်သည်ကို မပြောဘဲ စန္ဒရားကို အသံချူလိုက်၏။ အေဝမ်းခေတ်ဟောင်း အဆိုကျော် မင်းသားကြီး ဦးတင်မောင်ကို ချစ်စေတမာန်အဖြစ် ထွတ်ရသည်။

ဪ... တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ် ရည်းစားစကားပြောနည်း မျိုးတော့ မတူကြပါချေ။ ဦးရွှေကြူတို့ ဘရဏီတို့ တက္ကသိုလ်တွင် နေရသော ခေတ်ကခေတ်ဟောင်း ရည်းစားစာရေးနည်း ဝတ္ထုထဲက အချစ်စခန်းစနည်းကို ပြောင်လျှောင်ခဲ့ ရယ်မောခဲ့ သရော်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခေတ်ဟောင်းတုန်းက ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေးနှစ်ယောက် နီးစပ်ဖို့မှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးသည် ကျွတ်ရင်လည်း တွယ်ရ

ခင်နှင်းယု

သည့်။ မျှော့ရင်လည်း တွယ်ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကြွက်မြင်၍ လန့်ဖျစ် ထခန်ကာ ကောင်လေးကို ထမက်လိုက်တော့မှ နီးစပ်မှုရကာ အတွေ့ မှသွယ်၍ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြရသည်။

ထိုခေတ် စစ်ပြီးခေတ် ဦးရွှေကြူတို့က သရော်ခဲ့၏။ “ညား ကြလေသတည်း” နှင့် အဆုံးသတ်သည်ဟု ဝေဖန်ခဲ့သည်။

စစ်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော ဦးရွှေကြူတို့ လူတစ်စု ထက္ကသိုလ်ရောက်ချိန်တွင်တော့ အကြောင်းတရားက ဖန်တီးခဲ့ပြီကို။ ဗုဒ္ဓိတရတ် မိဘများက မွေးဖွားပါသော လူငယ်တစ်စုမှလွဲ၍ ကျန် လူငယ်တို့သည် ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန် တိုက်ပြိုအိမ်ပျက်ကြားမှ လူသေ အနံ့များ အရိုးပုံခင်းသော လမ်းများ၊ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသော အဆောက်အအုံတို့မှ လွတ်ပျံ့ကျလာသော ပြာပူတောများကို ဖြတ်ကျော် လျှောက်လာခဲ့ကြရပြီ။

ထိုအခါ သူတို့၏အချစ်ဇာတ်လမ်းများတွင် အိပ်မက်ခန်းများ သိပ်မပါကြတော့။ အိပ်မက်ချင်ပါသည်ဆိုတောင် တိုင်ချည်နှင့်ဖောက် ချည်မညီသော ပုဆိုးကြမ်းနှင့်စောင်ကြမ်းထဲမှ သန်းကြီးမက ထကိုက် ၍ အိပ်ရာတွင် နစ်နစ်ဗြိုက်ဗြိုက်မရှိ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်ကလေး လှလှပပ မက်ချင်ကာမှ တရေးနီးထရသည်။ ညအလှသည် ပျက်ပြယ် သွားရ၏။

“ညားတော့ ညားကြလေသတည်း” ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသော် လည်း သူတို့၏ လျှောက်ရာလမ်းပေါ်တွင် အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံနှင့် လူနို့

မင်းထင်ရှည်

အစအနများ ပြန်ကြိုကာ သွေညှိနံ့သည် လေတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သေး သည်။

ထို့ကြောင့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အချစ်ပုံပြင်များကို တီးတိုးပြော ကြဦးတော့။ အိုးပျက်အိမ်ပျက်နှင့် အရိုးပုံ သွေညှိနံ့က နစ်ကိုယ်ကြား ပြောသော အချစ်ပုံပြင်များတွင် ပါလာကြပြီ။

ဘဝသည် ညားကြလေသတည်းပြီးမှ နဖူးတွေ ခူးတွေ့စရ သည်ကို သူတို့အလိုအလျောက် သိလာကြသည်မှာ မထူးဆန်းပါပေ။ အကြောင်းခံက ဤသို့ဖြစ်လာခဲ့ပြီတို့။

“ခင်စရာ... မင်စရာ ... ဇူဝါခုံ ... ချောသူသက်လျာ ကြင်နာစွာ... မောင့်စိတ်ထဲမှာ ... ချစ်မိတာ ... ကြိုက်မိတာ ထာဝစဉ်ကြင်ချင်တာ ...”

“မိပု တိုးတိုးဆို ဒါဆိုမှ အသံထွတ်လာပြီ”

ဘရဏီက ဦးရွှေကြူတီးလုံးအလိုက် လိုက်ဆိုနေသော မင်းနီ ကို သတိပေးလိုက်၏။

“ငါတော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်တောင်လာတယ်။ သူ့ခယျာစာထား ကို ဖွင့်မဆိုရဘူး။ တီးလုံးပဲတီးပြတော့ ငါလည်းမနေနိုင်ဘူး လိုက်ဆို မိတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဘရဏီလိုက်ဆိုရမှာ...”

“ဆိုနိုင်ပေါင်း မိပုပဲသွားပြီး အနားမှာစုံတွဲဆို”

“ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ၊ အသားညှင်းနုလုံးများက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပမာ မာလို့များ နေလေသလား”

ခင်နင်ယု

“ကဲဟိ... မင်းဝ ကျောက်တုံးတွေ အရည်ပျော်နေ၊ အဲဒီက ပျော်ကျလာတဲ့အရည်ကို စွတ်ပြုလတ်လုပ်ပြီး ဦးရွှေကြူကိုတိုက်၊ အားလုံး ပြည့်စုံပါပြီနော်။ ငါ့မျက်နှာနားသတ်ပြီး ဦးရွှေကြူ ထမင်းစား သွားခေါ်တော့မယ်”

မင်နီအားထားခဲ့၍ ဘရဏီသည် ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက် လာခဲ့၏။ စန္ဒရားနားတွင်သူသည် မတ်မတ်ကလေးရပ်နေသည်။ တီးလုံး ငါ အဆုံးသတ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လိုက်ရသေးသည်။

ဦးရွှေကြူသည် သီချင်းအဆုံးသတ်ပြီး ဘရဏီအား မော့ကြည့် လိုက်သည်။ ဘရဏီသည် ဦးရွှေကြူ မျက်နှာကိုရဲရဲ မကြည့်ရဲ။

“ထမင်းစားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဦးရွှေကြူ။ စားကြစို့လား” ဟု သာ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ” ဟုသာ ဦးရွှေကြူကလည်း ပြောကာ ဘရဏီနှင့်ယှဉ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။

ထမင်းပွဲတွင်တော့ မင်နီအသံသည် ဝေဝေဆာနေ၏။ ခေတ် ဟောင်းသီချင်းများသည် ရသရှိ၍ တည်ငြိမ်မှုရှိကြောင်း မင်နီသည် အာရုံရစွာ ပြောပြနေ၏။

ဘရဏီကတော့ မင်နီစကားဆုံးမှ သူပြောစရာရှိသည်ကို ပြောပြသည်။

“ဘရဏီ လောလောဆယ်တော့ ဦးရွှေကြူနှင့် ငွေရယ်၊ စာ ရယ်ဝဲ တို့ဖြစ်တို့ဆီ ပေးလိုက်မယ်နော်”

မင်းထင်စည်

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီကတော့ ဝစ္စည်းတွေတော် တော်ပြည့်စုံ စုမိနေပါပြီတဲ့။ သစ်တွေလည်း လိုသလောက်ရပြီ ဘီလပ် မြေတစ်ခုပဲ သရက်ကို သွားသယ်ရမယ်တဲ့။ ဘီလပ်မြေကိစ္စက ဝယ်ယူ တဲ့အခက်အခဲထက် သယ်ရတာက မလွယ်ဘဲကိုး။ ကိုကိုကြီး ဗိတ်ဆွေ တစ်ယောက် တိုက်ဆောက်ဖို့ ဘီလပ်မြေကို သရက်သွားဝယ်တယ်။ မော်တော်ကားနဲ့ ရေလမ်းကသယ်လာသတဲ့။ လမ်းမှာတစ်ခါတည်း ဘီလပ်မြေ မမြေကလိုက်လာပြီး မော်တော်ပေါ်တက်၊ သေနတ်တွေ ဓားတွေနဲ့ချိန်ပြီးကပ်ခိုင်း ဘီလပ်မြေတွေ သယ်သွားရောတဲ့။ ယုံနိုင် စရာတောင်မရှိဘူးနော်”

“ခုတော့လည်း အသက်မွေးမှုမှာ ဒီလိုယုံနိုင်စရာမရှိတူးဆို တဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ရှိနေပါပြီလေ။ နိုင်ငံခြားမှာဆို ရေနံတင်သင်္ဘော တောင် အနကြမ်းစီးတာ၊ အဲဒါနဲ့ ဒေါ်ဘရဏီရော ဘယ်တော့ ပုဂံ ဘက်ဆီရောက်ဦးမလဲ”

“ဆောင်းနဲ့ခွေကြားမှာ ရောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။ နွေလယ် ဆိုတော့ ပုဂံက ပူလွန်းလှတယ်”

“ကျွန်တော်ရှိနေဆဲ ဖြစ်မှာပါ။ အလုပ်ပြီးဖို့ လိုပါသေးတယ်။ တကယ်လာမယ်ဆို စောင့်နေမယ်လေ”

သူသည် တက်ကြွစွာပြော၏။ မင်နီက ဘရဏီဘာပြန်ပြော မည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း ဘရဏီမျက်နှာကို ကြည့်နေ

ခင်နှင်းယု

သည်။ လက်ကလည်း ငါးကြော်နှင့် ရေခဲခွေးကြမ်းကို ဦးရွှေကြူရှေ့ချထား၏။ သူကဖြည်းဖြည်းပါဦးဆိုသော်လည်း ဦးရွှေကြူက ငါးကြော်ကို မကိုင်မီ ရေခဲခွေးကြမ်းသာ မော့သောက်၍ ဘရဏီစကားပြန်ကို နားထောင်နေပုံရသည်။

ဘရဏီ၏ အဖြေကတော့...

“တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါမယ်၊ ဘရဏီအတွက် သက်သတ်တော့ တောင့်မနေပါနဲ့လေ”

မင်နီသည် ကာယကံရှင်နှစ်ဦးကြားအောင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထမင်းစားပြီး၍ ဦးရွှေကြူ နှုတ်ဆက်ကာ အပြန်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆင်ဝင်အောက်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ဦးရွှေကြူ၏ ကားသည် သူတို့မျက်စိအောက် ပျောက်မှ မင်နီသည် ဘရဏီမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်မ ဆောင်းနှောင်းလာခဲ့မယ်လို့ အတိအကျပြောလိုက်ရင်ပြီးရော။ ခုတော့ တတ်နိုင်သလောက်ကြိုးစားပါမယ်တဲ့”

“ဘရဏီ မှန်တာပြောတာပဲ”

“ဟောဒီ ဦးရွှေကြူကလည်း လူပျိုကြီးဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါးကြော်တောင် မစားတတ်ဘူး”

မင်နီက အားမရသံနှင့်ပြော၏။

ဒီအရွယ်ရောက်မှ ငါးကြော်မစားတတ်ဘူး မထင်ပါနဲ့၊ ထမင်း

မင်းထင်စည်

စားထားတာ ဗိုက်ပြည့်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အစာကြေသွားပြီး ဆားလာရင် ထစားမှာသိလား၊ ပြီးတော့ ဘရဏီက ငါးသေ့ကိုကြော်ထားတဲ့ ငါးကြော်မှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့။ အရှင်လတ်လတ် ရေထဲမှာကူးနေတဲ့ ငါးအရှင် တစ်နေ့နေ့ အရှင်လတ်လတ် အတောင်တပ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ ဘရဏီရဲ့ တကယ့်နက္ခတ်စံအိမ်ကို ပြန်သွားမယ်။ အရှင်ထွက်ထွက်တော့မှာမို့ မင်းရဲ့ ဦးရွှေကြူ သူနေမင်းသား ဇာတ်ထုပ်ခင်းပြီးမကျန်ရစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါမယ်လို့ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာလေ။ သူများကို မျှော်လင့်ချက်ပေးပြီး မလှည့်စားချင်ပါဘူး ကွယ်။ ပြီးတော့...ပြီးတော့ မိပုပြောသလိုပဲ ဘရဏီမှာ ကျိန်စာသင့်နေပါတယ်”

“ဘာကျိန်စာလဲ...ဟင်”

မင်နီ၏မေးခွန်းကို ဘရဏီသည် ဖြည့်ဆည်းစွာ ဖြေဆိုလိုက်၏။

“ချစ်ရင် ဝေးရမယ်တဲ့”

ခင်နှင်းယု

၁-၈-၁၉

